

ÚZEH

Rachel Caine

ÚŽEH

Rachel Caine

TRITON

Rachel Caine
Úžeh

Copyright © 2004 by Roxanne Longstreet Conrad

Translation © Jana Rečková, 2007

Cover © Milan Fibiger, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7254-777-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Druhá kniha ze seriálu Správci Počasí

*K čemu je dobré být mrtvý, když jste stejně
pořád na útěku?*

*Řekl lev lvici: „Až zbude z tebe jantarový prach,
Už ne žhavý jak oheň sluneční,
(ne teplo lásky, ale chtíce žár),
Pamatuj na květ krve, jantar kostí,
Chvějivé vlny pružných, hbitých svalů,
Hedvábné jehly růžových tlap.
Ač nebudem se pářit nikdy víc,
Dokud žhnoucí srdce slunce nezchladne jako kosti luny.“*

*Děl starý kostlivec, jenž v píscích času ležel:
„Ta zlatá planeta, lkající v slunečním žáru,
Je nade všechno zlato, mocnější
Než zlaté tělo lva, teď stravované ohněm,
Je vším, co vyrůstá a skáče po kořisti... Tak jako srdce*

*Je mocnější než prach.
Já býval silnější než brány moře,
Snad Herkules či Samson, co já vím,
Však v srdce plamenech jsem také shořel,
A z mysli zbyl jen pošetilý dým.“*

(Edith Sitwell: Srdce a duše)

V předchozím dílu...

Jmenuji se Joanne Baldwinová a kdysi jsem řídila počasí.

No vážně. Patřila jsem ke Správcům Počasí. Nejspíš je nebudete osobně znát, ale právě jejich zásluhou vás neusmaží blesk (většinou), neodplaví povodně (občas), ani nezabijí tornáda (příležitostně). O tohle všechno se snažíme. Někdy se nám to dokonce daří.

Jenže já narazila na něco opravdu zlého – něco, co mě ohrožovalo zničením zevnitř. Když se pak proti mně obrátili i Správci, nastala honička na život a na smrt. Strávila jsem nezapomenutelný týden pátráním po muži jménem Lewis Levander Orwell, o němž jsem si myslela, že by mě mohl zachránit. Cestou jsem náhodou potkala přítele jménem David a ukázalo se, že je v něm mnohem víc, než by se zdálo.

Našla jsem i Lewise. Ale nepomohlo to. Umřela jsem.

Naštěstí pro mě to David tak nenechal. Ale pořád ještě jsem na útěku – až na to, že teď jsem jednou z *nich*. Džinů.

Přínejmenším mám ještě pořád opravdu rychlé auto...

Kapitola první

Nad Church Falls v Oklahomě se připravovala bouře. Modročerné mraky, místy prošívané bleskem, zbarveným jako propanbutanový plamen, pěnily a kypěly v pomalém, líném pohybu. Byla v tom jistá bezděčná hrozba, ale ve skutečnosti šlo jenom o takové dítě, sice s vyhraněným postojem, ale bez jakékoli zkušenosti. Sledovala jsem z éterické úrovně, jak ze svého nitra zuřivě vyhazuje déšť nahoru do mezoféry, nechává ho zmrznout a padat zpět dolů a cestou nabírat další vlhkost. A vymáchat a celý proces zopakovat. Klasický recept na krupobití.

Uvnitř té věci se právě začínal spouštět krouživý pohyb. Spíš jsem to cítila než viděla, ale ani na vteřinu jsem o tom nepochybovala; po létech sledování počasí jsem byla naladěná na frekvence, které nevyžadovaly účast zraku.

Shromáždila jsem kolem sebe sílu jako třpytivý teplý plášť a sáhla po –

„Přestaň.“

Má moc narazila do neviditelné zdi a odrazila se od ní. Vyjekla jsem, s těžkým žuchnutím klesla zpátky do lidské reality a zjistila, že jsem právě skoro sjela s Monou ze silnice. Mona je Dodge Viper GTS z roku 1997, vůz barvy půlnoční modři, a já se s ní hnala tak, že jsme zatraceně překračovaly povolenou rychlost. Přesně tak, jak to mám ráda. Vyrovnala jsem smyk, mrkla na tachometr, sešlápla pedál a vymáčkla z ní ještě o pět mil v hodině víc. Monino předení se změnilo v zaujaté hrdelní vrčení.

„Tohle mi už víckrát nedělej, když jedu po dálnici víc jak stovkou,“ štěkla jsem na toho chlapa, co přede mě postavil tu zeď, do které jsem právě narazila. „A nebuď sakra taková citlivka. Jenom jsem chtěla věci kapku postrčit. K lepšímu.“

Ten chlápek se jmenoval David. Jenom se pohodlněji uhnízdil na sedadle spolujezdce, opřel se o okno a řekl, aniž by otevřel oči: „Zasahovalas do toho, protože se nudíš.“

„No jo.“ Řídit v Oklahomě nepatří k nejzajímavějším činnostem na světě. „A co?“

„A to už nesmíš.“ To v tomhle případě zjevně znamenalo upravovat počasí podle svého vkusu.

„Proč ne?“

Sevěl rty, úsměv se z nich vytratil. „Protože bys na nás mohla upozornit.“

„A když se řítím stovkou po dálnici...?“

„Víš, co tím myslím. A mimochodem, vážně bys měla zpomalit.“

Povzdechla jsem si. „Děláš si ze mě srandu. Jedu málem setrvačností. Opatrně jako nějaká stará dáma.“

„Závodníci na motokárách by z tebe dostali infarkt. Zpomal, než nám dají pokutu.“

„Srabe.“

„Ano,“ přisvědčil důstojně. „Děsíš mě.“

Zařadila jsem nižší rychlost, vklouzla s Monou za tahač s návěsem, který si to šinul – fakt jako namydlený blesk! – směrem na východ k Okmulgee a dál, a sledovala jsem, jak rychlost klesá. Mona reptala. Nepotrpěla si na omezenou rychlost, stejně jako já. Popravdě, ještě jsem se nesetkala s žádným omezením, které by mi vyhovovalo. Za těch starých zlatých časů, tedy vlastně ještě včera, kdy jsem se jmenovala Joanne Baldwinová a byla jsem člověk, jsem patřila ke Správcům Počasí. Měla jsem legitimaci Asociace Správců, mezinárodního sdružení lidí, kteří dohlížejí na Matku Přírodu a snaží se jí zabránit ve vyhlazení lidské rasy. Měla

jsem na starosti vítr, vlny a bouřky. Při takovém zaměstnání si člověk navykne fetovat adrenalin.

Skutečnost, že jsem *pořád ještě* byla adrenalinový závislák, byla poněkud překvapivá, protože přísně vzato už jsem neměla opravdové lidské tělo ani opravdový lidský adrenalin. Tak čím to, že jsem pořád reagovala na tytéž podněty jako předtím? Moc se mi nad tím nechtělo bádát, ale stále se mi vnucoval fakt, že jsem umřela. V poslední vzpomínce mé smrtelné existence jsem se stala bitevním polem dvou démonů, kteří mě trhali na kusy, a pak jsem – obrazně řečeno – otevřela oči do úplně nového světa s úplně jinými pravidly. Protože David ze mě udělal džina. Znáte to, Arabské noci, lampa, která plní přání? Něco na ten způsob. Až na to, že jsem nebyla uvězněná v lampě nebo (jak se patří) v láhvi; byla jsem volný džin. Bez pána.

Úžasně, a taky děsivé. Jako džin bez pána jsem byla zranitelná a věděla jsem to.

„Hej,“ ozvala jsem se nahlas, odtrhla pohled od silnice a koukla na svého spolucestujícího. Bože můj, že ale vypadal senzačně. Když jsem ho potkala poprvé, zamaskoval se za obyčejného chlápka, ale i tehdy mu to náramně seklo. A ve své přirozené džinské podobě, jak jsem zjistila později, byl ještě lepší. Zhruba na desátou. Jemné kaštanové vlasy jen o něco delší než odpovídalo současné módě vojenských sestřihů. Oči jako roztavený bronz. Teplá zlatavá kůže, napínající se jako měkký samet přes pevnou hruď, dokonale tvarované bicepsy, ploché břicho... Moje ruce měly Braillovu paměť a ta mě teď uvnitř zahřála až k bodu tání.

Aniž by otevřel ty kouzelné oči, zeptal se: „Co má být?“ Já mezitím zapomněla, že jsem vůbec něco řekla. Honem jsem přiměla mozek k práci na racionálnějším námětu.

„Pořád čekám na nějaký plán, pokud ti to ovšem nezabrání vyspat se do krásy.“ Záměrně jsem používala jízlivý tón, protože kdybych si nedala pozor, mohla bych třeba začít dávat najevo svůj bezdechý obdiv a ten pocit, že

si ho nezasloužím, což by mě stálo pěkných pár bodů.
„Pořád totiž míříme na východ.“

„Dobře,“ řekl a znovu si lehce upravil polohu, aby se mu lépe opíralo o sklo. „Prostě jed’ dál. Radši ne warpem, jestli to vydržíš.“

„Warpem? Bezva. Ke všemu je ještě fanda Star Treku.“
Ne že by mě to příliš překvapilo. Pokud jsem si stačila všimnout, džinové si docela potrpěli na populární kulturu.
„Oukej. Budu řídit nudně.“

Mrkla jsem na silnici za sebou – dobrý nápad, když přejíždíte přes čáru a hrozí vám nebezpečí srážky – a vzápětí jsem se zařadila zpátky a zkontrolovala ukazatel paliva. Přitom mě napadla další otázka. „Můžu zastavit a nabrat benzín?“

„Nepotřebuješ brát benzín.“

„Hm, ale tohle je Dodge Viper, s tím neujedeš milióny mil na jeden galon. Budeme potřebovat benzín, a brzy, to mi věř.“

David natáhl prst – ani přitom nerozlepil víčka – a ukázal na palivoměr. Dívala jsem se, jak ručička šplhá nahoru a se zachvěním se zastavuje na maximu.
„Nebudeme,“ řekl.

„Tak jo,“ kývla jsem. „Na východ. Fajn. Jak daleko?“

„Dokud neusoudím, že můžeme bezpečně zastavit.“

„Víš, našemu přátelství by špetka informací určitě neuškodila.“

Na rtech mu zahrál úsměv, jeho hlas klesl na frekvenci, která mi rezonovala někde hluboko uvnitř v těle. „Jsme přátelé?“

Nebezpečné území. Nebyla jsem si vůbec jistá, co vlastně jsme, ani jsem nevěděla, jestli stojím o to, aby mi to řekl. Zachránil mě; vzal moji lidskou část, která přežila útok dvou démonů, a přetvořil ji do podoby džinky. Doufala jsem, že se díky tomu nestal mým otcem. Mně můžete vykládat o freudovských problémech!

„Tak dobře, když jsi tak chytrý, vysvětli mi to. Já to totiž nevím. Co jsme?“

Vzdychl. „Radši bych spal, než to probírat zrovna teď.“

Hned jsem mu povzdech vrátila. „Abys věděl, jsem z toho všeho trochu vedle. Mrtvá, vzkříšená, se všemi těmi novými pocity – udělalo by mi dobře, kdybych si o tom promluvila.“

„Jaké nové pocity?“ zeptal se. Jeho hlas byl hluboký, teplý, něžný... Aha, pocity. Jistěže jsem je měla. Spoustu pocitů.

Odkašlala jsem si. „Tak zaprvé, věci nevypadají správně.“

„Upřesni pojem ,správně‘.“

„Tak jak...“

„... vypadaly dřív?“ dokončil za mě. „Máš teď jiné oči, Joanno. Můžeš si vybrat, jak se na ně podíváš. Teď už nejde jenom o impulsy putující po nervech.“

„No, všechno hrozně... září.“ To byl slabý výraz. Sluneční světlo pronikalo dovnitř polarizovanými skly a tetelilo se jako hedvábí, jako by teklo, jako by mělo skutečnou váhu. „A jako bych viděla až moc. Příliš daleko.“

Všechno jako by mělo... víc rozměrů. Syté barvy a jakousi vlastní historii – poznávala jsem, kde věci byly dřív, jak dlouho tam byly, odkud pocházely, jak je vyrobili. Děsivý nápor vědomostí. Pokoušela jsem se to zarazit, ale pokaždé to na mě znovu vyskočilo, jakmile jsem spatřila něco nového. Jako třeba ručička palivoměru. Když jsem se podívala na chvějící se ukazatel, věděla jsem, že ji vyrobili v Malajsii. Zнала jsem ruce člověka, který se jí dotkl naposled. Nemohla jsem se zbavit lehké nevolnosti z pocitu, že bych mohla sledovat příběh jeho života nazpět až k předkům. Kruci, mohla bych sledovat dějiny toho kusu plastu až k dinosaurovi, který zahynul v asfaltové jámě, aby se z něj mohla stát ropa.

David prohlásil: „Stačí, když se pořádně soustředíš.“

Potlačila jsem záblesk hněvu. „Soustředím? To mi radíš? Jenomže se ti jako rádci moc nedaří, drahý Obi-Wane.“

„Ne.“ Otevřel oči, podzimně hnědé, lidské a velmi unavené. „Dej mi ruku.“

Pustila jsem řadicí páku a podala mu ruku. Objal mi ji teplými prsty a já pocítila, jak mnou projelo něco žhavého jako sluneční paprsek.

Obzor se okamžitě zaostřil. Sluneční svit vybledl do svého obvyklého jasu. Okraje předmětů, jejich váha a dimenze se vrátily zpět k lidským poměrům.

„Vidíš.“ Tentokrát to znělo ještě víc unaveně. „Prostě jed' dál.“

Pustil mou ruku. Aspoň jsem se pro útěchu chopila řadicí páky a přemítala nad tisíci dalších otázek, jako třeba *Proč pořád dýchám* a *Když nemám srdce, proč mi tak buší* nebo *proč já? Proč jsi mě zachránil?*

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem vůbec připravena na odpovědi na kteroukoli z těch otázek, i kdyby David měl dost síly, aby mi to řekl. Nebyla jsem připravena na nic kromě známého hukotu Moniných pneumatik na silnici, pronikajícího až do kostí, a nedočkavého chvatu, s nímž se hnala k obzoru.

Měla jsem ale ještě jednu otázku, kterou jsem vůbec netoužila položit, ale stejně mi vyklouzla. „Jsme v průšvih, co?“

Tentokrát se opravdu usmál. Naplno, temně a nebezpečně. „Došlo ti to, co?“

„Lidi o mně povídají, že jsem docela bystrá.“

„Doufám, že si povídají i o tom, jakou máš kliku.“

„Zaručeně,“ zamumlala jsem. „Jak jinak bych si vysvětlila tebe?“

Hnědé oči se otevřely, několik vteřin si mě prohlížely, pak se pomalu zase zavřely. Řekl stejně tiše jako já: „Modleme se, abys to nikdy nepotřebovala.“

Auto nepotřebovalo benzín a já zjistila, že nemusím spát – přinejmenším vydržím přes čtyřadvacet hodin. Prolétli jsme Tulsou, najeli na dálnici I-70 ve směru na Chicago, minuli Columbus a nakonec jsme se octli na placené dálnici na New Jersey. David spal, já řídila. Trochu jsem si dělala ty běžné starosti smrtelníka ohledně policejních aut a mýtného, ale David udržoval ochranu před zraky i vědomím okolí. Zabírali jsme sice prostor, ale ze všech ostatních hledisek jsme byli neviditelní.

Což nemusí být zase tak velká výhoda, jak jsem objevila, když jsme se dostali do hustého provozu. Když jsem se asi tucetkrát těsně vyhnula srážce, zajela jsem s Monou na krajnici a vypnula motor. Kov tikal a praskal – Mona totiž nebyla žádný magický výtvar, ale běžný starý sériový vůz. No ano, nejrychlejší sériový vůz, jaký byl kdy vyroben, V10 s objemem válců 7990 kubických centimetrů, 6000 otáček za minutu a nejvyšší rychlostí 260 mil v hodině. Ale nic magického. A já ji pěkně hnala.

Stáhla jsem okénko, nasála vzduch New Jersey s olejnatou příchutí výfukových plynů a dívala se, jak za stromy vychází slunce. Na tom tedy skutečně bylo cosi magického – nastalo druhé ráno v mém novém životě. A slunce bylo nádherné. Svěží zlatavý oheň na obloze, vysílající své paprsky přes sytou, prázdnou modř. Nikde ani mráček. Cítila jsem tam kdesi nahoře možnost vzniku oblaků – částčky prachu a znečištění, líně se vznášející ve vzduchu, pozitivní a negativní náboje, které se neustále strkají a přetlačují. Jakmile se naskytne vhodné podmínky, tyhle částčky získají stejný náboj a začnou k sobě přitahovat mikroskopické kapičky vláhy. Svůj k svému. Vlhkosti přibývá, vytvářejí se kapky, mraky se kupí. Jakmile kapky ztěžknou tak, že už se neudrží ve vzduchu, spadnou.

Jednoduchá fyzika. A přesto na tom bylo něco svůdného a magického, asi tak jako představa chemických látek, vytvářejících lidské bytosti, které chodí, mluví a sní.

Pozorovala jsem dopravní letadlo, jak cestou k západu tryskami vyšívá jasně modré nebe, a vyslala jsem za ním své smysly. Neexistovala žádná omezení v tom, co bych se chtěla dozvědět. Mohla jsem se letadla dotknout, sáhnout si na jeho chladnou stříbřitou kůži, na lidi uvnitř se všemi jejich strachy, trápením i nudou, i tajnými rozkošemi. Dva lidé, které jsem neznala, uvažovali o vstupu do mílového klubu. Přála jsem jim, aby se navzájem našli.

Znovu jsem se nadechla a protáhla se – mé tělo se stále cítilo lidsky a líbil se mu ten pocit, přestože nevnímalo únavu, nemělo žízeň ani hlad a nepotřebovalo koupelnu a přilehlá zařízení – a otočila jsem se k Davidovi...

Který byl vzhůru a díval se na mě. Oči už neměl hnědé, ale jiskřivě měděné, hluboké a se zlatými tečkami, úplně nelidské. Byl příliš krásný na to, aby se vyskytoval jinde než jenom ve snu.

Auto se otřásl, jak kolem nás prolétl tahač s přívěsem a udeřil do nás prudkým závanem větru – neomalená připomínka, že přece jen nejde o žádný sen. Ne že by skutečnost vypadala zase tak zle.

„Co teď?“ zeptala jsem se. Neptala jsem se jenom na další trasu a David to věděl. Natáhl se, zmocnil se mé ruky a pohlédl na ni, přejel mi palcem přes kotníky.

„Potřebuju tě pár věcí naučit.“

A můj zvrhlý vnitřní zrak mi hned začal předvádět všelijaké věci, které David nejspíš vůbec neměl na mysli...

„Takže si musíme někde najít pokoj,“ dokončil, a když se naše oči znovu setkaly, srdce, které jsem vlastně neměla, mi poskočilo.

„Ach,“ vydechla jsem. „Pokoj. Jasně. To rozhodně.“

Stále mě držel za ruku a ukazováčkem mi jemně kreslil na dlani spirály kolem toho, co už patrně nebylo mou čarou

života. Prst se pomalu pohyboval nahoru po průsvitné pleti na mém zápěstí a vyvolával chvění. *Bože*. Ani jsem to neměla v úmyslu, ale najednou jsem ho spatřila na éterické úrovni, v té změněné vrstvě skutečnosti, kde některé bytosti, jako třeba Správci nebo džinové, dokážou vnímat vzorce energie a vidět svět v úplně odlišném světle.

Byl jako jasný plamen, šlehající, planoucí, hořící s intenzitou hvězdy.

„Už je ti líp,“ řekla jsem. Na éterické úrovni se nedá rozeznat výraz tváře, ale já téměř cítila jeho úsměv.

„Trochu,“ přisvědčil. „A ty se vážně musíš naučit spoustu věcí.“

„Chystáš se mě učit?“

Odpověděl mi hlubokým zastřeným hlasem: „Rozhodně. Jakmile budeme mít trochu soukromí.“

Vyprostila jsem si ruku, šoupla tam jedničku a rozjela se, až se plály gummy.

* * *

Vybrali jsme si hotel pro vyšší třídu na Manhattanu, Monu jsme zavezli do garáže s obsluhou, kde měli tak vysoké ceny, že prostě musela patřit mafii. Napadlo mě, jak vysoké výkupné budeme muset zaplatit, abychom ji dostali zpátky. Volným krokem jsme vstoupili do nablýskaného vestibulu samý mramor a mahagon. Drze jsme přitom ignorovali skutečnost, že nemáme žádná zavazadla.

„No teda!“ Vrhla jsem kolem sebe uznalý pohled. „Paráda.“ Hala měla tu správnou atmosféru věkovitosti a bohatství, které se většina podniků snaží dosáhnout pomocí napodobených starožitností a imitací koberců, ale tady jsem mohla přejet prsty po mahagonovém stole a cítit hloubku jeho historie, sahající přes generace služebných, které ho

leštily, až do osmnáctého století k dělníkovi, který tohle dřevo hobloval, a dál až k vysokému stromu v lese.

Na tomhle místě nebylo nic falešného. No jistě, pohovky byly moderní, ale v některých věcech člověk musí dát přednost pohodlí před autenticitou. Obrovský perský koberec ten rozdíl jen podtrhoval.

Tohle místo bylo cítit tím nejlepším kadidlem – starými penězi.

David trpělivě čekal ve frontě u dlouhého mramorového pultu, zatímco obchodníci před ním předkládali své karty American Express a naslouchali hlasům ze svých záznamníků na mobilech. Dostala jsem nápad a zatahala jsem ho za rukáv olivově hnědého kabátu.

„Hele, proč...“

„... se zapisovat?“ dokončil místo mě. „Ze dvou důvodů. Zaprvé je to jednodušší; brzy zjistíš, že čím méně svou moc používáš na věci, které nejsou nezbytné, tím lépe. Za druhé si myslím, že zatím ještě nedokážeš žít tak jako já. Hezky jedno po druhém.“

Sáhl do kapsy a vytáhl – kartu American Express. Zamrkala jsem. Stálo na ní tučně: **David L. Prince**. „Bezva. Je opravdová?“ zeptala jsem se až příliš nahlas.

Ach. Představovala jsem si, že se pořád nacházíme v nějaké té mlze nenápadnosti, ale očividně tomu tak nebylo. Chlapíka ve frontě před námi, s uchem přilepeným k mobilnímu telefonu, jsem vyrušila natolik, že na nás vrhl podezřívavý pohled. Pravda, neměli jsme ten vypulírovaný lázeňský vzhled boháčů ani sebejistotu manažerů s neomezeným přístupem k firemním účtům, ovšem na druhou stranu jsme se zase nepodobali bezdomovcům. Sarkasticky jsem se na něj ušklíbla. Otočil se a věnoval se dál svým záležitostem.

„Promiň,“ řekla jsem mnohem tišeji Davidovi. „Zjevně je pravá. Pochopitelně. Chci říct – sakra, nevím, co říct. Omlouvám se. Totiž... Kam posílají účty?“

„Mně ne.“

Vlak mých myšlenek pod jeho úsměvem vykolejil a havaroval. Chlapík s mobilem před námi si vyzvedl klíč od pokoje a opustil frontu; my s Davidem jsme se posunuli k pultu, kde mladá dáma, upravená do vysokého lesku a na New York až příliš příjemná, zařídila všechny ty záležitosti se zapisováním, vydala nám plastové kartičky klíčů a vychrlila na nás informace o vybavení hotelu tak rychle, že jsem ji nestačila sledovat. Hotelový sluha nám uhnul z cesty, když viděl, že nemáme žádné kufry, a jeho pohled jasně vyjadřoval, že ví úplně všechno o dvojicích, které si sem přijíždějí užít krátký výbuch vášní.

David mě vzal za paži a vedl mě k výtahům, přes ten obrovitý perský koberec, kolem tichého klavíru a rozměrné televizní obrazovky, která beze zvuku předváděla jakousi ranní šou, kde dokonalí lidé zpovídali ještě dokonalejší lidi. Ve výtahu jsme jeli s naším známým chlapíkem s mobilem, který ještě nepřerušil hovor a vykládal cosi o tržních podílech a aféře viceprezidenta korporace s manželkou člena správní rady. To druhé znělo trochu zajímavěji. Náhodou jsme byli ubytováni ve stejném patře – dvanáctém. Při vystupování na nás vrhl pohled, jako by nás podezíral, že mu ukládáme o život nebo peněženku, ale brzy se od nás oddělil a zahrnul ke svému pokoji, zatímco my pokračovali dál dlouhou chodbou až k naleštěným dveřím s číslem 1215.

David se neunavoval vytahováním karty elektronického klíče. Dotkl se dveří prstem a ty se hned otevřely.

Koukla jsem na něj. „Copak se stalo s tím tvým ,čím méně, tím lépe“?“

Chytil mě do náruče a přenesl přes práh. Gravitace se někam ztratila. Držela jsem se ho kolem krku, dokud mě nepostavil nohama na koberec.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala jsem se. Na dotek horečnatě žhnul, a ty oči – Bože můj. Upřený, vášnivý, hladový pohled.

„Pro štěstí,“ odpověděl a políbil mě. Pocítila jsem okamžitě náraz žáru, v němž jsem se úplně rozpouštěla – naprosto přiměřeně tomu, jak neuvěřitelně skutečně jsem ho vnímala. Posedla mě horečná touha být s tímhle mužem nahá, hned teď; mít jistotu, že nejde jenom o mimořádně krásný sen na cestě ke hrobu a... Bože můj, jeho ruce se propálily mými šaty, jako bych ani žádné neměla.

Potom mě jeho dlaně hladily po bocích, mačkaly látku, která se pod nimi ihned rozpouštěla a mizela, zůstalo jen tělo, a také oheň a chuť jeho rtů a jazyka. Připadalo mi, že shořím nebo omdlím nebo umřu na úžeh, a dotek jeho kůže mi přinesl úlevu a znovu mě vzkřísil.

Pokud to byl sen, pak jsem nikdy neměla krásnější.

* * *

Ráno jsem se začala učit, jak být džinem.

Nejsem typ, který byste mohli nazvat duchovní, takže vzdělávání v tomto směru – ve skutečném smyslu výrazu duchovní – pro mě představovalo výzvu. Jistě, bývala jsem Správkyní, ale přivolávání větru a krocení bouří jsem považovala za vědu. Rozuměla jsem tomu podobně jako kdejaké dítě atomového věku, to znamená, že jsem leccos věděla o subatomárních částicích, teorii chaosu a vlnové teorii. Kruci, vždyť já byla *úředník*, který kontroluje počasí, když se tak nad tím zamyslím. Nic v mém zaměstnání mě nepřipravilo na přiděl moci v měřítku, jaké se vyskytuje pouze v legendách.

David zahájil mé učení tou nocí neuvěřitelného, fantastického sexu, a když jsem se příštího rána probudila, připadalo mi, jako by to pořád pokračovalo. Zkrátka – smysly dokořán, čakry pracují naplno... Každý dotek, každá chuť, jakýkoli náhodný vjem mě rozezněl jako zvon. Nejdřív to byla legrace.

Potom to začalo bolet.

„Vypni to,“ zasténala jsem a schovala si hlavu pod polštář. Davidovy prsty mi přejížděly po hrbolcích na zádech, pomalu, po kouscích mi stahovaly deku. „Bože, prosím, nevydržím to!“

Vydal tichý, hrdelní zvuk a jeho dotek mi sklouzl po hýždích na stehna. „Musíš se naučit svoje smysly vypínat,“ řekl. „Takhle přece nemůžeš chodit po světě, vid’?“

Sevřela jsem pěstmi polštář a zajechla do matrace. Ne že by se mě pokoušel doopravdy dohnat k šílenství, tohle prostě bylo součástí celkového přetížení. Cítila jsem sex úplně ve všem. V příkrývce, která mi sklouzla po nohou. Ve špičkách jeho prstů. V jeho vůni, jeho chuti, která mi ulpěla na rtech, v jeho dechu, který mě lechtal do ucha.

„Když já nevím jak,“ zašeptala jsem, když jsem se přestala třást. „Vysvětli mi to.“

„Musíš se naučit vybrat si, jakou úroveň vnímání zvolíš,“ pravil. „Pro začátek bys mohla chvíli meditovat a přitom potlačit veškeré okolí.“

„Meditovat?“ Vystrčila jsem hlavu zpod polštáře, odhodila si tmavé vlasy z obličeje a překulila se na bok, abych na něj viděla. „Nezlob se, ale nejbliž k meditaci jsem se dostala, když jsem měla rande s instruktorem jógy.“

David se nadvzděl na lokti a shlížel dolů na mě. Nebylo pochyb, že si to užívá. Až moc. Já si zase užívala pohled na křivku jeho prsních svalů, podobných ptačím křídům. „Podceňuješ se. Jsi velice duchovní bytost, Joanno, jen jsi svou spiritualitu ještě neobjevila. Prostě si vyprázdni mysl a medituji.“

Meditovat. Fajn. Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se uvolnit svaly, které jsem fakticky už neměla. Což mě značně mátló dokonce i při abstraktní úvaze.

„Soustřed’ se,“ promluvil David těsně u mého ucha, a tím mě pochopitelně zase svedl ze správné cesty. Jeho hlas do mě pronikl v místech, o nichž se slušné dívky ani nezmiňují.

Jeho dech mi teple vířil na kůži a už jsem zase zakoušela ten pocit blízký orgasmu, malé zemětřesení čiré rozkoše, které mi jakékoli soustředění dokonale znemožnilo.

Neotevřela jsem oči, ale řekla jsem: „Soustřeďovalo by se mi mnohem lépe, kdybys byl někde jinde.“

„Promiň.“ Vůbec to nepůsobilo omluvně. Ten sametový tenor zněl spíš samolibě. „Už budu potichu.“

A byl. Zaměřila jsem se na zrakový vjem něčeho uklidňujícího, což v mém případě byl oceán, ale veškeré záchvěvy vln a příboje se rozpadly, když jsem zaslechla, jak šelestí stránky. Povzddechla jsem si a otevřela oči, nadzvedla se na loktech a pohlédla na něj.

Ležel v posteli vedle mě, pohodlně opřený, a četl si noviny.

„Ty si děláš srandu,“ prohlásila jsem. Věnoval mi jeden z těch záměrně nechápavých pohledů a vrátil se ke svým místním zprávám. „Já se tady pokouším meditovat! Tak mi dej pokoj. Nebo mi aspoň pomoz!“

„Vždyť pomáhám,“ namítl. „Rozptyluju se, abych nerozptyloval tebe.“

Nasupila jsem se na něj, ale vůbec to nezapůsobilo. Vzdychl, spustil noviny o něco níž a vážně se na mě zahleděl přes jejich okraj. „Tak dobře. Co bych podle tebe měl dělat?“

„Já nevím! Něco!“

„Nemůžu přece meditovat za tebe.“

„No, tak mě můžeš... povzbudit!“

Složil *New York Times* a odložil je na noční stolek. „Já bych tě *hrozně rád* povzbuzoval, jenomže to by ti asi moc nepomohlo při soustředění. Ledaže...“

„Co?“ vyhrkla jsem. Otočil se na bok a natáhl se, sjel mi jedním prstem po rameni a po paži. Malá zemětřesení, postupně budující uvnitř ve mně velkou seismickou událost...

„To nic.“ Ne že by to pro něj nic neznamenal; to bych poznala. Nepokoušel se mě rušit, ve skutečnosti se opravdu snažil rozptýlit sám sebe. Odpoutat se ode mě. „Teď zkus meditovat půl hodiny, a pak ti to povím.“

Věnovala jsem plnou pozornost kousíčku kůže, kde se mě dotýkal jeho prst. „Půl hodiny?“

„Půl hodiny.“

„To zvládnou.“

Silácké řečičky ale teď jsem aspoň měla motivaci. Plácla jsem sebou zpátky na polštář, sevřela víčka a úporně se soustředila na svůj oceán... modrozelené vlny se valí od obzoru, který se ztrácí v oparu... dorážejí na břeh a čeří se do bledého krajkoví... šepot mlhy, která mi chladí pokožku... jemný bílý písek na nekonečné pláži, třpytící se na slunci...

Připadalo mi, jako bych skutečně čehosi dosáhla – přinejmenším jsem vytěsnila z vědomí Davida, ležícího vedle mě – když promluvil a všechny moje představy na místě rozmetl.

„Joanno,“ řekl. „Přestaň se vznášet.“

Otevřela jsem oči a zjistila, že se dívám na strop hotelového pokoje. Bílá tečkovaná měsíční krajina se zaprášenou ledovou plastikou lustru sotva dva palce od mého nosu.

Ach. Když mluvil o vznášení, myslel tím vznášení. Nějakých sedm stop nad postelí.

„Do hajzlu.“ Ohlédla jsem se přes rameno. „Úplně jako v *Exorcistovi*.“

„Na první pokus to nebylo nejhorší. Cítil jsem, jak ses na pár minut zklidnila.“

„Kolik minut?“ Otočila jsem se ve vzduchu čelem k němu. Ha! Povedlo se mi to docela elegantně, přesná otáčka ve stavu beztlíže, to bylo fajn, protože s přesností jsem měla potíže. No jasně. Mé vlasy celý efekt pokazily; když

přepadly dopředu a já se je pokusila odhodit zpátky na záda, zopakovaly to podruhé.

„Řekněme, že... třicet.“ Davidův pobavený úsměv se nebezpečně rozšířil. Hmátl po dece a stáhl ji ze sebe. Přestala jsem se zabývat vlasy a užívala si to, protože David se stejně jako já neobtěžoval oblékáním pyžama. Významně poplácal prohlubeň ve tvaru Joanny vedle sebe.

Pokusila jsem se dostat dolů. Vážně. Ale ten vypínač, který jsem zmáčkla, když jsem stoupala nahoru, jsem teď nemohla najít. Nepřestávala jsem se vznášet. „Ehm, ne že bych neměla dostatečnou motivaci, ale...“

„Tys tam uvízla.“

„Tak nějak. Dotýkám se... kruci!“ Pokoušela jsem se dělat si z toho legraci, ale ve skutečnosti mě to děsilo. Všechna ta síla, kterou vůbec neovládám, a přitom to nezbytně potřebuju, abych dokázala ty věci, které pro Davida neznamenají o nic víc než autonomní tělesné funkce. „Zapomněl ses zmínit o té části tohoto cviku, kdy je gravitace volitelná.“

Začal levitovat ke mně, palec po palci, a i když byl ještě asi stopu ode mě, už jsem cítila letní žár jeho kůže. Voněl jako horká skořice a broskve, měla jsem najednou pusou plnou slin a tělo mi zezlátlo.

Zastavil se v decentní vzdálenosti dvou palců, takže nás dělila vrstvička vzduchu.

„Nezapomněl jsem,“ odporoval mi. „Jen mě nenapadlo, že zrovna tohle dokážeš tak rychle. Netrap se tím, to je normální.“

„Normální? Když jsem na půl cesty do postele toho chlapa nad námi?“

„Lepší by bylo, kdybys byla o něco dál než na půl cesty do téhle postele pod námi.“ Výraz jeho tváře – plný síly a neskrývané majetnický – ve mně probudil prudkou potřebu.

„Jen se mi směj!“

Odpověděl mi hrdelním zvukem, který nebyl tak docela smíchem.

„Vrať se do postele a pak se uvidí.“ Spustil se o pár palců níž. Pokusila jsem se ho následovat. Nepodařilo se. Znovu se vznesl o kousek výš. „Chceš, abych ti pomohl?“

„Ne. Ano. Zatraceně, já nevím, jak je správná odpověď?“

Pohládl mě po tváři a nakreslil mi pomalou doutnající čáru dolů přes šíji ke klíční kosti. „Musíš se naučit zůstat v těle. Jo. Tohle nemůžeme provozovat na veřejnosti.“

„To by jeden neřekl. Zkus dělat něco takového na veřejnosti a upoutáš pozornost nejenom popíráním gravitace.“ Snažila jsem se mluvit nenuceně, ale se vším tím žárem uvnitř to bylo hrozně těžké. Bože. Vypadá to, že si nedokážu zvyknout na vysokou úroveň vnímavosti džinských smyslů. Rušily mě všelijaké drobnosti – to, jak nezvykle ostře jsem viděla okraje předmětů, jak intenzivně jsem vnímala jejich dotek, vůni, chuť i zvuky. Lidský svět se zdál tak úžasně skutečný. Chvílemi tak skutečný, až mi vyhrkly slzy. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli se to podobá neustálému orgasmu nebo jestli si připadám neustále jako zfetovaná. Možná oboje.

Nenucený dotek Davidových prstů hluboko ve mně odstartoval řetězovou reakci rozkoše, zalapala jsem po dechu a zavřela oči, když se dotek přesouval níž a laskal mi křivku řadra.

„Pojď zpátky do postele,“ zamumlal a otřel se mi rty o kůži.

„Nemůžu.“ Doslova.

„Možná se ti prostě nechce.“

„V tom to vážně není, to mi věř.“

Jeho teplé rty tály na mých jako hedvábí na slunci, rukama prováděl věci, které by měly být postaveny mimo zákon a současně povinné pro všechny ženy na světě.

Denně. Pak jsme se k sobě přitiskli, kůže na kůži, a pak mi vědomí dočista vypadlo.

Pomalu s námi otáčel, až jsem se zády kolébala na zemské tíži. „Musíš se naučit zůstat v těle, ať se stane cokoli. Myslíš, že to svedeš?“

„Vyzkoušej mě.“

Ach, ten úsměv. Takhle bych mohla roztavit titan. „Přesně to mám v úmyslu.“

Znovu mě políbil, a tentokrát v tom nebylo nic sladkého a něžného; tohle bylo temné a vážné; hladový a vášnivý polibek. No ano, v tom je ten rozdíl mezi člověkem a džinem.

Intenzita.

Moje tělo mu vzplanulo vstříc, vzepjala jsem se proti němu. Bylo to tak správné, tak dokonalé, držel mě jednou rukou v týle, druhou v kříži a zasypával mi žhoucími polibky šíjí, nadra, rozbolavělé bradavky.

Ach Bože.

Něco mi šeptal v jazyce, který jsem neznala, ale to nevadilo; některé jazyky se překládají kůží, ne rozumem. Když se už samotná džinská existence podobá neustálému orgasmu, dokážete si představit, o kolik je lepší, když na to opravdu dojde?

Konečně jsem objevila ten správný vypínač, spadli jsme na postel s pořádným žuchnutím, které roztrásl její čelo.

Byl to dobrý začátek.

* * *

A pátého dne svého nového života jsem měla krásný pohřeb.

No, vlastně to nebyl skutečný pohřeb, na něco takového potřebujete tělo, nejlépe v otevřené rakvi; a ze mě kvůli požáru nezbylo dost materiálu pro rekonstrukci. Asociace

Správce byla natolik diskrétní, že obřad neuspořádala v budově Spojených národů – ve firemních prostorách. Místo toho si Správci pronajali pěkný velký sál v Drakeově hotelu a rozeslali pozvánky třem či čtyřem stovkám svých členů. Dozvěděla jsem se o tom, protože se o tom doslechl David prostřednictvím nějaké tajné džinské šeptandy.

„... ale ty tam nepůjdeš,“ dokončil. Právě jsme se dělili o konvičku kávy od hotelové služby. Některé zlozvyky člověka nikdy nepřejdou, dokonce ani po smrti. Káva. Sex. Alkohol. Kruci, být kuřák, nejspíš bych si co chvíli zapálila a dál bych remcala nad cenou za kartón cigaret.

Zamíchala jsem si do kávy smetanu. David byl proti smetaně; to bylo zřejmé ze starostlivého mráčku mezi jeho obočím. „Nepůjdu?“ opakovala jsem mírně, ale i tak se jeho pozornost okamžitě přesunula od mého nevhodného zacházení s kávou k tomu, co jsem řekla.

„Ne,“ potvrdil. „A nebudeme se o to hádat, ano?“ Zacvičil obočím nahoru a dolů.

„Ovšemže ne.“ Usmála jsem se na jemné vlnky, které se po mém fouknutí udělaly na kávě. Seděli jsme se zkříženýma nohama na posteli, přikrývky ovinuté kolem citlivých míst na těle spíš kvůli horké kávě než ze slušnosti. „Mimochodem, to je typicky mužská chyba.“

„Co prosím?“

„Myslet si, že když se mnou spíš, můžeš mi říkat, co mám dělat.“

To obočí bylo tak výmluvné. Znovu ho sraštil, až hrozilo, že se mu uprostřed čela spojí. „Já s tebou přece...“

„Ale ano.“

„... nespál. Ve skutečnosti.“

„Další běžná fráze. Ale spál.“

„Nespál.“

„Ale ano.“

Zvedl ruku dlaní napřed. „Tak jo. Nemyslel jsem to tak. Jen jsem chtěl říct, že je pro tebe momentálně příliš nebezpečné vydat se mezi lidi. Obzvláště Správce.“

„A tudíž, podle tebe, nikam nejdu. Protože je to příliš nebezpečné.“

„Tudíž,“ souhlasil. Upíjeli jsme kávu. Na vůni kávy je něco podivně uvolňujícího – je tak hutná, ořechová, pravá esence země – a tak jsem ji vdechla a vychutnávala ten okamžik. Další velká výhoda džinů – nepotřebovala jsem sprchu. Žádné odumřelé buňky pokožky, které je nutno sloupnout, žádný bakteriální rozkladný proces, působící zápach. Džinové jsou stále čistí, a pokud jsme po něčem cítit, je to jen to, co jsme si zvolili, obvykle na podvědomé úrovni. U sebe jsem si představovala něco podobného jasmínu. Slabou vůni s nádechem posedlosti.

David si konečně povzdechl a s dobře vychovaným porcelánovým cinknutím odložil šálek. „Takže ty hodláš ignorovat varování a stejně tam vyrazit, ať ti říkám cokoli, je to tak?“

Snažila jsem se o věcný, střízlivý výraz, ale pusa mě neposlouchala a stočila se do vyzývavého úsměvu. „A na to jsi přišel úplně sám?“

Už se zase mračil. Bože, byl tak roztomilý, když se mračil. Zatoužila jsem sklonit se k němu a tu vrásku mezi obočím mu slíbnout. „Poslouchej mě, prosím. Myslím to vážně. Je to nebezpečné.“

„Jasně, to mi došlo, už když jsi řekl, že je to nebezpečné.“

„A?“

„A... Je to moje rozhodnutí, leda bys měl v plánu pokusit se řídit můj život po zbytek věčnosti, což by se nejspíš ani jednomu z nás moc nelíbilo. Jestli opravdu nechceš, abych tam chodila, musíš mi to vysvětlit podrobněji, ne jenom říct ‚je to nebezpečné‘. Nebezpečné bylo všechno, co jsem od narození udělala.“

Skutečně mi zachránil život, k tomu tady byl ten jednoznačný, postupně se tvořící vztah mezi námi, ale já cítila, že je důležité stanovit nějaká základní pravidla. Nabrala jsem si plnou pusou hustého nápoje s příchutí lískových oříšků, zjemněnou smetanou, a poválela jsem ho po jazyce. Silný vjem. Kdybych se soustředila, mohla bych sledovat kávová zrnka zpátky do úrodné kolumbijské půdy, která je živila – k rostlině, na níž vyrostla – zpátky časem po celé generace. Totéž platí pro oříšky, vodu... I ten porcelánový šálek měl své vzpomínky. Dobré, špatné, šťastné i děsivé. Ani jsem se nepotřebovala moc soustředit, a už jsem je cítila, jak víří kolem – jako ta smetana v kávě.

Tolik minulosti je na světě. Tolik možností pro budoucnost. Proč jsem jako člověk ničemu z toho nerozuměla?

„Jo?“ David na mě upíral sytě zbarvené hnědé oči s oranžovými skvrnkami. Říkal něco? Asi ano, ale mně to vypadlo. „Nemluvím o fyzickém ohrožení. Teď ti hned tak něco neublíží, ale mít sílu nestačí. Musíš se ji naučit používat. A dokud to neumíš, není dobrý nápad dostávat se do situací, kdy bys mohla...“

„Jednat jako džin?“

Zdálo se, že se mu ulevilo. „Přesně tak.“

„A když se budu chovat jako normální osoba?“

„To také není dobrý nápad.“

„Protože...?“

Zvedl se a přešel k oknu. Když odhrnul záclonu, vnikl dovnitř sluneční paprsek a zatřpytil se mu na kůži; slyšela jsem i z postele, jak se zhluboka nadechl. Zůstal tam tak stát velmi dlouho a díval se ven.

Teď byla řada na mě, abych se mu starostlivě připomněla. „Davide?“

Napůl se otočil a věnoval mi milý, smutný úsměv. „Pokud sis toho nevšimla, už nejsi normální osoba. Pokud se

dostaneš do potíží, můžeš se prozradit. Jakmile k tomu dojde, už nejsi v bezpečí.“

„Protože mě může někdo povolat.“

Úsměv se vytratil a zanechal po sobě něco ošklivého.
„Přesně tak.“

Pokud má paměť sahala, byl David povolán dvakrát. Ani jednou to nebyla příjemná zkušenost. Jeho poslední majitelka byla... no, moje bývalá přítelkyně, a předtím byl vydán na milost jistému roztomilému chlapíkovi jménem Zlý Bob Biringanine. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že v jeho službách musel David dělat věci, z jakých by se každému obrátil žaludek. Neměl na vybranou. Vůbec v ničem.

Před takovou hrůzou se mě snažil varovat.

„Budu opatrná,“ slíbila jsem tiše. „Podívej, kdybys měl příležitost vidět svůj vlastní pohřeb, nevyužil bys toho?“

„Ne,“ řekl a vrátil se ke svému výhledu z okna, ať už tam viděl cokoli – tady v New York City pravděpodobně stěží něco víc než jiné budovy. Sluneční světlo mu slušelo. Lesklo se na plochách a křivkách jeho hladké kůže, jiskřilo jako zlatý prach na jeho vlnitých vlasech. Vztáhl ruku k oknu, nastavil ji teplu. „Tvůj lidský život skončil, Jo. Nech to být. Mysli na to, co teprve přijde.“

Tolik lidí jsem nechala v tom minulém životě. Sestru. Bratrance. Svoji rodinu mezi Správci, jako třeba svého učitele Paula Giancarla. Svého přítele Lewise Levandera Orwella, největšího Správce ze všech, jehož život jsem zachránila za cenu obětování vlastního. My dva, Lewis a já, jsme měli dlouhou a spletitou historii – ani ne tak lásky jako touhy. Svůj k svému; jedno ze známých magických pravidel... Přitahovalo nás to k sobě jako opačné póly magnetu. Nebo hmotu a antihmotu. Nebýt Davida...

Překvapeně jsem si uvědomila, že bych Lewise ráda znovu viděla. Jistá část ve mně po něm bude vždycky toužit.

Ovšem nikdy bych nechtěla, aby se David o téhle části dozvěděl.

„Takže já tenhle život nechám být,“ řekla jsem nahlas. „Jenže to nesvedu, aniž bych se nějakým způsobem... rozloučila. Ten obřad není ani tak *o mně*, jako spíš *pro mě*, chápeš? Proto bych tam měla být.“

„Chceš si jenom poslechnout, co o tobě lidé povídají.“

No a kdo by asi nechtěl? Zkusila jsem jinou přesvědčovací taktiku. „Určitě budou mít sušenky. A punč. Možná i fontánku se šampaňským.“

Nachytat džina na jídlo je zatraceně těžké; neudělalo to na něj dojem. Stále jen vyhlížel ven, s tváří natočenou vzhůru ke slunci, se zavřenýma očima. Po chvíli promluvil: „Ty tam stejně půjdeš, ať už se mnou nebo beze mě, co?“

„No, radši bych šla s tebou. Protože, jak už jsi zdůraznil, by to nemuselo být bezpečné.“

Potrásl hlavou a odvrátil se od okna. Skoro jsem viděla, jak z něj to světlo vyzařuje, jako by si ho ze slunečních paprsků nashromáždil. Ta mocná záře mě zahřála i na vzdálenost malého oceánu berberského koberce a pronikla ke mně i skrz prošivanou přikrývku.

Poznala jsem, že se vzdal, i když mi to neoznámil tolika slovy. „Takhle ale nemůžeš jít ven,“ prohlásil a prošel kolem.

„Ach.“ Mrkla jsem na sebe a zjistila, že nemám sebemenší představu, jak se obléknout – míněno magicky. „Co takhle trochu mi pomoci?“

David mi položil ruce na ramena, pocítila jsem, jak se mi na kůži objevuje látka. Oblečení. Černé kalhoty z mikrovláknů s úpravou peachskin, vypasované sako, střizlivá bílá saténová halenka. Na nohou lodičky s nízkými podpatky. Sehnul se a teple, pomalu mě políbil na rty a já málem – doslova – roztála.

Když jsem se odtáhla, byl už také oblečen. Černý oblek, modrá košile, tmavá vázanka. Velmi elegantní. Měl i svoje

kulaté brýle, které nosil na veřejnosti, aby skryl moc svých očí – i když jejich barvu nastavil tak, aby se blížila lidské.

David si uměl velmi dobře hrát na smrtelníka. Já... no, měla jsem důvod, proč se nepokoušet obléknout sama. Zatím jsem neuměla hrát ani roli džinky.

Vytáhl sluneční brýle a podal mi je. Nasadila jsem si je. „Jak vypadám?“

„Nebezpečně,“ odpověděl věčně. „Tak dobře. Pravidla. Nebudeš se s nikým bavit, nebudeš nikam chodit sama. Uděláš přesně to, co ti řeknu, když ti to řeknu. A hlavně...“

„No?“

„Nepoužívej žádnou magii. Nic. Rozumělas?“

„Jistě.“

Podal mi ruku. Přidržela jsem se jí a zvedla se z postele. Prázdný šálek od kávy jsem postavila na mahagonový noční stolek.

„To je tak nemožný nápad,“ postěžoval si, vzdychl a pak...

... pak jsme byli někde jinde.

Někde ve tmě. Bylo to tam cítit po čistících prostředcích.

„Hele,“ začala jsem.

„Pst.“ Horké rty se dotkly mých, jemně jako sluneční svit. „Sice dokážu zařídit, aby si nás nevšíмали, ale přitom se jim nesmíme plést do cesty. Lidé tě nebudou vidět. Dávej pozor, ať do někoho nevrazíš.“

„Jo. Jasně.“

„A nemluv. Mohli by tě uslyšet.“

„Dobře.“

„A ničeho se nedotýkej.“

Neobtěžovala jsem se poslední příkaz potvrdit. Zřejmě to vzal jako souhlas, protože v následující vteřině se kolem nás rozlilo citrónově žluté světlo, otevřely se dveře a my vystoupili z komory údržbářů do mezaninu. Široké schodiště napravo vedlo dolů do haly, obložené mramorem, od něhož se odrážel zvuk, a s rozlehlou plochou vzorovaných

koberců, které musely stát víc, než obnáší hrubý národní produkt většiny jihoamerických států. Spousta místností, označených nenápadnými mosaznými tabulkami. Uniformovaný personál, muži a ženy, všichni v pozoru. Měli ten učesaný, naleštěný a nažehlený vzhled dobře placených zaměstnanců bohatých lidí.

David mě vedl po území nikoho, pokrytém karmínově červeným kobercem s květinovými motivy. Kolem sálu nazvaného Rockefellerovo náměstí, dál kolem Zasedací místnosti Wall Street, Broadwayského salónu. Na konci haly ústila úzká chodba do rozlehlejšího předpokoje. Po obou stranách vchodu stály stráže v karmínových stejnokrojích. Změť mnoha hlasů stoupala jako kouř do vzduchu, který byl nepatrně cítit po hřebíčku.

Zčistajasna jsem zatoužila zastavit se a znovu svůj nápad zvážit. Najednou to bylo všechno příliš... skutečné.

„Ach kruci,“ zamumlala jsem. David mi stiskl paži. „Já vím, nemluvit.“

„Psst,“ přisvědčil se rty těsně u mého ucha. Polkla jsem, přikývla a zvedla bradu.

Napochodovali jsme přímo mezi dva strážce, kteří zůstali zahleděni někam do dálky. David mi kdysi vysvětloval, oč je snazší prostě přesměrovat něčí pozornost, než se stát skutečně neviditelným; jednou mi to velmi názorně předvedl v horké lázni v Oklahoma City. Přála bych si vědět, jak to dokázal. Jedna z tisíce věcí, které jsem se potřebovala naučit, abych opravdu mohla být džinkou.

Předpokoj, dostatečně rozlehlý, aby se do něj pohodlně vešla stovka lidí, byl momentálně zcela zaplněn. Na první pohled ta sešlost působila jako podnikový večírek, až na to, že účastníci byli převážně v černém a hladina hluku o nějaké dva decibely pod normálem. Pak tu byla ta květinová výzdoba u leštěných mahagonových dveří na konci místnosti, chryzantémy, lilie a růže. Vedle nich ležela návštěvní kniha. Spousta lidí už stála ve frontě na podpis.

David mě obratně odtáhl z cesty vysoké, hubené ženě v černém, kterou jsem stěží poznala – Správkyně Země, Marie nevímjakdál, ze Západního pobřeží. Hovořila s Ravi Subranavanem, Správcem Ohně odněkud z chicagské oblasti.

Kam jsem se podívala, všude samí známí. Málokteré z nich bych nazvala přáteli, ale přinejmenším šlo o spolupracovníky. Moje cynická část poznamenala, že sem přišli kvůli pití zdarma, ale pravda byla taková, že většinou museli vyvinout určité úsilí, aby se sem dostali – vyměnit si služby, předat odpovědnost, nějak přestát dlouhou jízdu autem nebo let. Dost potíží kvůli pár sklenkám šampaňského, i když ho podávali v Drakeově hotelu.

Pátrala jsem po lidech, které jsem tady chtěla vidět, ale po Paulu Giancarlovi či Lewisi Orwellovi zatím ani stopy. Zahlédla jsem Marion Bearheartovou, jak upíjí šampaňské spolu se Shirl, členkou jejího výkonného komanda. Marion měla vřelé, vlídné chování a byla neskutečně nebezpečná, protože byla pověřena chytáním a zabíjením neposlušných Správců. No, zabití byla až ta poslední možnost, nicméně ona na to byla nejen připravena, ale dělala to zatraceně účinně. Kruci, i mě málem dostala. I přes tu ošklivou vzpomínku jsem trochu pookřála, když jsem ji spatřila. Marion už prostě měla takovou auru.

Připadalo mi, že už se zotavila – vypadala odpočatě a byla úhledně oblečena v černém semišovém saku s trásněmi a korálky. K tomu měla modré džínsy a pevné boty. Tyrkysový náhrdelník s květinovým motivem, dost velký, aby působil jako tradiční lidový šperk, ale současně dost malý, aby byl elegantní. Spálené konečky dlouhých, rovných prošedivělých vlasů si nechala ostříhat.

Shirl ze sebe smyla část toho pankáčského mejkapu a vybrala si střízlivější oděv, ale piercing si nechala, jak byl. No fajn. Zvyk je železná košile... Po Erikovi, třetím členovi komanda, které mě honilo přes půl státu, ani stopa. Možná

ke mně necítil žádnou zvláštní úctu. Když se tak nad tím zamyslím, asi jsem na něj byla trochu tvrdá.

David ještě včas stačil změnit náš kurz, abychom se vyhnuli srážce s elegantně oblečeným šedovlasým mužem, a já s údivem zjistila, že moje malá párty přilákala i nějaké to velké zvíře. Martin Oliver, Správce Počasí pro celou kontinentální oblast USA. Ne jen tak ledajaký hráč na světové scéně. Bavil se s hotovým seznamem celebrit: Správce Země pro Brazílii, Správce Počasí Afriky a nějakým mužem, který byl, myslím, odněkud z Ruska.

Slavnost na mou počest se zřejmě stala místem, kde se musel ukázat kdekdo z naší magické elity.

David mě táhl doprava, abychom se vyhnuli houfu chichotajících se mladých žen, které házely očkem po hloučku rádoby důstojných mladých mužů – znala jsem je vůbec? Nejsou moc mladí na to, aby měli v rukou osud světa? Nakonec jsme prošli mahagonovými dveřmi do větší místnosti s řadami karmínově čalouněných židlí.

Málem se mi podlomila kolena. Na scéně už chyběla jenom moje rakev, ale dali sem místo ní můj obrovský portrét, díkybohu relativně lichotivý, na podstavci, který působil velmi nákladně. Na té fotce jsem vypadala... melancholicky. Trochu smutně.

Je mrtvá, pomyslela jsem si. Ta osoba je mrtvá. To už nejsem já.

Výzdoba byla tak bohatá, až připomínala výbuch v květinářství – vedly lilie a také růže, ale jelikož bylo jaro, dostalo se mi květin ve všech barvách duhy. Nachové kosatce, připomínající rajky; sedmikrásky nejrůznějších velikostí a tvarů.

Pomyšlení, že všichni tihle lidé věnovali čas a peníze na tuhle neuvěřitelnou přehlídku, mě bolelo a hojilo současně.

Nebyli jsme v místnosti sami. Vpředu seděli dva lidé se skloněnými hlavami. Stiskla jsem Davidovi ruku a pustila se ho. Prošla jsem dlouhou uličkou až k té poněkud strašidelné

černobílé fotce a ke dvěma mužům, kteří se usadili přímo proti ní.

Paul Giancarlo se vsedě shrbil a velkými dlaněmi se silnými prsty si sevřel hlavu. Neplakal – muži jako Paul nepláčou, to by bylo porušení pravidel chování těchto tuhých chlapíků – ale kolébal se zepředu dozadu, až pod ním židle skřípala. Jeho trápení jsem vnímala jako žár z krbu. Nebyl obtloustlý, ale svalnatý, a dokonale střižený oblek se na něm napínal do krajnosti. Nikdy jsem ho ještě neviděla s kravatou. Bylo to zvláštní a milé. Nejradši bych ho objala, nejvíc, jak by mi délka paží dovolila. Nejradši bych se ztratila v jeho teplém medvědíh objetí a nikdy už se ho nepustila, protože s Paulem to už prostě bylo takové, člověk se s ním cítil v bezpečí.

Což bylo legrační, protože pocházel z rodu, který jako by vyskočil rovnou z *Kmotra*.

„Měl jsem něco udělat.“ Slova zněla kvůli sepjatým rukám tlumeně. Hovořil k muži, který seděl těsně vedle něj. „Tys taky kurva mohl něco udělat, Lewe. K čemu ti je, že seš tady největší péro široko daleko, když nedokážeš zachránit někoho, na kom ti záleží? No, řekni něco!“

Vyštlkl tu otázku na Lewise Levandera Orwella. Lewis by se skutečně mohl stát nejmocnějším člověkem na celé planetě, ale proti Paulovi se zdál nevýrazný jako tapeta. Vytáhlý, hubený, s hnědýma očima štěněte a přiměřeně pohlednou tváří – mohl by se vydávat za reklamního manažera, za advokáta, zkrátka za příslušníka jakéhokoli zaměstnání z řad bílých límečků. Vůbec nevypadal na chlapa, který může ovládat počasí, oheň, a moc samotné Země. Ale já ho viděla dělat věci! Ta syrová síla, kterou třímál... neskutečné. Pokořující.

„Největší péro široko daleko? Není to vcelku k ničemu,“ odpověděl Lewis. Měl hluboký, vřelý hlas s nepatrným náznakem chrapotu. Upíral zrak na vlastní ruce – dlouhé citlivé prsty, ruce klavíristy nebo sochaře – opřené o stehna.

Neměl zdaleka tak kvalitní oblek jako Paul – účelový, neznačkový, nezapamatovatelný. Lewis nikdy nebyl na módu. „Snažil jsem se ji zachránit. Věř mi, že jsem se snažil. Jen toho bylo na mě trochu moc.“

„Nejspíš nemám jinou možnost než ti věřit, co? Žádní svědkové nezbyli.“ Paul se sykovavě nadechl a vsedě se narovnal. Rysy jeho obličeje by se daly označit jako andělské – nebo také brutální. Za poslední dny se mu na spáncích objevily šediny, kterých jsem si předtím nevšimla. Byl o deset let starší než já, už kolem čtyřicítky, ale jediným příznakem, že od chvíle, kdy jsem ho spatřila poprvé, vůbec zestárl, byla právě ta šed' ve vlasech. Tehdy mi bylo osmnáct, byla jsem vyděšená a nesmyslně arogantní; jemu bylo osmadvacet a pro svou aroganci měl zatraceně dobré důvody. Postavil se za mě, když se mi Zlý Bob Biringanine pokusil zabránit ve vstupu mezi Správce.

Připadalo mi k neuvěření, že by se mohl obviňovat z mé smrti, z toho, že mi před pěti dny podruhé nezachránil život. Ze všeho nejradši bych mu jednu vlepila a řekla mu, že je to v pořádku, jsem zrovna tadyhle, ta Joanne, kterou znal, sice odešla, ale její větší část – možná to nejlepší z ní – žije dál. Vlastně už jsem natahovala ruku, ale vtom na mě Lewis zaostřil pohled.

Nepochybně mě viděl.

Ach. No, jistěže mě vidí, však už mě viděl předtím, u Estrellina domu, když jsem se znovu narodila jako džinka. Lewis mohl vidět *cokoli*, pokud si to přál. To všechno patřilo k tomu, kým a čím byl.

Naznačila jsem rty *ahoj*. Přivřel víčka a usmál se. Vůbec ho nepřekvapilo, že jsem tady. Neslyšně mi odpověděl *ahoj* a vroucnost v jeho pohledu mě uvnitř celou rozezněla jako zvonky. No jasně, tak už to mezi námi dvěma chodí. Odjakživa. Ani jeden z nás to nedokáže zvládnout, ať se snažíme, jak chceme.

Lewis stále upíral pohled na mě, ale oslovil Paula: „Teď je jí dobře, Paule. Věř mi. Je na lepším místě.“ Asi tak tři stopy nalevo od něj...

„Jo fakt? Ty máš přímé potrubní spojení s nebesy? Jasně, podle všeho seš málem nějaký bůh, ale že máš přístup i tam, to jsem netušil.“ V Paulově tónu byla slyšet spalující hořkost. Promnul si obličej a poposedl si na židli, která znovu zaskřípěla. „To nic. Hele, sice to nikdy neřekla, ale já vím, že pro tebe měla slabost.“

Lewis přerušil oční kontakt se mnou a mrkl na Paula. „Co že měla?“

„Slabost pro tebe.“ Paul pokrčil rameny. Jedině Ital dokáže tolik vyjádřit pouhým pokrčením ramen. „Jednou jsme se spolu opili a ona mi vyprávěla... Co se stalo ještě na škole.“

„Ach.“ Lewis se zatvářil otřeseně, ale určitě ne tak jako já. Já o tom Paulovi vykládala? O tom, jak jsme to s Lewisem dělali jednoho deštivého odpoledne na podlaze v laboratoři bouří, když jsem byla na škole úplně nová? Prozradila jsem mu, že Lewis byl můj první kluk? Nikdy! I když jsem si matně vybavovala jednu noc před čtyřmi nebo pěti lety s tequilou a svlékacím pokerem... hm. Možná jsem mu to přece jen řekla. Nebylo by to první tajemství, které jsem kdy prozradila.

Paul ještě pokračoval: „Určitě by si nepřála, abys tu byl.“ Že ne?

„Vzhledem k okolnostem,“ dokončil.

Jakým okolnostem?

Lewis po mně šlehl pohledem. Pokrčila jsem rameny, jako že nemám nejmenší ponětí, o čem to Paul mluví. „Žádný strach, nezdržím se,“ řekl současně Paulovi i mně. „Jelikož mám drobný spor s Radou Správců ohledně mých džinů. Chtěli by je zpátky. Takže heslem dne je držet se při zemi.“

Rada Správců projevuje vůči Lewisovi nespokojenost? Týká se to džinů? Aha. Před pár lety totiž Lewis uprchl Správcům, kteří ho uvěznil, a na útěku ukradl tři láhve s džiny. Proč tři, to netuším; ani nevím, jestli měl nějaký zvláštní důvod, proč vzít zrovna tyhle tři. Nicméně ať už to bylo, jak chtělo, Správci z toho neměli moc velkou radost. Vlastně se tím dostal do čela seznamu hledaných osob. Už jsem myslela, že si dali pusy a odpustili si; když jsem ho posledně viděla, vypadalo to, že jsou s Martinem Oliverem jedna ruka, ale možná jsem přecenila faktor návratu marnotratného syna. Očividně po Lewisovi pořád požadovali vrácení ukradených džinů. Věděla jsem, že je vrátit nemůže, i kdyby chtěl, protože jim dal svobodu.

Takže k čemu vlastně došlo? K patové situaci? Lewis proti celé Asociaci? Ne že by šance nebyly vyrovnané...

Paul souhlasně zabručel. „Drž se dál od Marion a jejího komanda. Ten příkaz, že tě mají chytit a předvést k výslechu, pořád platí.“

„Dík. Dám pozor.“ Lewis se začal zvedat. Paul se natáhl, chytil ho za paži a přidržel ho na místě. Lewis vrhl pohled na jeho ruku a plynule pokračoval: „Leda bys toužil získat zásluhu a předvést mě osobně...?“

„Tolik si zase nefandi. Mně je lustrfuk, jestli zkejsneš venku na mraze nebo se prohlásíš vládcem světa. Musím ti ještě něco říct.“

„Tak do toho.“

Paulovi trvalo několik vteřin, než si to v hlavě sesumíroval, načež prudce vyhrkl: „Milovala tě. Možná jsem to věděl líp než ona sama. A tys byl zasranej idiot, žes to nepoznal, dokud byl ještě čas.“

Lewis se záměrně nedíval mým směrem. V jeho tmavých čokoládových očích byla trpkost a smutek. „Ale já to poznal,“ namítl. „Co ti mám na to říct? Že jsem ji taky miloval? Co na tom teď záleží?“

Do prdele. Džin nedžin, tohle mě zasáhlo na citlivém místě. Kdyby to býval řekl před čtrnácti dny, tak dneska mohlo být všechno jinak. Úplně jinak...

Najednou jsem pocítila, jak David na cosi prudce zareagoval – i přes celou místnost. Přesunula jsem svou pozornost od Lewise a Paula ke vchodu, kde postával. Pořád byl v lidském převleku, pořád vypadal skvěle, ale kolem něj planula mocná aura džina jako ohnivá křídla. Nejdřív mě napadlo, že to je odpověď na to, co právě prohlásil Lewis, ale kdepak... Právě kolem něj přešla osoba, které patřila veškerá zuřivost jeho upřeného pohledu.

Žádný džin, ale žena. Neznala jsem ji. Byla vysoká, dlouhonohá a měla na sobě šaty, které jen tak tak vyhovovaly ustáleným pravidlům vhodného oblečení. Přinejmenším byly černé. Ovšem ani já bych si nedovolila vzít na něčí pohřeb krajkové šaty s tak hlubokým výstřihem a tak vysokým rozparkem. Záviděla jsem jí ty jehlové podpatky. Vypadaly vražedně.

Kromě toho měla dlouhé, mírně zvlněné skořicové vlasy s tím saténovým leskem, jaký se vidí leda v reklamách nebo hodně drahých kadeřnických salónech. Její tvář prolétla kolem označení ‚hezká‘ a expres pokračovala ke ‚krásná‘. Oči daleko od sebe, mrzutě našpulená ústa s plnými rty, obkrouženými rtěnkou s perlově růžovým leskem. Jejím jediným šperkem byl přívěsek s diamantem, který musel mít nejméně karát.

David vypadal, jako by se chystal k vraždě. Vlastně jsem si na okamžik myslela, že jí neustoupí z cesty, jak tak kráčela k němu – to by pro ni byl jistě pěkný šok, vrazit do něčeho, co tady není. Ale on v poslední chvíli uhnul, otočil se a sledoval ji, a oči mu přitom svítily tak, že by jí z toho klidně mohly chytnout vlasy.

Nemusela jsem na Lewise nijak gestikulovat, už si nově přichozí všiml a jeho tvář se změnila... znehybněla. Ztratil se z ní jakýkoli výraz. Paul se také otočil a pohlédl na ni.

„Pánové,“ pronesla s měkkým jižním přízvukem, který to obyčejné slovo mazlivě, unyle protáhl. „Doufala jsem, že tě tu najdu, Paule.“

„Mám tady soukromé jednání,“ řekl Paul. Jeho hlas zněl bezvýrazně, chladně, vůbec nepřipomínal to vroucné předení, které měl vyhrazeno pro krásné ženy. „Počkej venku, ano?“

Byla to tvrdá žena, to se musí nechat. Její vlídný, přátelský úsměv se ani nezachvěl, ty velké laní oči – takhle zblízka měly obzvlášť zajímavý odstín mechově zelené – zazářily ještě jasněji. „Stačí mi jediná minuta, Paule.“

„Momentálně to nejde. Vypadni.“

Lewis se ozval: „Myslím, že jsme ještě nebyli představeni.“

„Ani nebudete,“ pravil Paul nekompromisně. „Yvetto. Ven.“

Podala Lewisovi jemnou ručku s perfektní manikúrou a přidala svému úsměvu pár dalších dílků na stupnici svůdnosti. „Yvette Prentissová,“ představila se. „Pracuju s Paulem.“

„Ne, pracuje *pro* Paula, a dlouho už to dělat nebude, pokud okamžitě nepohne prdelí a nevypochoduje odtud.“ Paul nasadil nebezpečně temný tón, přidal tvrdý newyorský akcent. „Došlo?“

„Jistě.“ Vyjádřila své mínění pouze pohybem obočí, sklonila hlavu a úsměv – a pohled z očí do očí s Lewisem – udržela o deset vteřin déle, než by se mi zamlouvalo. „Takže budu venku.“

Oba muži sledovali, jak odchází, ladně se pohupujíc v bocích, štíhlá, elegantní a sexy. Paulův výraz byl vražedný. Lewisův ještě stále prázdný, asi jako by ho právě srazil pořádný nákladák.

Minula Davida asi o dva palce a já jasně viděla, jak ohromné úsilí musel vyvinout, aby se po ní nenatáhl a neprovedl jí něco fakt fatálního.

Lewis se zeptal: „Kdo to sakra je?“

Paul vzdychl. „Věř mi, že to *vůbec* nechceš vědět. A opravdu teď potřebuješ zatraceně rychle vypadnout, než sem nakoukne někdo, kdo ví, jak vypadáš. Máš kliku, že ta ženská nemá šajn, kdo jsi. Věř, že Yvette je přesně to, čemu se říká černá vdova. Nejspíš by se dala ošukat, ale asi bys tu noc nepřežil.“

Chlapské kecy. Kruci, o co všechno jsem přišla, když jsem ještě měla tělo!

Lewis kývl, strčil ruce do kapes kalhot a vykročil ke mně. Schválně jsem zůstala stát, chtěla jsem, aby něco řekl, ale změnil směr chůze a asi o palec se mi vyhnul. Když mě míjel, zašeptal: „Najdi mě. Musíme si promluvit.“

* * *

Mohla bych vykládat o vzpomínkovém obřadu, ale víte, jak to chodí. Lidé vstávají a s různým stupněm trémy o mně říkají samé hezké věci. Některé jdou opravdu od srdce, jako třeba Paulův projev, jiné představují politicky korektní žvásty. Chci říct, podle některých by vedle mě i matka Tereza působila jako sobec. Popravdě, nikdy jsem nebyla zrovna svatoušek, drzá, upovídaná, tvrdohlavá, nedůtklivá, k tomu se sklonem dělat věci, kterým se slušná dívka vyhýbá. Dejte mi vybrat mezi prací v kuchyni a nocí s větším množstvím panáků tequily ve společnosti parádních svalovců – vždycky sáhnu po soli a citrusech.

Když jsem už počtvrté slyšela, jak člověk, kterého jsem sotva znala, používá výrazy jako *hrdinská* a *obětavá*, musela jsem na chvíli ven, abych si vyčistila hlavu. Kolem recepcce se ještě potloukalo pár lidí, kteří dojídali zbytky garnátů a poslední piškoty. Mezi nimi byla i ta pochodující továrna na hormony, která se představila jako Yvette Prentissová. Nemařila čas posloucháním nějaké fiktivní historky o

Joanne Baldwinové; hučela do jakéhosi muže středních let v londýnském obleku a s východoevropským přízvukem, který vypadal hodně bohatý.

David se objevil vedle mě. Doslova se objevil. Skoro jsem překotila vysoký stůl s nenápadným černě lemovaným oznámením, že vstup na můj pohřeb je „Pouze pro zvané“.

Přiložila jsem mu rty těsně k uchu a zašeptala: „Tak co? Odkud ji znáš?“

Potrásl hlavou. „Později.“

„Kdeže. Teď.“

Věnoval mi rezignovaný pohled a odvedl mě do malého výklenku opodál, kde jsme nepřekáželi provozu. Kromě toho jsme tam byli mimo dosah případných zvědavců, které by rozhovor, ozývající se z prázdného místa, mohl rozrušit.

Oheň v jeho očích už pohasl, ale pořád jsem v něm cítila napětí; jako by z něj vycházely vlny statické elektřiny. „Jmenuje se Yvette Prentissová,“ řekl.

„Tomu jsem rozuměla napoprvé. Mezi vámi je toho očividně víc.“

„Trochu víc.“ Zahleděl se mimo mě, na ni, ale rychle pohled odvrátil. „Byla to přítelkyně Zlého Boba.“

Davidova předchozího pána, nemocného, šíleného pána. Jasně, tomu bych věřila, a mé sympatie k ní tím nijak nestoupily. „Jak blízká přítelkyně? Taková, se kterou se koukal na video, nebo taková, co s ním propotila prostěradlo?“

David uhnul pohledem. „Řekněme, že měli v leccčem podobný vkus.“

„Pověz mi o tom něco.“

„Proč?“

„Vrtá mi hlavou, že je ve smutku a já ji přitom ani neznala.“

Zaostřil na ni znovu ten děsivě pronikavý pohled. „Kdepak, ta není ve smutku.“ Tomu bych také věřila, když

jsem viděla, jak bez zábran flirtuje na opačné straně místnosti. Momentálně vycucávala šťávu z garnátů, k potěše toho chlapíka středních let, který se kolem ní vznášel jako včela nad kytkou. „Je na lovu. Zlý Bob platil její účty. Teď hledá nový zdroj příjmů.“

„Davide.“ Přitáhla jsem jeho pohled zpátky k sobě. „Co to je mezi vámi dvěma?“

„Některé věci z doby, kterou jsem s ním strávil, si nechci pamatovat. A ona k nim patří.“

Znělo to suše a neposkytovalo to moc informací, až na to, že se třásl. *Třásl se.* „Davide?“

Chytil mě, sevřel mi obličej rukama a naklonil se ke mně. Rty měl tak blízko, že jsem je mohla ochutnat. „Jsi ještě nevinná,“ řekl. „Chtěl bych, abys tak zůstala. Nepřibližuj se k ní a za žádnou cenu nedovol, aby zjistila, že jsi džinka. Jsou věci, které... ti nemůžu vyprávět. A doufám, že se o nich nikdy nedozvíš.“

Na druhé straně místnosti se Yvette Prentissová zasmála. Měla ten sladký smích malé holčičky, který nepochybně pronikl až do kalhot postarších boháčů, dostatečně namyšlených, aby si mysleli, že je obdivuje pro jejich osobnost. Možná jsem si to jen představovala, ale připadalo mi, že hluboko pod tím smíchem cítím vlákna půlnoční temnoty.

Cítila jsem, jak se ten smích zaťal do Davida jako spár, a udělala jsem jedinou možnou věc.

„Vypadněme odtud, pojďme domů,“ řekla jsem.

* * *

Uplynuly dva dny. Pěkné dny. Na lenošení v exkluzivním hotelu s nejpřitažlivějším chlapem na světě a neomezeným přísunem filmů není nic špatného.

Ne že by šlo jenom o legraci a hrátky. Učila jsem se spoustu věcí, jako třeba džinskou fyziku. Naprosto se lišila od všeho, co mě učili jako člověka, a věřte mi, já byla odborník. Zacházení s počasím i při minimální úrovni obtížnosti vyžaduje bezpečnou znalost pravidel jako zachování energie, a je to práce, při které se musí dbát na detaily. Ani bych nespočítala, kolikrát ke zkrocení vichru o síle hurikánu stačilo udělat něco tak prostého, jako pootočit subatomárním termostatem a tím měnit svět, postupně, jeden vířící atom po druhém.

Jenomže mezi tímhle a možnostmi džina je asi takový rozdíl jako mezi hraním piškvorků a skládáním trojrozměrné Rubikovy kostky následků. Pořád tu existovaly váhy, které se musely vyrovnávat – pokud jsem chtěla ovládat počasí, mohla jsem sáhnout do éterika a vytvořit malý polštář teplého vzduchu, pohybující se naproti mase studeného vzduchu od moře, a hle, máme tu déšť. Podle lidské terminologie jsem na to vydala svou osobní energii.

Jako džin jsem musela dbát na vyrovnané poměry ve fyzickém světě, v éteriku a asi na deseti dalších úrovních, než ten déšť vytvořím, a navíc přitom nevydat nic ze své podstaty. Protože jako džin ve skutečnosti žádnou podstatu nemám. Získávám moc ze země, ze slunce, ze života kolem sebe. Dokázat to bylo překvapivě obtížné.

A zjistila jsem, že si беру energii od Davida. Spoustu energie. Na éterické úrovni to byl mohutný stříbřitý proud, plynoucí od něj ke mně, jako nějaká neviditelná pupeční šňůra.

„To nic není,“ prohlásil, když jsem se o tom zmínila. „Něco jako přídatná kolečka u bicyklu. Jakmile se naučíš žít z jiných zdrojů, zastaví se to.“

Byla to *spousta* energie. Uvažovala jsem, jak moc se musí snažit, aby si udržel dost síly. Pořád mě napadalo porovnání s transfuzí – krev vytéká rychleji, než si ji tělo

stačí obnovit. Džus a sušenky to asi nespraví, ne při takovém krvácení.

Všechno to učení bylo únavné. Džinové, jak jsem zjistila, také musí spát – ne tolik jako lidé, ani ne stejným způsobem, ale ta potřeba u nich také existuje. Sedmého večera jsem usnula v Davidově objetí při uklidňujícím blikání televize, kde Jay Leno vykládal politické vtipy. To bylo poprvé od mé smrti.

S trhnutím jsem se probrala ze snu. Z noční můry. Hořící dům, bolest, jakot, moji duši něco rve na kusy a požírá...

„Šššš.“ David se otočil na bok a opřel se o loket, aby na mě viděl. V pokoji bylo tma, i když kolem okrajů záclon se vlnily šedivé prsty světla. Svítání, aspoň to tak vypadalo. „To byl jen sen.“

Zamžikala jsem a zaostřila na něj. Zauvažovala jsem, jak to může vědět. Měla jsem pulz – nebo jsem si přinejmenším myslela, že ho mám – a v tom to možná bylo, třeba cítil rychlé, vyděšené tepání pod mou kůží. Nebo to prostě jenom věděl. Neměla jsem představu, jak mocný vlastně je; zatím jsem sotva začala objevovat, jakou moc mám sama, když už jsme u toho. Nebo, přesněji řečeno, jak bezmocná jsem na tomhle stupni vývoje.

„Sen,“ opakovala jsem. To pomyšlení mě dost překvapilo. „Džinové mají sny?“

„Jistě.“ Zvedl husté, výrazné obočí. „Proč bychom neměli?“

„No, já nevím... Máte vy vůbec opravdové mozky?“

„My,“ opravil mě. Jasně, pořád jsem zapomínala, že teď také patřím k džinům. „Snění není funkce nějakého orgánu – ani těla. Je to funkce duše. Jako...“ Odhrnul příkrývku a přitiskl mi dlaň na srdce, ale přitom se mi pořád díval do očí. „Jako tohle,“ dokončil. „Chápeš?“

„Ne.“

„Tak se pusť.“ Ničeho jsem se nedržela, ale stejně jsem rozevřela pěsti. Zavrtěl hlavou. „Ne, pusť se těla.“

„Hm... Tak jo...“ Právě jsem strávila sedm dní učením, jak se udržet v *těle*. „Počkej vteřinku...“

Rozplynul se v mlze, než jsem stačila doříct poslední slovo.

Pořád jsem ještě cítila teplo jeho dlaně na kůži.

Pozvolna jsem uvolňovala sevření, jímž jsem se držela světa, nechala jsem ho kolem sebe rozpliznout, vyklouzla jsem do éterika, kde se svět zjevoval v odlišném spektru a představoval odlišné skutečnosti a možnosti. I já tu byla skutečná, ale jiná.

David zůstával se mnou, stále mi držel ruku na hrudi, ale žádný z nás už nebyl z masa.

Rozumíš? zeptal se znovu. Ani fyzický hlas, ani mentální – něco jako vibrace, které se samy překládaly do slov někde v mé hlavě. Byl tlumený a vzdálený, ale přesto jsem rozuměla. Zvláštní, zdálo se, jako by ke mně jeho vibrace přicházely tou stříbrnou spojovací šňůrou mezi námi.

Jak tohle můžu cítit, když nemám...

Tělo? Neviděla jsem ho, ale přesto jsem ho vnímala, a to, co jsem vnímala, se ve mně překládalo jako úsměv. *Vždycky máš tělo. No tak, Jo, vyznáš se ve fyzice. Hmota se mění v energii. Hmota existuje ve třech skupenstvích...*

Pevné, kapalné, plynné.

Přinejmenším ve fyzickém světě. Copak druh skupenství dělá hmotu méně hmotnou?

To ale nevysvětluje, proč cítím, když se mě dotýkáš.

Myslíš, že hmat je jen smysl, napevno zabudovaný do nervových zakončení? Začal provádět naprosto nevhodné věci s některými částmi mého těla, které fyzicky vůbec neexistovaly. Stále jsem uvnitř cítila horko, cítila jsem, jak ty části, které přísně vzato neexistovaly, úpí touhou. Myslíš, že tohle má něco společného s tělem?

No, nejsem tak docela připravená milovat se s tebou v plynné formě.

Jaká škoda. Jeho hlas – či spíš má interpretace jeho hlasu – ve mně vyvolával chvění v intimních místech. A co kapalina? Potřebuješ trochu zvlhnout?

Máš na mě špatný vliv, víš to?

Jeho úsměv se podobal rtům, přitisknutým na mou kůži.
Povídá se to o mně.

Můžeš s tím přestat?

Přestat s čím? Když ti chybí nervová zakončení...

Tak dobře, už mi to došlo... Jak můžete zalapat po dechu, když nedýčáte? *Můžeme se vrátit zpátky?*

Postupně jsem své vnímání přizpůsobovala éterickému rozměru; ne že bych ho vysloveně viděla, ale dokázala jsem ho vycítit. Trochu to připomínalo noční vidění – obrys, chvějící se v jakési neurčité mlze, v pohyblivých stříbřitých vrstvách. Překrásné. Přízračné. Jako člověk jsem strávila na éterické úrovni spoustu času, ale nikdy jsem nezahlédla nic, co by se mu podobalo. Ale možná moje oči – dokonce ani v Nadhledu – neměly patřičnou výbavu pro vnímání vlnových délek, v nichž džinové vyzařují.

Když už jsem o tom začala, tak kolem nás, kam až smysly dosáhly, se prostírala ničím nepřerušovaná pláň, a byla... překrásná. Dokonce mnohem nádhernější než dřív. Tam, kde jsem jako živá, dýchající dívka viděla Kirlianovy obrysy věcí zbarvené rudě, zeleně, modře či zlatě, tam se džinskému vidění éterikum jevilo plastičtější, sytější a složitější. Vrstvy barev, vířících jako olej na vodě. Obrysy současně ostřejší i méně výrazné, stále povědomé, ale obtížně rozeznatelné právě kvůli jejich hloubce. Už jsem neviděla pouhou pokožku věcí; viděla jsem kůži, svaly, kosti, orgány. Samotné srdce života.

Lidé se tu projevovali jako blikající duchové, bledí a průsvitní; někteří zářili víc než jiní – to byli, jak jsem pochopila, pravděpodobně Správci. Lidé s mocí nad různými přírodními silami. Kolem nás se jich shlukovaly stovky, tisíce, v matoucích vírech se posouvali a pulzovali,

mísili se navzájem a rozpouštěli se jeden do druhého, dávali a brali. Sledovala jsem veškeré proudění života v duchovním rozměru.

Bralo to dech, budilo to pokoru.

Kolem nich kroužili džinové, mnohohrstevní a mlžnatí. Nedokázala jsem na ně zaostřit, měli tendenci mizet, kdykoli jsem se na ně zaměřila, ale přitom jsem se nemohla zbavit poněkud skličujícího dojmu, že jsou *všude*. *Ježíš*, vydechla jsem, tedy obrazně řečeno. *Kolik jich – nás – tady je?*

Neodpověděl mi, což bylo divné; pochopitelně jsem mu neviděla do tváře, ale měla jsem pocit, že odvrátil pozornost ode mě a pozoruje... zaměřuje se na něco jiného.

Co to kruci je? řekl nepřítomně.

A co?

Natáhl – ruku? – a ukázal do prázdného místa. Nic jsem tam neviděla. Ne, počkat, přece jen... úplně slabounký záchvěv světla. Vzpomínáte si na studené fosforeskování některých hlubokomořských ryb? Takovým tím chladným světlem v drobounkých modrých flíčcích?

Tohle bylo podobné. Jenom pár skvrnek nehmotného přízračného lesku.

Náhle jsem vycítila Davidovo napětí. *Vidíš to?*

Jistě. Co je to?

Nevím. Z jeho tónu bylo zřejmé, že na nic podobného ještě nikdy nenarazil a že mu to dělá starosti. *Necítím to.*

Pokusně jsem si na tu věc sáhla. V místě doteku to zajiskřilo přízračným chladným světlem; jen pár mrňavých záblesků. *Uf. Nic necítím.*

Právě. Musí to vydávat energii, jinak bychom neviděli světlo. A přitom ji necítíme.

To je... V duchu jsem vyzkoušela několik výrazů a většinu z nich hned zavrhl... *zajímavé?*

Ano. Zajímavé, ale z té špatné stránky, pochopila jsem z jeho tónu. Pak udělal něco, co jsem téměř nepostřehla, a vytvořil čistou bublinu energie. Uvnitř v bublině se mihotalo

pár jiskřiček, podobných světluškám. Pozorně si je prohlížel a blížil se k nim. *Do hajzlu!*

Světlušky propluly stěnou koule, jako by vůbec neexistovala. David se stáhl do bezpečné vzdálenosti a mě vzal s sebou. Jiskřičky vybledly.

Jsou pořád tady? zeptala jsem se.

Netuším. Ovšem zdálo se, že nemá sebemenší chuť to prověřovat. *Tohle by se nemělo dít.*

A co jako?

Nic z toho.

Aha. Čekala jsem na inspiraci, ale žádná nepřišla. *Co ted'?*

Jdeme odtud, odpověděl a já pocítila náhlý tah, který by mě vychýlil z rovnováhy, kdybych ovšem byla tělem. Za současných okolností mi to připadalo, jako by se mlha, která mě tvořila, rozptýlila a znovu shlukla.

Jestli jsem si předtím myslela, že se pohybujeme rychle, tak jsem se pletla. Padali jsme z oblohy rovnou dolů nadzvukovou rychlostí tryskáče. Nedokázala jsem potlačit výkřik strachu. V mém momentálním stavu by mi srážka s čímkoli nemohla ublížit, ale instinktů se člověk těžko zbavuje.

David nás zbrzdil s lehkostí profesionála, snesli jsme se z výše posledních dvou stop do postele.

Tím se má džinská existence opravdu lišila od mých lidských zkušeností. Toulala jsem se po éteriku už dřív, a hodně, jako Správce, ale vždycky jsem měla tělo jako nějaký druh kotvy. To džinové nemají. Jejich – naše – těla se skládají z potenciální energie, takže přechod do reálného světa u nich vyžaduje změnu stavu.

Zabralo mi pár minut, než jsem pochopila co a jak. Vlastně jsem chápala *jak*; ta vědomost zřejmě patřila ke standardní výbavě při vstupu do džinského způsobu života. Co mi dosud chybělo, byla paměť svalů, instinktivní řízení. Jako když se dítě učí chodit.

Tvořila jsem sama sebe zevnitř. Buňku po buňce. Kosti až po plástvovitou strukturu dřene; propletence nervů se svaly a cévami, orgány, tkáň, a nakonec jsem to všechno obalila kůží a napjala ji.

Ach. Nebylo to nejhorší.

Když jsem otevřela oči, David se tvářil znepokojeně.

„Copak?“

„Nemáš... Nemáš představu, jak to vypadá,“ řekl.

„No, jistě, i z téhle strany je to hrozně divné... Sakra!“ Přitáhla jsem si hrst vlasů a koukla na ně. „Tohle není v pořádku.“

Vždycky jsem měla rovné vlasy. Tmavé, rovné, dlouhé. Z nějakého prapodivného důvodu jsem teď byla obdařena kudrlinkami.

„Ne, mně se to líbí.“ Obtočil si mou loknu kolem prstu a přešel po ní palcem. „Můžeš to považovat za neočekávanou návštěvu kadeřnictví. Podívej, do jemnějších podrobností péče o vzhled se pustíme později. Teď musím zjistit víc o tom, co se děje tam nahoře.“

„S těmi jiskřičkami. Nojo, vypadaly fakt nebezpečně.“

Zamračil se na mě. „Vůbec by neměly existovat. To mi připadá dostatečně nebezpečné.“

„Vážně? Tak jaký máš plán, Sherlocku? Strčíme je do zkumavky a zahájíme pokusy?“

Odstoupil ode mě, odvrátil se a jal se neklidně pochodovat po pokoji. Už se tu vůbec necítil příjemně, to bylo jasně znát; kromě změny v řeči těla si oblékl modré džinsy a volné, obnošené šedé triko s logem nějaké univerzity, vybledlým, až bylo skoro neviditelné. Dívala jsem se, jak si tvoří napůl zapnutou modrobílou kostkovanou košili.

Zatím žádné boty. Ještě nebyl připraven k odchodu. „Musím si s někým promluvit,“ řekl. „Můžu tě tady na chvíli nechat samotnou?“

„A nemohla bych jít s tebou?“

Krátce na mě pohlédl, pak odvrátil zrak. „Ne. To by nebyl dobrý nápad.“

„Za kým to jdeš?“

„To nemusíš vědět.“

Jo, tak tohle mě vážně začínalo štvát. „Promiň, ale je snad moje nové džinské jméno *Žampion!* Já totiž nemám ráda, když mě držíš ve tmě a krmíš mě hnojem! To jenom abys věděl.“

Čekala jsem, že na mě něco vyštěkne, ale on se místo toho usmál a přestal pochodovat. „Má to být naše první hádka?“

„Ne, vzpomínám si na jistý hotel v Oklahomě, kde ses mě pokusil přimět, abych tě povolala za svého džinského otroka. *To* byla naše první hádka.“ Opravdu výjimečná událost. A sex, který pak následoval jako omluva, byl ještě výjimečnější.

„Máš pravdu.“ Spojil ruce za zády a přešel k oknu, aby vyhlédl ven. „Něco tam nahoře není v pořádku. Nemám potuchy, o co jde, ani čím je to způsobeno. Ani netuším, jestli je to nebezpečné, jenže... Prostě to nevypadá správně. A to je všechno, co vím, Jo. Musím se poptat kolem, zjistit, jestli si toho všiml i někdo jiný. Mohlo by to být důležité.“

„Třeba to jsou jenom zbytky po novoročním večírku v éteriku.“

Pokrčil rameny, založil si ruce na prsou a vyhlížel ven. „Na pozůstatky večírku to vydrželo dost dlouho.“

Skutečně ho to rozčilovalo. Sedla jsem si na postel a přetáhla si přes sebe deku jako nějakou pomačkanou tógu, nic moc elegantního, ale aspoň mě to zakrylo. „Tak běž,“ vzdychla jsem. „Když je to tak důležité.“

Obrátil se ke mně, v jeho tváři jsem si přečetla záblesk vděčnosti. Vtom ale zazvonil telefon.

Strnuli jsme. V jeho měděných očích to temně zavířilo.

„Nějaký omyl?“ přeptala jsem se.

„To hned zjistíme.“ Přistoupil k telefonu, zvedl elegantní sluchátko a natočil se, aby na mě viděl. „Haló?“

Nebyl to žádný omyl. Z náhle ztuhlé tváře se mu vytratil jakýkoli výraz.

„Ne po telefonu,“ řekl. „To musíme vyřídit osobně. Kde se sejdem?“ Odmlčel se. „Ano.“ Další odmlka. „Vím, kde to je. Dobře.“

Zavěsil. Současně s tím pohybem se na něm zhmotnil jeho oblíbený olivový vlněný plášť, dlouhý a působící elegantně. Když se obrátil ke mně, přibýly mu ještě kulaté maskovací brýle, které jsem si tak dobře pamatovala z našeho prvního setkání. Zjemňovaly jeho hranatou tvář a měnily džinskou měděnou barvu jeho očí v lidsky teple hnědou.

„Musíme jít.“

Vůbec se mi nelíbilo, jak to řekl. Nelíbilo se mi to náhlé napětí v jeho ramenou. „Potíže?“ zeptala jsem se.

Nepatrně se usmál. „To je přece tvoje druhé jméno, ne?“

„Kdo to volal?“

„Později.“

„Poslyš, vzpomínáš si na to s tím žampionem? Kdo volal?“

Věnoval mi dlouhý, nespokojený pohled, ale určitě mu došlo, že mě nemůže jenom tak tahat s sebou jako kufr. „Lewis.“

„Lewis?“

„Chce se s tebou sejít.“

„Ach. Dobře. On... zmínil se o tom, tehdy, víš, na tom pohřbu.“ Ukázala jsem kamsi přes vlastní rameno, směrem, kde se pravděpodobně nenacházel Drakeův hotel. „Něco mu leželo v hlavě.“

David po tomhle odhalení nevypadal o nic spokojeněji. „Joanno, musíš...“

„... nechat svůj život smrtelnice za sebou, jasně, já vím, ale tohle je přece Lewis. Chápeš?“

Chápal. A zase, ručička na stupnici měřidla jeho spokojenosti se ani nepohnula. Pustila jsem deku, podívala se na sebe a zamračila se. No, kůže vypadala v pořádku, tenhle trik jsem očividně už pochytala, chyběla mi jen zkušenost, jak to udělat rychle. Ne, teď jsem přemýšlela o šatech. Tedy o jejich nedostatku.

„Hm...“ Ukázala jsem si na prsa. „Takhle mě asi nenechají pobíhat na veřejnosti.“

David si založil ruce a zatvářil se, no, neústupně. Mile, ale neústupně. „Čekáš snad, že pro tebe něco udělám?“

„Ne. Jen mě obleč. Prosím.“

„A když ne?“

Aha, počítá s tím, že mě tímhle způsobem ochrání před potížemi. Nebo si to aspoň myslí. Obdařila jsem ho vřelým, poťouchlým úsměvem. „Potom radši doufej, že zvládnu tu záležitost s odvrácením pozornosti okolí hodně rychle, jinak o mě brzy projeví přátelský zájem newyorská policie.“ Přehodila jsem nohy přes kraj postele, vstala a vykročila ke dveřím. Ustoupil mi, sklopil zrak na vlastní založené paže, pak zvedl oči a pohlédl na mě přes okraj brýlí. Velmi účinné. Zaručeně věděl, jak úžasně mu to sluší.

„No vážně,“ řekla jsem a s klapnutím odemkla bezpečnostní zámek. Hotelová klimatizace mě zastudila na místech, která normálně nebývají vystavena větru; zachvěla jsem se a naskočila mi husí kůže. „Jdu ven. Bylo by lepší mít na sobě šaty, ale...“

Jasně, blufovala jsem, ale byl to opravdu kvalitní trik. Prudce jsem otevřela dveře, doufajíc, že v chodbě za nimi se právě nenachází dáma ze společnosti se svým pudlíkem, a položila bosou nohu na přepychový koberec. Očekávala jsem, že se na mě vzápětí zhmotní šaty.

Jenomže nezhmotnily.

Zase až tak dobrý trik to zřejmě nebyl. David zvedl sázky.

Dveře se za mnou zabouchly, závan větru mě skoro přátelsky pleskl po holém zadku. Vyjekla jsem, zakryla si prsa zkříženýma rukama, pak jsem jednu ruku spustila dolů v marné snaze o záchranu slušnosti. Přešlápla jsem z nohy na nohu, přitiskla se zády ke dřevu dveří a zavolala: „To je fakt hrozně legrační, Davide! No tak, pomoz mi!“

Jeho hlas nezněl vůbec pobaveně. „Musíš se naučit oblékat.“

„Naučím. Přisahám. Jen... ne zrovna teď, jo?“

„Ne. Buď přiznáš, že nejsi připravená, a vrátíš se dovnitř, nebo se sama oblékneš.“ Jeho tón postrádal sebemenší stopu soucitu. Nadechla jsem se, opřela se o dveře a urputně se snažila soustředit. Šaty, to je problém, když je máte vyčarovat ze vzduchu a energie, a přitom chcete, aby vypadaly, no, *hezky*. I když, upřímně řečeno, v téhle chvíli bych klidně brala i ošklivé, jen aby to bylo rychle. Klidně i z Wal-Martu.

Pevně jsem sevřela víčka a zaměřila se na svou představu. Vteřiny ubíhaly. Začínala se mě zmocňovat panika, protože moje mysl byla úplně, naprosto...

„Kdykoli,“ ozval se David. Teď nepromluvil za dveřmi, ale někde přede mnou. Zamžourala jsem a spatřila ho, jak se opírá o protější zeď. Nemohla jsem si pomoci, ale ten jeho úsměv byl prostě sadistický. Kouzelný, ale sadistický. Podíval se na hodinky. „V téhle části hotelu je docela provoz. Řekl bych, že máš tak... dvě, se štěstím možná tři minuty, než někdo půjde kolem.“

„Ty mizero,“ zamumlala jsem a znovu se soustředila. Když jsem si vytvořila v mysli příslušnou představu, otevřela jsem oči a upřela je na něj, načež jsem se pustila do vytváření svého kostýmu. Jasně, chtěla jsem mu to nějak oplatit.

Ale stejně to byla paráda.

Skládala jsem jednotlivé části na sebe stejným způsobem, jakým jsem vybudovala své tělo: těsně přiléhavě

krajkové kalhotky, tenoučkou podprsenku, punčochy, černou koženou sukni pod kolena, krátkou polyesterovou citrónově zelenou košili, odhalující břicho. David se opíral o zeď, sledoval ten striptýz naruby a jeho úžasné výmluvné obočí postupně šplhalo až někam do nebe. Zakončila jsem své dílo citrónově zelenými řemínkovými sandály na třípalcových podpatcích – něco z jarní kolekce značky Manolo Blahnik, kterou jsem před dvěma měsíci viděla v časopise *Vogue*.

Obhlédl si mě, zamrkal za brýlemi a zeptal se: „Hotovo?“

Urazila jsem se. „Jasně. Jsi snad příslušníkem módní hlídky?“

„Neprošel bych vstupním testem.“ Jeho obočí se ale nevracelo zpátky. „Netušil jsem, že jsi tak...“

„Elegantní?“

„To není ten výraz, který jsem měl na mysli.“

Zaujala jsem pózu a pohlédla na něj zpod nadpřirozeně lesklých řas. „No tak, vidíš přece, jak je to sexy.“

„Právě to jsem tím chtěl říct.“

Ach jo. Jdeme za Lewisem. Radši jsem se moc nezamýšlela nad tím, co moje oblečení prozrazuje o mých pohnutkách. Na to už bylo pozdě. Prošla jsem kolem něj se zdviženou hlavou a zamířila k výtahu.

„Jdeš?“ zeptala jsem se. Dohnal mě, srovnal se mnou krok.

„Bud' ráda, protože z nás dvou jenom já vím, kde se máme setkat.“

„Udivuje mě, že jsi tak nedočkavý.“ Ne že by s Lewisem nějak nevycházeli... „Aha. Doufáš, že bude mít nějaký nápad ohledně těch jiskřících věcíček.“

Za to se mi dostalo dalšího zamračení. „Doufám, že jsou tím, čím se zdají.“

„A čím jiným by byly?“

„Něčím jiným. Mě prostě znervózňuje, když se vesmír nechová podle svých vlastních pravidel.“

„Vítej do mého světa. V poslední době mám tak nějak hodně divných zážitků.“

Neopustila jsem hotelový pokoj s výjimkou cestování do éterika – a toho poněkud skličujícího výletu do Drakeova hotelu – od chvíle, kdy jsme se ubytovali; elegance kolem mě mi vyrazila dech. Už jenom ten koberec – orgie francouzského provincialismu v modré a zlaté. Potom ty masivní pozlacené skleněné vázy s hedvábnými květinami ve stylu Ludvíka kdovíkolikátého.

Ne, určitě jsem se neoblékla dostatečně stylově.

Zastavila jsem se v pruhu slunečního světla, které plnou silou dopadalo do haly, a vstřebávala kůží jeho energii. Netušila jsem, že to potřebuju, dokud mi nedosáhlo až dovnitř a nezklidnilo mě stejným způsobem, jakým to až dosud dokázal jen Davidův dotek.

David zůstal chvíli potichu, jen tam se mnou stál v tom zlatém pruhu tepla. Podívala jsem se na něj. Měl zavřené oči a výraz tváře uchvácený jako při bohoslužbě. Vzala jsem ho za ruku. S úsměvem na mě pohlédl a stiskl na panelu výtahu tlačítko **dolů**.

„Proč je to tak hrozně příjemné?“ zeptala jsem se. „A nevykládej mi, že je to tím, jak jsme byli celé dny jenom zavření v pokoji.“

„Svůj k svému,“ odpověděl. „Jsi stvořena z ohně.“

„Takže tohle budu odteďka prožívat, vždycky když půjdu kolem otevřeného ohně? Bezva. Budu mít ohňasmus.“

„Pamatuješ, jak jsem tě učil soustředění? Nauč se to používat.“

Výtah cinkl, zívla na nás prázdná kabina. Vstoupili jsme, David zmáčkl tlačítko **H** jako hala.

„Neřekls mi, kam jdeme.“

„Ne,“ přitakal.

„A nechystáš se mi to říct?“

„Přesně tak.“

„Tak takovéhle přátelství, to je vážně prima.“

Zůstal stát tváří k ovládacímu panelu, schválně se na mě nedíval. „Jsem zodpovědný za tvou bezpečnost, Jo. Musíš mi dovolit rozhodovat o tom, co je příliš nebezpečné.“

„Co je na tom nebezpečného, když mi prozradíš, kam jdeme?“

„Nic. Ale zapamatuj si, že všechno, o čem bude Lewis mluvit, se týká světa smrtelníků. Právě teď musíš být velmi, velmi opatrná, aby sis od něj udržovala odstup.“

„Takže ať bude Lewis chtít cokoli, my mu řekneme ne, leda by to mělo co do činění s džiny?“

„Ano.“

„A on to ví? Protože kdyby to věděl, určitě by nemarnil čas...“

Výtah nezastavil a já si byla naprosto jistá, že byl prázdný, když jsme nastupovali, ale náhle řekl třetí hlas za mnou: „Aha, tady jste.“

Vyjekla jsem a ucukla, až jsem narazila do stěny kabiny; moje tělo na okamžik jako by se chtělo rozplynout, ale udržela jsem ho pohromadě. V kabině s námi byl ještě další džin. Opíral se ležérně o zadní stěnu. Okamžitě jsem tu osobu poznala, přinejmenším podle neonově jasných barev jejího oblečení. Dnes měla na sobě něco v elektrické modři, ze které až vylézaly oči z důlků: rozevláté kalhoty, vestu s hlubokým výstřihem a pod ní žádnou košili, dokonale střížené sako. Modrá jí opravdu slušela. Zdůrazňovala sytou čokoládovou barvu její pleti. Do tenkých copánků, sahajících k ramenům, měla vpletené zářivě modré korálky, které klapaly jako suché kosti, kdykoli pohnula hlavou.

Rahel se vždycky uměla vyšňořit.

Džinové, jak už jsem pochopila, si potrpí na dramatické vstupy, takže na tom, jak se nečekaně objevila, nemuselo být nutně nic hrozivého. Rahel už mi to udělala víckrát, v době, kdy jsem ještě měla tep a lidskou životnost. Poprvé se mi

zničehonic objevila v autě na místě spolujezdce, když jsem se řítila sedmdesátkou. Stěží jsem se udržela na silnici.

Tehdy se jí ten fórek moc líbil, a zřejmě ji těšil i teď. Zkřížila paže, znovu se pohodlně opřela a s úsměvem zhodnotila situaci.

David na rozdíl ode mě její náhlé zjevení nepřekvapilo. Pomalu se k ní otočil, výraz tváře nečitelný. „Rahel.“

„Davide.“

„Ne že bych tě nerad viděl, ale...“

„Pracovní záležitost,“ pravila břitce.

„Tvoje nebo moje?“

„Obou. Nebo ničí.“ To snad ani nebyla odpověď. „Ty víš, cí. Nebo ne?“

David neodpověděl. Mě si Rahel až dosud ani v nejmenším nevšímala, ale teď její živé zlatě se lesknoucí oči zamířily mým směrem a zúžily se ve výrazu, který by se dal vyložit jako pobavený, nazlobený nebo i znechucený. „Sněhurko,“ kývla na mě. „Ta trvalá je parádní.“

Měla jsem jiné starosti než obhajobu svého účesu. „Kruci, Rahel, co se to děje?“ Protože bylo jasné, že se schyluje k nějakému průšvih. To nebyla žádná náhoda, že se Lewis chtěl se mnou setkat, a najednou se odnikud objeví Rahel s neodkladnou pracovní záležitostí. Mám smysl pro gravitaci – a teď jsme se octli v jejím středu.

Neodpověděla, aspoň ne přímo. Obrátila pozornost k Davidovi a pokrčila rameny. „Pověz jí to.“

David strčil ruce do kapes kabátu, také se opřel o stěnu a zvažoval to. „Ne, to asi ne. Jestli se Jonathan chce se mnou setkat, ať přijde za mnou. Nechce se mi běžet k němu jako nějaké ucho do šéfovy kanceláře.“

„A ty si představuješ, že máš na vybranou?“ Její hlas zněl hedvábně jako ostří nože. Napětí, které vířilo ve vzduchu mezi nimi, ošklivě zhoustlo. „Tohle není vhodné místo na boj mezi námi, Davide. Ani vhodný čas, nemyslíš? Chce tě vidět. Takové pozvání se neodmítá, to přece víš.“

Výtah s cinknutím zastavil ve třetím patře. Dveře se s tichým zahučením otevřely. Venku stála dvojice ve středních letech s netrpělivými výrazy. Kdokoli obdařený špetkou rozumu by pochopil, že do toho výtahu nemá lézt; stačilo by všimnout si, co říká řeč těla tří osob uvnitř. Jenomže tihle dva byli tak zabraní do sebe, až to působilo jako nějaká duševní porucha. Tlustá, pěstěná žena kolem padesátky si stěžovala na kvalitu zavařeniny u snídaně a hladila přitom pejska, podobného kryse. Vecpala se dovnitř. Její mužíček se hrnul za ní.

„Promiňte,“ oslovila mě, očividně očekávajíc, že ustoupím a udělám její majestátní osobnosti víc místa. Přelétla pohledem zasloužilé příslušnice módní hlídky od hlavy až k patě nejdřív mě, potom Rahel. „Vy tu bydlíte?“ Její tón jasně naznačoval, že v hotelu patrně pracujeme za hodinovou mzdu. Rahel po mně střelila pohledem očí, jejichž barvu zmírnila na jantarovou. Pořád to byla nápadná barva, ale přece jen lidský model. Když dáma položila svou otázku, předvedla jí dokonalé zuby, ale nikoli v úsměvu.

„Ne, paní,“ prohlásila klidně. „Hotelová ochranka. Mohu zkontrolovat vaše klíče, prosím?“

Dáma reptala a čepýřila se jako vrabec v zimě. Manžilek vydoloval z kapsy kartu. Rahel ji uchopila rukou s jedenapůlpalcovými modrými nehty, důkladně ji prozkoumala a vrátila. „Výborně. Přeju hezký den.“ Z nějakého důvodu jsem se nemohla zbavit dojmu, že tahle karta nebude fungovat, až se její majitelé pokusí odemknout si.

Další melodické klinknutí, dveře kabinky se rozdělily jako vlny Rudého moře. Dvojice spěšně vypochoďovala do vestibulu, obloženého mramorem. Chtěla jsem také vystoupit, ale dveře se přede mnou zaklaply – prudce a tvrdě, jako čelisti pasti na zvířata.

Davidovy oči se vrátily ke své měděné barvě, Raheliny zazářily trpkou, jasnou žlutí. Ve vzduchu kolem nás praskala nahromaděná energie, až mě z toho brněla a páčila kůže.

„No tak, nemohli bychom to teď probrat?“ zeptala jsem se, a vtom se výtah propadl. Chci říct, opravdu *propadl*. Padal rovnou dolů. Vyjekla jsem a zatápala po nějaké opoře, ale nebylo to potřeba, nohama jsem pořád pevně stála na podlaze, pokryté kobercem. David ani Rahel sebou pochopitelně ani nešklubli. Nesnáším, když nejsem nejkldnější osoba v místnosti.

„Nenuť mě k tomu,“ ozval se David tak klidně, jako bychom se nepohybovali volným pádem. „Nechci se s tebou prát.“

„Za moc by to stejně nestálo,“ mínila Rahel a zacvakala nehty do rytmu jako suchými kostmi. Začaly měnit barvu z neonově modré na neonově žlutou. Její kahotový kostým se okamžitě barevně přizpůsoboval. Bez přemýšlení jsem poznala, že toto je její přirozené zbarvení, že teď stahuje moc ze svých tretek, aby ji soustředila uvnitř. Sbírala sílu. „Oba to víme a já bych ti rozhodně nechtěla ublížit víc, než už sis ublížil sám.“

Pád výťahu se zpomalil, ale ani to nemohlo mít přirozenou příčinu. I kdybychom sjeli až do suterénu. Nevěřila jsem, že jsme právě sjeli o patnáct pater dolů. Ne, tohle byl džinský zeměpis. Lidská pravidla se dodržovala jen ze slušnosti a ze zvyku. Výtah se stal pouhou metaforou a my v něm dojeli do jiné vrstvy reality. Příští zastávka Země nebezpečí. Dámské prádlo a život ohrožující překvapení.

„Nebudu ji k němu brát s sebou. Ještě ne.“ To promluvil David, tentokrát velmi tiše a zdánlivě klidně.

Rahel se ušklíbla. „O koho se bojíš, Davide? O svou Sněhurku, nebo o sebe?“

„Ještě není připravena.“

„Tak se holt děvanka bude muset připravit hezky rychle. Porušils zákon, Davide. Dřív nebo později to budeš muset nějak vysvětlit.“

Porušil zákon? Zamrkala jsem a odvrátila zrak od blýskavé neonově jasné hrozby, kterou představovala Rahel, k Davidovi, který nápadně ztichl a znehybněl. Takhle už jsem ho viděla, když čelil hrozbě otroctví a smrti – to nebylo smíření, ale jakási nesmyslná, pokojná odvaha. „Pak se s ním radši setkám o samotě. Není důvod zatahovat ji do toho.“

Rahel přezíravě zacvakala drápy. „Sám to víš nejlíp. Ona je ta mrtvola na místě činu, Davide. Zločin sám o sobě. Jde s námi.“ Vycenila zuby, ostré jako jehly, v zuřivém výrazu. „Leda bys ji chtěl zanechat jako sirotka na tomhle studeném, krutém světě. Jak dlouho by asi vydržela, co myslíš?“

„Hej, nebavte se takhle o mně přede mnou!“ zavrčela jsem a postavila se mezi ně. Rahel se na můj výbuch zatvářila udiveně. „Jeden z vás by mi radši měl vysvětlit, o co jde. Hned.“

Uběhla vteřina, v níž se ani jeden z nich neodhodlal prozradit to tajemství, ale výtah najednou plynule, hladce zastavil a zvonek zacinkal.

David nakonec řekl: „Jdeme navštívit Jonathana.“

„A já bych měla vědět, kdo to je, protože...“

„Protože on je pravý bůh tvé nové existence, motýlku,“ pravila Rahel. Už se neusmívala. „On je ten Nejstarší, který se zrodil při první otáčce světa. On je oheň, přetvářený do masa a kostí. Toho muže by sis rozhodně neměla rozhněvat.“

Dveře výtahu se rozjely do stran. Nevím, co jsem čekala – možná napodobeninu Pekla z béčkového filmu – ale spatřila jsem jen prázdnou bílou chodbu, táhnoucí se do dálky.

Rahel mě poučila: „Budeš dělat, co ti Jonathan řekne. Ty máš na vybranou, Davide. Jestli mě přinutíš k boji, výsledek znáš předem.“

„Vážně?“ V jeho pohledu bylo tolik vášně, až to děsilo. Právě tak děsivý mi připadal náznak úsměvu na jeho rtech. „Možná bych tě překvapil.“

Naklonila hlavu na stranu, korálky s jejích copáncích zachřestily a zašeptaly. Jinak neodpověděla.

David se odlepil od stěny a vyšel z výtahu do chodby. Vykročila jsem, abych ho dohonila. Někde v mém ne zcela hmotném krku se začala zvedat bublina paniky.

„Máme potíže, co?“ zeptala jsem se. Otočila jsem se nazpět. Dveře výtahu se zavíraly, Rahel nebylo nikde vidět.

„Ne... Ne tak docela.“ Zastavil se, položil mi ruce na ramena a otočil mě čelem k sobě. „Jo, teď mě poslouvej. Je to důležité. Až dorazíme na místo, nic neříkej. Ani když se tě přímo zeptá. Oči měj sklopené a pusu zavřenou, ať se děje, co se děje. Jasně?“

„Jistě.“ Zřejmě ho to nepřesvědčilo. Hledala jsem v jeho tváři nějaké vodítko. „Jak moc zlé je to pro tebe?“

Místo odpovědi mi pomalu prohrábl prsty vlasy. Byl to ten nejpodivnější pocit: Doslova jsem cítila, jak se uvolňují a kudrny klesají v měkkých vlnách. Pokračoval pořád níž, po palcích dolů, a postupně vlasy rozčesával, až zůstaly rovné. Bylo to tak vroucně důvěrné, až jsem z toho celá zeslábla.

„Davide...“ zašeptala jsem. Položil mi prst na rty, aby mě utiřil.

„Tvoje oči,“ řekl a naklonil se blíž. „Jsou moc jasné. Ztlum je.“

„Nevím jak.“ Měl ústa asi tři palce od mých, tak blízko, až jsem skoro cítila jejich chuť. „Jakou barvu mají teď?“

„Stříbrnou. Vždycky budou stříbrné, pokud je nezměníš.“ Sám už si s jistotou nastavil podzimní hnědou, lidskou a mírnou, jak jen to šlo. „Zkus šedou.“

Zamyslela jsem se nad tím, představila si měkkou kouřovou šed', něžnou jako holubice. „No?“

„Lepší. Soustřed' se na tu barvu. Udrž si ji.“ Zvedl ruce od mých vlasů a laskal mi obličej, palci se přitom jemně dotýkal lícních kostí. „Pamatuj si, co jsem ti říkal.“

„Oči sklopené, pusa zavřená,“ potvrdila jsem.

Rty se mu prohnuly. „Proč mi to zní tak nepřesvědčivě?“

„Protože mě znáš.“ Položila jsem ruce na jeho, vnímala jsem žhnoucí sílu pod jeho kůží. Světlo v něm proudilo jako krev. „Vážně. Jak moc špatné je to?“

Zhluboka se nadechl a pustil mě. „Prostě dělej, co jsem ti řekl, a budeme oba v pořádku.“

* * *

Na konci chodby byly dveře s červeným nápisem **Východ**. David je rozrazil, aniž by zpomalil, a já ho následovala. Náhle jsem se octla uprostřed pohybu, zmocnil se mě tlak, silný chlad, dezorientace...

...a byli jsme v něčím domě. Vlastně to byl hezký dům, se spoustou dřevěného obložení a vysokými stropy, který čímsi budil dojem chaty, přestože si současně zachovával jakousi městskou prestiž. Velký, vznosný krb z neopracovaného kamene, doplněný krbovým náčiním z tepaného železa a vysokou hranicí polen, která vypadala jako čerstvě naštipaná. Obývací pokoj – kde jsme se právě nacházeli – byl prostorný, pohodlný a zařízený čalouněným nábytkem v čistě mužských odstínech. Na stěnách visely různé malby – astronomie, hvězdy, planety. Popadla jsem dech a zachytila se opěradla pohovky.

Bylo to tam cítit nezvyklou směsí zbrojního oleje a vody po holení; zvláštní chlapské aroma toho domu mě nějakým způsobem uklidňovalo i v těch částech, které mi předtím vůbec nepřipadaly nervózní.

Ozvalo se zařinčení odněkud, kde se patrně nacházela kuchyň, chodbou směrem doleva, a zpoza rohu vyšel muž se třemi láhvemi piva Killian's Irish Red.

„Chytej!“ zavolal a hodil jednu Davidovi. David ji chytil. „Tak už se sakra usad'te. Chvilí tady pobudeme.“

Zírala jsem. Prostě jsem si nemohla pomoci. Totiž, po vši té předchozí přípravě jsem čekala trojhlavého Satana, chrlicího oheň, který se šťourá v zubech lidským žebrem. Tohle byl – normální chlap. Vysoký, štíhlý, s přirozeně ladnými pohyby, kterými připomínal zvířata, stavěná pro běh o život. Vypadal už starší – pětáctyřicet? padesát? – a jeho vlasy jakési pískově hnědé barvy byly hodně zbarveny šedinami. Hranatý obličej, celkem pohledný, na jaký rychle zapomenete pro někoho zajímavějšího. Budil dojem síly a zkušenosti. A nezvratné sebejistoty.

Měl na sobě černé tričko, khaki kalhoty s kapsami, obстоjné boty, možná Doc Martens. Rozvalil se na pohovce; samá ruka, samá noha, a navrch ještě styl. Podával mi druhé pivo. Natáhla jsem se, abych si ho vzala, a v té chvíli mě přelétl pohledem a zabodl do mě oči.

Ztuhla jsem. Prostě jsem vypnula. Na nic jsem nemyslela, nic jsem necítila, dokud mi studená, orosená láhev nepleskla o dlaň. Koukla jsem na ni a zamrkala. Nedokázala bych říct, jakou barvu měly jeho oči, ale byly neskutečné. Temné, vášnivé. A *velmi* nebezpečné.

David se usadil do hnědé lenošky s odřenými místy na opěrkách. Držel pivo mezi dlaněmi a pomalu mezi nimi láhev převaloval tam a zpátky. Až teď na mě vrhl letmý pohled a já v jeho očích spatřila cosi znepokojivého.

Možná to byl strach.

„Jonathane,“ řekl.

„Davide. Těší mě, že si pořád ještě říkáme jmény,“ odvětil Jonathan a naznačil nicneříkající pokývnutí. Zalétl pohledem ke mně, ale rychle ho zase odvrátil, tak rychle, že

se to skoro ani nedalo nazvat pohledem. „Ty. Tak už si konečně sedni na zadek.“

Poslechla jsem a připadala si přitom nemotorná a pitomá a tolik jsem sem nezapadala, až to brnělo. Mezi těmi dvěma něco bylo; něco tak silného, až to deformovalo prostor kolem nich a u mě vyvolávalo palčivost na kůži, připomínající malé elektrické šoky. Láska? Nenávist? Hořkost? Možná od každého trochu. Zaručeně tady nešlo o nějakou letmou známost. Cítila jsem cosi pradávného, letitého, hlubokého jako oceán.

Jonathan si lokl piva. „No, je docela hezká,“ poznamenal k Davidovi a trhl hlavou směrem ke mně. „Vždycky se ti líbily tmavovlásky.“

David zvedl obočí. „Tohle má být ta scéna, kdy mě před ní uvádíš do rozpaků?“

„Užij si to. Zábavnější už to nebude.“

V krbu zapraskalo, jako by tady někdo vystřelil. Ani jeden z nich sebou necukl. Jejich pohledy se do sebe zaklesly jako v zápase. Nakonec David řekl: „Tak dobře. Přišel jsem sem jenom ze slušnosti. Pověz mi, co je tak strašně důležité, žes za mnou musel poslat Rahel jako svého honícího psa.“

„No, když ses nezastavil ani nenapsal... Urazil ses snad za Rahel? To jsou mi věci.“ Jonathan mávl rukou, znovu nahnul láhev a napil se. „Ty přece víš, co je tak důležité. Ještě jsem nezažil, abys provedl něco tak... neskutečně, neuvěřitelně pitomého. Jo, to už něco znamená.“

Bože můj, všechno tady vypadalo tak reálně! Bylo mi jasné, že všechno v tom pokoji jsou kulisy, vytvořené Jonathanovou mocí, ale působilo to naprosto pravě. Praskání a mihotání ohně v krbu. Lesní pach kouře a vody po holení. Struktura potahu pohovky, kterou jsem cítila hmatem. Na oknech byla dokonce i námraza a dovnitř se od nich plížil chlad – tady měli zimu, tuhou zimu. Zajímalo by mě, jestli to mělo nějakou souvislost s jeho náladou. David prohodil:

„Ty si zapisuješ všechno, co jsem kdy zvorál? To se asi musíš pěkně nudit, pořád sám, zavřený tady dole. Ale tak sis to přece sám zvolil, ne? Zůstat sám.“ Jonathanovi se zablýsklo v očích, ale ten záblesk – jeho tichá odpověď Davidovi – zase rychle pohasl. Neslyšná konverzace, a vedená značnou silou. Ovšem. Ať už mezi těmi dvěma bylo cokoli, nenávisť to nebyla. Spíš to hodně připomínalo lásku. Což mi na náladě nepřidalo.

Jonathan nechal ten záblesk vášně rozplynout v tichu, odložil láhev, naklonil se dopředu a sepal ruce. „Nepokoušej se změnit téma. To, cos provedl, bylo nejen sobecké, ale úplně šílené. Všechny jsi nás ohrozil.“ Jeho oči měnily barvu a já rychle sklopila zrak. Nikdo mi nemusel vysvětlovat, že pokoušet se čelit tomuhle pohledu není bezpečné. Jeho hlas se ztišil a nabyl železné pevnosti. „Copak ti vážně musím vykládat, jak je to vážné?“

„Ne,“ odpověděl David. „Prostě to nechme tak.“

„Nechceš mi aspoň vysvětlit, proč jsi to udělal?“

Davidův hlas zněl vřele, důvěrně, téměř soucitně. „Jonathane, nemusím ti vysvětlovat vůbec nic. Víš předem všechno, co bych ti mohl říct. Vždycky jsi to věděl.“

„To není pravda. Tys byl vždycky samé překvapení.“

„Někdy i příjemné. Třeba tohle bude jedno z nich.“

„Jistě, to by sis měl opravdu hodně přát.“

Ticho, které následovalo, působilo těžce a tísnivě. Nalouchala jsem praskání polen v krbu a studovala strukturu vyhlazené kůže na vlastní sukni. *Oči sklopené. Pusu zavřenou.* To by zatím šlo.

Jonathan si povzdychl a pohnul se. „Budeš to pivo pít nebo co?“

„Ne. Víš, že mi to nechutná.“ David zvedl nenačatou láhev.

Jonathan natáhl ruku přes prázdný prostor mezi nimi a vzal si ji. „A co ty, Sněhurko? Piješ?“ Mluvil přímo ke mně. Skoro už jsem zapomněla na chladnou láhev v ruce; bylo to

prostě něco, co jsem mohla držet. Chvatně, mlčky jsem upila a vzhlédla.

Chyba. Upíral na mě zrak. Ty oči mě pohltily, jako by Jonathan měl vlastní temnou přitažlivost, a během pár vteřin už jsem ho *znala*. Starý. Moudrý. S neomezenou mocí. Zábavný Sarkastický. Chladný a nelítostný. Sentimentální a smutný. Osamělý. Mohla jsem sledovat příběh jeho života až do minulosti tak vzdálené, že mě z toho brala závrať, rozmazaný let dnů...

Ale ten průchod byl obousměrný.

Já znala jeho.

On znal mě.

Nezbylo ve mně nic, vůbec nic, čeho by se nedotkl, přitom se to však nepodobalo násilnému vpádu. Měla jsem neurčitý dojem soucitu, možná pobavení, a také zvláštní jemnosti, když se ve mně probíral vzpomínkami, učil se mě, žil ve mně.

„Jonathane! Ztraceně, nech toho!“ zaslechla jsem Davidův výkřik, ale bylo to tak daleko, moc daleko, abych se vydala pro odpověď. Je vůbec možné nechat se takhle pohltnout, a přitom zůstat vcelku? Připadalo mi, jako by mě rozplétal, jako bych se tenčila a tenčila... Nebolelo to, ale měla jsem nejasný pocit, že se stávám...

Cosí přerušilo naše spojení jako čepel nože, poznala jsem, že moje prsty pouštějí láhev, ale neovládala jsem je, láhev za zpomaleného tikotu času padala na podlahu.

Padala jsem také, David mě zachytil. Slyšela jsem, jak láhev dopadá. Všechny nervy v mém těle se naráz vybily, jako když syčící blesk vyšlehne ze země vzhůru a z oblaků dolů, zasáhne mě a spálí na prach.

Láhev se správně neměla rozbít, ale rozbila se, roztříštila na milión třeptivých střípků. Připadalo mi, že se tříštím zrovna tak.

Slyšela jsem, jak Jonathan říká: „To už bys mohl vědět, Davide.“ Stále pohodlně seděl na pohovce a pozoroval nás.

„Jsou příliš křehcí. Pracuješ s kazovým materiálem. Mohli bychom si povídat o tvých ztracených případech...“

„Nech ji na pokoji!“ zařval David. Zvedl mě v objetí, cítila jsem, jak je pevný, hmotný, a také nádherný bledý žár ohně, který se ke mně natahuje a ovíví mě. „Jonathane, prosím, nech toho!“

„Ne. Zkus mě zastavit sám.“ Jonathan už nebyl jenom nějaký chlap na pohovce, teď byl něčím víc, stal se mohutnou silou, prostupující éterický rozměr, stín ve větru, bouře ve vzduchu. „No tak, Davide. Zastav mě. Je to lehké, už jsi to dělal tisíckrát. O nic nejde.“

Pořád jsem se... rozplétala. Rozpadala. Stávala se součástí něčeho ohromného a neznámého, hlubokého jako vesmírný prostor, svěžího jako čistý, chladný vzduch v horách...

Cítila jsem, jak po mně David sáhl v éteriku, jak se mě pokouší udržet, ale jako by se pokoušel pochytat zrnka písku ve větru.

Zastav mě, řekl Jonathan v éteriku, na světě i na tom dalším místě, pro které jsem ani neměla jméno. *No tak, Davide, prostě to udělej.*

„Nemůžu!“ Ten syrový, rozběsněný výkřik jako by z Davida vyrval kleštěmi. „Jonathane, já tě prosím, nech toho!“

A Jonathan mě pustil. Klesla jsem zpátky do těla, do Davidova objetí a bolesti. Ach, Bože, to bolelo! Všechno bylo tak zářivé, ostré, ledové, žhnoucí. Na pár vteřin jsem zatoužila vrátit se na to místo, kam mě vzal Jonathan, někam na kraj ničeho. Toužila jsem po zapomnění tak zoufale, až mě to děsilo.

Jonathan zvedl svou láhev a zhluboka se napil, až mu poskočil ohryzek, prázdnou ji položil na zem a zkřížil ruce na prsou. Díval se na nás. Z jeho výrazu jsem nedokázala nic vyčíst. Znamenalo to pro něj vůbec něco? Znamenala jsem pro něj vůbec něco?

„Takže, řekls jí to?“ zeptal se. Nedočkal se od Davida odpovědi, ale já cítila chvění jeho svalů. „Jistěže neřekl. Koukej... jak se jmenuješ? Aha, Joanno... Život džinů má svá pravidla, a k těm pravidlům patří, že lidé umírají a my jdeme dál. Ať už se nám to líbí nebo ne, nic s tím nenaděláme.“ Jeho tmavý, temný pohled se přesunul na Davidův obličej. „Neumíme tvořit energii, můžeme ji jedinečně převádět z jedné formy do druhé. Démoni, kteří tě zabili, spotřebovali energii, která tě držela při životě, a tys umřela. A tak David sebral životní energii z jiného zdroje, aby tě přivedl nazpátek.“

David mě pomalu nechal sklouznout nohama na zem, ale stále mě přidržoval za paži, abych neztratila rovnováhu. Pokoušela se o mě nevolnost a závrať. „Cože?“ zašeptala jsem.

Jonathan si povzdechl. „Ukradl životní energii a dal ji tobě.“

„Ukradl?“ *Bože, neříkejte mi, že někoho zabil. Nechci to vědět!*

Jonathan přelétl pohledem ze mě na Davida. David promluvil: „Neukradl. Vzal jsem ji. Ze sebe.“

Jonathan přikývl. „Jo. David si urval půlku života a dal ti ji. Což znamená... Co přesně to znamená, Davide? Objasni nám to.“

„Nic.“

Jonathan zakroutil očima, sáhl po Davidově netknuté láhvi a dal si z ní doušek. „Abys věděl, jsi fakt na nejlepší cestě stát se mučedníkem. Snad aby ses někdy zastavil u papeže a zkusil to na něj. *Nic*. Hovadina! Pácháš sebevraždu prostřednictvím ženské.“

David mu skočil do řeči a mluvil velmi rozumně. Až moc rozumně. Pořád jsem cítila to jemné chvějivé napětí v jeho svalech. „Přeháníš, Jonathane. Žádnou sebevraždu nepáchám. No tak už nejsem druhý nejmocnější svobodný džin, ale průměrný pěšák. A co má být?“

„A ty ještě vykřikuješ nahlas *A co má být?*“ Jonathan na něj zamžoural, promnul si čelo, vstal a začal se procházet po místnosti. Tam a zpátky, neklidná energie v něm praská jako oheň v krbu, který ve skutečnosti nehoří, jako skřípění rozvrzané podlahy, která ve skutečnosti neexistuje, aspoň ne způsobem, jaký by člověk dokázal pochopit. „To jako bys řekl, že lobotomie u Einsteina nevádí, protože má pořád pravidelný tep. *My tě potřebujeme!* A potřebujeme tě v plné síle. *Jsmo ve válce, Davide!* Copak ti to musím připomínat?“

David neodpověděl, ale svíral mi paži tak silně, až to bolelo.

Jonathan přestal přecházet, zastavil se přímo přede mnou a upíral na mě nevlídný pohled. „To, co David provedl, je asi tak chytré, jako by si holýma rukama vyrval srdce a říkal tomu darování orgánu. Udělat to *lze*, jenomže je to prostě pateticky pitomé.“

„Jsem v pořádku,“ ozval se David.

„*Nejsi!*“ Prudce se obrátil k němu a namířil mu ukazováček do tváře. „Ani se se mnou nezkoušej hádat! Celou dobu, co tu jsi, jen ztrácíš energii. Pověz mi... dokážeš to vůbec zarazit? Nebo se chystáš úplně vykrvácet, abys ji udržel naživu? Je to jako pokoušet se naplnit vyschlé jezero polévkovou lžící, Davide. Nedokážeš to. Nemůžeš přetvořit člověka v džina, protože oni tak prostě *nefungují!*“

David neodpověděl. Jonathanova tvář se stáhla. „A kašleš na to, co ti tady povídám,“ dodal rezignovaně. „No, takhle nějak jsem si to představoval.“

Odvrátil se, přešel ke krbu, zvedl černý, brutálně vyhlížející pohrabáč a jal se jím dloubat do neškodných polen. Z dřeva se s praskotem zvedly vířící plameny. Ohlédla jsem se přes rameno na Davida, tichého, klidného a soustředěného.

„Má pravdu?“ zeptala jsem se.

„Nemá,“ řekl. „Ztrácím energii, stejně jako člověk ztrácí krev z rány, než se zahojí. O nic nejde.“

Jonathan se otočil a odhodil pohrabáč zpět do držáku. Ozval se jasný, ostrý kovový zvuk. „Už to trvá *sedm dní*.“ Z jeho temných očí vyšlehla vášeň. „Seděl jsem tady a sledoval, jak krvácíš do éterika. *Zasraných sedm dní!* Nehodlám si už dál válet šunky, zatímco ty umíráš!“

„Nic ti do toho není.“

„Davide...“

„*Nic ti do toho není*, Jonathane!“ Davidovy měděné oči žhnuly, Jonathanovy byly černé a studené jako vesmírný prostor. Ani jeden z nich se nepohnul, ale bylo znát, jak si oba staví obranné hráze. Celá moje bytost na mě ječela, ať se zatraceně hnu odtud.

Jenomže já nikdy neposlouchala rozumné rady.

Zaútočila jsem na Davida. „Ze kterého zasraného hrdinského mýtu jsi vyskočil? Neprosila jsem tě, aby ses kvůli mně zabíjel! *Nikdy* bych to po tobě nežádala! Nemůžeš ze mě přece udělat džinku a umřít! Slyšíš? To nemůžeš!“

Jonathan se zasmál. „Prosím tě. Neudělal z tebe džina, ještě ti to nedošlo? Udělal z každého z vás *polovinu* džina!“

Vlasy se mi zase začaly kroutit, jak moje soustředění povolilo. Kromě toho jsem přišla o tu holubičí šed', kterou po mně David chtěl, a moje oči se změnily – zazářily stříbrem. „*Polovinu?*“

„Jo, polovinu. A dvě poloviny dávají dohromady jeden celek.“ Jonathan trpce zkřivil rty. „Celek čeho, to netuším. Možná celého idiota.“

„Dobře. Tak s tím něco udělejte,“ prohlásila jsem. „Zrušte to.“

„Ne!“ Tentokrát se David pohnul, chytil mě za ramena, doslova mě odstranil z cesty a s citelným šťouchnutím mě posadil zpátky na pohovku. „Nerozumíš tomu. Říkal jsem ti, že máš být zticha.“

„No ale poprosila o to pěkně,“ pravil Jonathan a ukázal na mě.

„Ne!“ David nastavil ruku dlaní napřed a odstrčil Jonathana, přestože ten dosud neudělal ani krok mým směrem. Vystoupil dopředu, klesl na koleno, kolem něj se udělala loužička olivového kabátu. Vzal mě za ruku. Teplá kůže na kůži, jasný svit pravdy v jeho očích. „Joanno, tohle je mezi ním a mnou. Nech nás to vyřešit.“

Jonathan dopil pivo a hodil prázdnou láhev do krbu. Třesk rozbitého skla se téměř ztratil v hukotu plamenů, jak oheň vyskočil jako nějaký dychtivý domácí mazlíček. „Kurva. Je to sice hrozně dojemné, Davide, ale totálně k ničemu. Nemůžeš z ní udělat jednu z nás. Můžeš ji udržet naživu, můžeš jí dávat energii, ale cena za to je zatraceně vysoká. To si vážně myslíš, že zůstanu mimo a dovolím ti to?“

David se usmál, ale bylo jasně znát, že se neusmívá na mě. Tenhle úsměv byl zatrpklý, soukromý, a bolel. „Až, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, jak jsi krásná...“

„Hele, přestaň s tím citátem. Víš, že ho nesnáším.“ Jonathan vykročil zpátky k nám a upřel na nás pohled. Po dlouhém tichu v něm cosi roztálo. Možná hněv. Nebo odhodlání. „Ty bys to opravdu udělal.“

Davidovy prsty pevně sevřely mé. „Už se stalo.“

„Umřeš, abys jí dal život.“

„Nemyslím, že budu muset umřít, ale když na to dojde, tak ano, nemám strach.“

Uvnitř ve mně něco utichlo a zklidnilo se. Velmi zklidnilo. Soustředila jsem se na něj, na jeho oči, na sílu, proudící z něj do mě.

Na tu moc, o níž jsem teď už věděla, že mě udržuje při životě.

„Prosím.“ Davidův hlas teď zněl měkce a rezonoval kdesi hluboko v hrdle. „Jonathane. Prosím. Je to má volba.“

Položil důraz na poslední slovo a já poznala, že to druhého džina zasáhlo. Jonathan si založil paže na prsou a odvrátil zrak, pokoušeje se skrýt bolest.

Tolika věcem mezi těmi dvěma jsem nerozuměla, a bylo mi jasné, že ani neporozumím. Zнала jsem ho sotva týden, a oni prožili společně kus věčnosti. Nebylo divu, že na něj byl Jonathan tak ostrý. Nebylo divu, že mě chtěl mít radši mrtvou. Mě by napadlo totéž, kdyby se objevil někdo cizí a rozervat přátelství, které mělo tak dlouhou historii.

„Tvá volba,“ opakoval Jonathan. „To se ti povedlo. Když tě zbavím možnosti volby, nejsem o nic lepší než ten poslední hajzl, který si držel tvoji duši v láhvi. K tomu ses chtěl dostat?“

Upřeně vyhlížel z okna svého domu. Původně ukazovalo bílou, zmrzlou krajinu a jasné modré nebe. Teď za ním byla vidět městská ulice, davy lidí, pohybujících se jako krevní tělíska v betonové cévě, každý z nich sám. Šedá obloha, šedivé budovy, šedé výfukové plyny, které chrlí projíždějící taxíky.

Pak řekl: „Víš, co si o nich myslím. Všechno zamoří jako kobylinky, všechno sežerou. A ty jim teď chceš otevřít náš svět.“

„Ne *jim*. Ona je osoba. Jedna osoba.“

„Jedna smrtelnice,“ upřesnil Jonathan. „Jsou dny, kdy by každý z nich zasloužil smetení z povrchu země.“

Tohle zrovna neznělo jako nějaká planá konverzace. Jonathan se obrátil k nám. „Ale vy mě stejně nechcete poslouchat. Nikdy neposloucháte. I kdyby se vám to podařilo, někdo z *nich* vás najde, stejně jako minule, strčí vás do nějaké zatracené flašky a zotročí vás. Získal jsi svobodu, Davide. Je to vzácný dar. Nepromarni ho.“

„Nic takového nedělám,“ namítl David. „Vynakládám ho na něco, na čem doopravdy záleží.“

Na Jonathana to zapůsobilo jako nůž. Tiše zamručel a trhl sebou. Vrátil se k oknu a civěl ven, a já měla najednou pocit, že jsem na začátku něco přehlédla. Všechna ta moc, všechny tyhle úžasné možnosti – a přitom byl v pasti. Byl tady vězněm, zavřený v tomhle domě nebo v jakékoli

realitě, kterou si pro sebe vytvořil. Pozoroval svět skrz ty bezpečné skleněné tabule, které ho od něj vzdalovaly.

A možná právě pro to, čím byl, pro to, jakou měl moc, neměl na vybranou. *On je jediný pravý bůh tvé nové existence, motýlku*, řekla mi Rahel.

Bůh, který si netroufá opustit svá nebesa.

„A co když umřu?“ zeptala jsem se. Nejspíš jsem je oba překvapila; vycítila jsem Davidovu reakci a Jonathanovu jsem odhadla ze způsobu, jak nakrčil ramena a pak je uvolnil.

„Jsi džinka,“ řekl David. „Neumřeš.“

„Podle něj jenom půl. Tak co vlastně můžu, umřít napůl?“ Odkášlala jsem si. „Když se mi něco stane, vrátí se Davidovi jeho energie?“

„Nic se ti nestane,“ zamumlal David.

„Teď nemluvím s tebou.“

„Jo, jasně, ale s *ním* bys mluvit neměla.“

Jonathan mi odpověděl na otázku. „Přijde na to, jestli je natolik hloupý, aby umřel s tebou, nebo tě nechal jít. Ale jistě, když tě pustí... bude zase sám sebou.“

„Takže když mluvíte o tom, že ho chcete vyléčit, znamená to, že mě chcete zabít.“

Ticho, z obou stran. Jonathan to nepopřel.

„Neradila bych vám zkoušet to. Možná na to nevypadám, ale jsem dost odolná,“ prohlásila jsem. „Můžete se poptat kolem. Kolik znáte lidí, kteří přežili dvě značky démona?“

Jonathan se napůl otočil a věnoval mi pokřivený, sarkastický úsměv. „Poloviční džin, a už mě trápí! To musí mít od tebe.“

„Za to nemůžu. Taková už byla, když jsem ji potkal.“ Davidův úsměv byl potěšený, teplý a hrdý. „Bude se ti líbit, Jonathan, věř mi.“

Kratičký zákmit jakési odpovědi – tak blízké lásce – v Jonathanových očích okamžitě pohasl. „Věřival jsem ti,“

pravil. „A podívej, jak jsem dopadl.“ Otočil se čelem k oknu. „Porušils zákon, Davide. Přivedl jsi do našeho světa člověka. To znamená, že musíš zaplatit. Pokud se jí nevzdáš, budeš muset zaplatit jinou cenu.“

Oheň zničehonic zaplápolal a zhasl, zůstal jen černý popel. Světlo venku vybledlo do studené šedi. Když se Jonathan znovu otočil, už se nemaskoval za obyčejného muže. I dům kolem mě se změnil. Pohovky zmizely. Útulné dřevěné stěny se proměnily v nepoddajný mramor.

Sám Jonathan začal tak sálat a vyzařovalo z něj tolik moci, že jsem se musela odvrátit, pevně sevřít víčka a snažit se potlačit příval čiré hrůzy.

On je jediný pravý bůh tvé nové existence.

Až dosud jsem si neuvědomila, že to Rahel myslela doslova.

Poznala jsem, že David klesl na kolena, a napodobila jsem ho, s hlavou sklopenou a pusou zavřenou. Před *tímhle* mě varoval. Tohle byl ten Jonathan, se kterým se nediskutuje. Jeho moc, intenzivní a zářivá jako blesk, zaplavila místnost. Chtěla jsem se stát co nejmenší, ale nedokázala jsem to. Pokud jsem vůbec měla nějakou moc, teď jsem zamrzla na místě a zůstala úplně bezmocná. Ani bych se nezvedla z kleku.

„Davide, necháš tuto ženu zemřít?“ Tohle nebyl pouhý hlas. To bylo zahřmění, temný, hedvábný vítr, který nás ovíjel. Na prostý zvuk, vycházející z něčeho podobného lidskému tělu, to bylo příliš mocné.

„Ne,“ zachraptěl David sotva slyšitelně. Nedokázala jsem pochopit, jak vůbec může promluvit, pod tím šíleným tlakem.

„Necháš ji zemřít?“

„Ne.“

„Ptám se tě potřetí: Necháš tuto ženu zemřít?“ Ptal se tradičním džinským způsobem. Teď přijde nejpravdivější

Davidova odpověď, obraz jeho duše a srdce. Teď nedokáže lhát ani sám sobě.

David zaváhal. Nemohla jsem si pomoci, donutila jsem svá víčka, aby se trochu pootevřela, a viděla jsem, jak se s námahou zvedá. Zůstal stát zpříma, vysoký, osamělý a vzdorující.

„Ne,“ opakoval. „Nikdy.“

Bytost, zahalená světlem, si povzdechla. „Jasně. To sedí. No, musel jsem se zeptat.“

Neuvěřitelná záře pohasla, já zůstala na chvíli slepá. Zaslechla jsem kroky. Zamžikala jsem, abych zahнала z očí tmu, a spatřila jsem, jak se kolem znovu tvoří známá místnost, stěny, nástěnné koberce, pohodlné čalouněné pohovky. Žádný přetlak. Nejistě a se značným úsilím jsem se začala zvedat, opírajíc se o pohovku. Prsty jsem zachytávala za látku, tak skutečnou, tak zatraceně skutečnou. Všechno kolem bylo hrozně skutečné.

Přede mnou stál Jonathan, zase už v lidské podobě, s pevnými, napjatými rameny pod černou košilí, s očima temnými jako vesmír. Zabodával do nás pohled, ruce si založil na prsou. „Když se jí nechceš vzdát, pak se jí zbavím jedině tak, že zabiju i tebe. Ale to už víš.“

„Jo. To vím.“

Pohled dál bodal plnou silou. „Ty bláznivý zkurvysynu.“

Davidův zářivý úsměv zahřál vzduch kolem nás. „Ale to už dávno víš.“

Jonathan konečně zmírnil svůj zuřivý výraz. „Jo, to vím.“ Po několik vteřin se vzájemně měřili, potom se Jonathan s viditelným úsilím vrátil ke své otcovské roli. „Takže takto jsem rozhodl: Dám jí týden, aby se naučila žít na svůj účet. Jeden týden, počítaje od této chvíle. Potom jí odříznu spojení. Pokud nebude umět získávat energii sama, půjde za dinosaury. Možná zahyneš s ní, možná ne. Tohle za tebe rozhodovat nebudu. Rozhoduju pouze o ní. Jasně?“

Bylo to jasné a Davidovi se to nelíbilo. Zamračil se. „Jonathane, týden není dost dlouhá doba...”

„Víc nemá,” přerušil ho. „Buď za to vděčný. Nemusel jsem to dělat.” Obrátil se ke mně. Zjistila jsem, že jsem se postavila víc zpříma. „Ty. Rozumíš tomu, co jsem řekl?”

„Mám týden, abych na to přišla. Chápu.”

„Ne, nechápeš,” opravil mě. Ty temné, studené oči mě zvážily a znovu mě shledaly nedostatečnou. „David právě prohlásil, že tě neopustí. Když tu šňůru přetnu a on se nepustí, oba k smrti vykrvácíte do éterika a nikdo ti nepomůže. Ani já, ani kdokoli jiný. Už chápeš?”

Těžce jsem polkla. „Jo.”

„Teď je to na tobě. Buď to zvládneš, nebo ho vezmeš s sebou.”

David by měl umřít jenom proto, že já něco zpackala? Kčertu, ani omylem. „Zvládnou,” řekla jsem. „Slibuju.”

„Dobře. Jsem rád, že si rozumíme.”

Nebyla jsem na to připravená, a tak jsem jenom vypískla jako vyděšená myš, místo abych se pokusila bránit, když mě zezadu sevřely čísi ruce a uvěznily mě v železném objetí. Ruce, které mě držely, byly ženské, dokonale pěstěné, s nehty nalakovanými jasnou žlutí.

„Neper se se mnou,” zašeptala mi Rahel do ucha. „V tomhle nikdo z nás nemá na vybranou.”

David se prudce otočil čelem k nám, Jonathan však zvedl ruku a David ztuhl na místě, neschopen pohybu. Tvář měl křídově bílou a napjatou úsilím, oči mu žhnuly, ale byl bezmocný.

„Taková bude dohoda,” pokračoval Jonathan. „Potřebuju Davida tady u sebe, v záležitosti týkající se džinů, která nestrpí odkladu. Takže budeš muset jít do internátní školy. Žádní mládenci, aby tě rozmazlovali, žádné zvláštní laskavosti, musíš si místo mezi námi vybojovat tím těžším způsobem. Rozuměno?”

Moc jsem nerozuměla, ale stejně jsem nebyla s to vypravit ze sebe jediné slovo. Vrhla jsem zoufalý pohled na Davida a viděla jsem, že je vyděšen stejně jako já – ne-li víc. Prakticky jsem slyšela to *Ne!* vibrovat ve vzduchu mezi námi.

„Pane,“ ozvala se Rahel. „Kam ji mám odvést?“

Jonathan mě naposled přelétl pohledem úzkých temných očí. Jako když seržant na cvičáku posuzuje obzvlášť vychrtlého rekruta.

„K Patrickovi,“ odpověděl. „Vezmi ji k Patrickovi.“

David vydal zdušený výkřik zoufalého protestu, ale stejně už bylo pozdě. Svět s Jonathanem, Davidem a chatou se rozplynul; Rahel mě z něj odvedla.

* * *

A pak, bez jakéhokoli pocitu přesunu, jsme stály na ulici Manhattanu. Přesněji řečeno, Rahel stála na manhattanské ulici; já se vznášela někde kolem jako Pigpenův špinavý obláček a snažila se přijít na to, jak si znovu navléknout kůži. Sakra. Nikdy tu Manolovu citrónovou netrefím správně.

Rahel zkřížila paže a civěla do prostoru, kde jsem se nacházela. Zkontrolovala si bezchybnou manikúru a očividně dospěla k názoru, že neonově žlutá už není v módě; její kalhotový kostým změnil barvu na sytě mandarínkovou a nehty nabyly odstínů západu slunce – oranžové, zlaté a modré. I korálky v jejích vlasech teď byly z jantaru a karneolu.

„Pořád čekám,“ prohlásila a zatřepala prsty, aby zhodnotila výsledek. Zřejmě ji neuspokojil; přidala si pár prstenů, ne příliš okázalých, a obrátila pozornost zpět ke mně. „Tak dělej, Sněhurko, nemáme na to celý týden.“

Trhni si nohou, pomyslela jsem si. Určitě to slyšela, protože zvedla jedno obočí ve spockovském výrazu údivu.

„Řekla bych, že problém je ve tvých nohou, ne mých.“

Pomalu jsem se tvořila, zevnitř k povrchu. Rychleji než předtím. Když jsem byla u kůže, už jsem současně přecházela k oblečení, které jsem chvatně dotvářela podle předchozího vzoru. Zip, a je to. Asi pět vteřin. To není špatné.

Boty vypadaly dobře. Předklonila jsem se a chvíli je obdivovala, pak jsem se rozhodla, že potřebuju mít nalakované nehty, a sáhla jsem po citrónově zelené.

Když jsem vzhlédla, Rahel se usmívala. Přátelský výraz ale zmizel, sotva jsem ho stačila zaznamenat. „Co je?“ zeptala jsem se.

Potrásla hlavou, v copáncích jí zachřestily korálky. „Nic. Já jen že tvůj osobní styl je možná ještě netradičnější než můj. To se ti povedlo, maličká.“

„Budeme tady postávat ve smradlavé uličce a probírat módu?“

„Klidně bychom mohly, ale asi to není nejlepší nápad.“ Vykročila k ústí dlouhého cihlového tunelu, kolem kterého se právě hnalo newyorské ráno v podobě horlivých chodců, z nichž ani jeden nepohlédl naším směrem. „Snaž se držet za mnou.“

Dusala jsem za ní – pokud se dá o někom v tak úžasných botách říct, že dusá. Pozorně jsem si vybírala, kam šlapu, a vyhýbala se loužím bůhvíčeho a beztvarym hromádkám něčeho, o čem by Bůh nejspíš ani nechtěl vědět. Rahel dorazila na konec uličky, ostře zahrnula doprava a zařadila se do provozu. Chvátila jsem za ní a pokoušela se stačit jejím dlouhým krokům. Byl opravdu hezký den; slunce mi laskalo kůži, pokrývalo mě sladkou, horkou pokrývkou energie, kterou jsem lačně nasávala. Kolem nás se ozývala obvyklá symfonie houkajících aut, sirén, hlučných hlasů – spousta promrhané energie. New York City si zamilujete. Klidně ho

nakopejte, a ono se jen překulí a přijde si pro další porci. Tohle mám s Velkým Jablkem společné. Tohle a ještě drzý, kýčovitý styl.

„Kdo je Patrick?“ zeptala jsem se nakonec. „Je to tvůj přítel?“

Rahel si znechuceně odfrkla. „Ne. Nepohybujeme se ve stejných kruzích.“

No jejdá, tak i ve světě džinů se můžete stát vyděděncem. Kdo by to byl řekl. „Co je na něm špatného?“

„Nic. Jenom jsme každý jiný.“

„Jo? V čem? Obléká se konzervativně?“

Vysloužila jsem si pobavený pohled přivřených žlutých očí šelmy. „Podle jeho názoru je nejlepší způsob, jak se naučit být džinem, otroctví.“

Vynechala jsem krok. Rahel pokračovala v chůzi, ale zpomalila, abych ji mohla dohnat. „A k tomu chlápkuvi mě vedeš?“

„Žádná z nás nemá na vybranou,“ zdůraznila. „Musím poslouchat Jonathanovy rozkazy. A ty také.“

„Jasně, a když už jsme u toho, proč vlastně?“

Široce rozevřela oči, které v tom úžasu i přes jantarovou barvu byly skoro lidské. „Co proč?“

„Proč ho posloucháš?“

Mírně potřásla hlavou. „Nemám čas ani energii, abych ti za den vysvětlila celou historii džinů, ale naše oddanost Jonathanovi má své důvody. Pokud tě mám dopravit k Patrickovi, pak tě tam dopravím a tam také zůstaneš. Tím to končí.“

Pro ni možná, ale já neměla nikdy ve zvyku poslouchat rozkazy, aniž bych o nich nezkusila diskutovat. Ovšem hádat se s Rahel nemělo smysl. Ze zkušenosti jsem věděla, že by mě mohla zašlápnout jako mravence. „Tak kde je ten chlap?“

Ukázala dopředu a já zamžikala.

„Děláš si srandu,“ vyhrkla jsem. Přímo před námi, na konci jejího prstu, se tyčila obrovitá věž ze skla a kamene, jako by ji právě někdo vyčaroval ze země. Empire State Building. No, měla rozmazané obrysy. Byly jsme daleko od ní. „Tohle ti připadá jako turistické boty z katalogu L. L. Beana?“

Rahel po mně hodila krátkým, oslnivým úsměvem, plným ostrých zubů. „Tak si obuj pohodlnější boty.“

Vzdychla jsem a vyrovnala s ní krok. Někdy se vážně nevyplácí mít smysl pro módu.

New York je zajímavé město, ať už se na něj díváte z jakéhokoli pohledu, ale obzvlášť zajímavý je pohled z éterika. Ve fyzickém světě se skládá ze spousty vrstev jako svatební dort, historie se vrší na historii; stačí zavrtat dost hluboko do jeho tunelů, a objevíte tam nástěnné malby původních holandských osadníků, dokonce i dávno vyhnaných Indiánů, kteří tu byli před nimi. V Nadhledu se ovšem nejedná o cihly, cement a pouliční lampy – tady jde o vnímání, představy a energie. Město je obrovský akumulátor, nacpaný až po vrch dobrem, zlem, hněvem, mírem, zuřivostí, láskou, nenávistí a touhami. To všechno vystřeluje na míle vysoko do éterika; fantastický svět věčně proměnlivých iluzí.

Dnes bylo vidět lépe, než když jsem se tu rozhlížela posledně. Z každé budovy tryskala divoká pýcha, dokonce i z činžáků, poskvrněných hněvem a zoufalstvím.

Dvojčata v éteriku ještě existovala. Když jsme došly na místo, kde se budovy kdysi nacházely, zastavila jsem se a otevřela pusu úžasem. Až mě zamrazilo, i když jsem neměla tak docela lidskou kůži. Duchové budov, podobající se třpytivému ledu, se tyčili k šedivému nebi.

„Jak...?“ zajíkla jsem se, ale už jsem věděla. Věže tu zůstaly, protože přežily v srdcích a myslích miliónů, možná miliard lidí, a dokud vzpomínka nevybledne, budou tu stát dál. „Protože si pamatujeme.“

Rahel vážně přikývla. „Lidé mají sílu. Mohou tvořit, ničit, pamatovat si... To všechno jsou mocné činy. Mocnější, než si kdokoli z nich uvědomuje.“

Na těch budovách bylo cosi, co ve mně budilo ostych. Vnímala jsem neuvěřitelnou moc i z místa, kde jsem stála. „Mohly bychom se tam podívat? Zblízka?“

„Ty ne,“ odpověděla. „Jsi ještě mladá. Je tam příliš mnoho nahromaděné moci. Asi jako kdyby ses octla ve středu slunce.“

Hnala mě dál. Pohybovaly jsme se svižnou chůzí. Touhle dobou byla v ulicích dopravní špička – lidé spěchali do práce; ženy ve vycházkových oblecích a sportovních botách Air Jordans, poslíčkové na kolech, proplétající se mezi houkajícími, páchnoucími a skřípějícími auty těsně u chodníků. Každé druhé auto bylo žluté a na boku s nápisem, oznamujícím cenu. Každý tady měl objemnou kabelku, ruksak nebo aktovku. Polovina chodců telefonovala z mobilů.

„... tak jsem mu řekla...“

„... ty krávo, dej s tím pokoj, než ti jednu vrazím a budeš vypadat ještě pitomější...“

„... jak můžeš být tak tupá? Tohle je přece slepice!“

Zajímalo by mě, jestli si někdo z nich uvědomuje, jak jeho osobní život působí na zbytek světa. Nebo jestli jim na tom vůbec záleží. Zajímalo by mě, jestli někdo naslouchá i nám. Pokud nás slyšeli, nestarali se o nás. Prostě další newyorský den.

I když jsme nebyly neviditelné, lidé do nás neustále vráželi, až to nahánělo strach. Rahel uhnula obzvlášť cílevědomé světlovlasé ženě v saku od Anny Taylorové a sukni z Kmartu. Na hlavě s odbarvenými vlasy měla sluchátka telefonu, na špičce nosu jí držely brýle, doplňující obrázek chytré dívky. Ta si od nikoho nedá nic líbit. Tenhle typ jsem dobře znala. Černý pás v nakupování, žádné děti, žádní psi, žádný manžel, peněžní konto rozdělené – polovina

do mezinárodního růstu, zbytek do otevřených investičních fondů. Bydlí pravděpodobně v pěkně drahém, mrňavém kumbálku v Upper West Side a pracuje nejspíš v bance Citibank nebo Chase.

Všimla si nás; ani v New Yorku jsme nepatřily k běžným zjevům. Její šedé oči se na vteřinu zastavily na Rahel a zaměřily se na ni jako řízené střely, pak prudce změnila směr, prolétla kolem nás a přitom pokračovala ve vzrušeném rozhovoru o posledním poklesu akcií Dow Jones. Rahel se usmála. „Dnes v noci se jí bude zdát sen. Sen o létání nebo padání nebo o netvorech. A nebude vědět proč.“

„Tos jí udělala ty?“

„Ne,“ řekla. „To si dělají sami. Není bezpečné dlouho se na nás dívat, víš. Ne pro ně.“ Přelétla mě pohledem a zamračila se. „Možná bude mít noční můru jenom z tvých vlasů.“

„Co je s mými...“ Zhlédla jsem je a stáhla si jeden pramen níž, abych na něj pořádně viděla. „Sakra. Už je ze mě zase Shirley Templeová.“

Rahel mě zatáhla stranou, pod červenobíle pruhovanou markýzu zaprášeného obchůdku s botami. Chodník tady byl posetý holubími hovínky a letitými tabákovými skvrnami. Zůstala stát přede mnou a chránila mě tak před kolemjdoucími. Jemně mi přejela prsty s dlouhými nehty po hlavě. Cítila jsem, jak se kudrny vyhlazují. „Tak,“ prohlásila. „Pamatuj si ten pocit. Pokaždé, když to budeš potřebovat, po něm sáhni.“ Prohlédla si mě důkladněji. „Tvoje oči.“

Ztlumila jsem jejich barvu do klidné holubí šedi, jak už se mi to podařilo dřív. Schválila to pokývnutím.

Znovu jsme se ponořily do proudu chodců a daly jsme si pěknou dvacetiminutovou procházku. Nikomu nedoporučuji podnikat něco takového v módních botách.

Na konci toho, co jsem začala v duchu nazývat Manhattanským pochodem smrti, se nad námi vypínal k

nebi ohromný čtyřhranný masiv Empire State Building, chladný stín s bohatou historií. „Nepřeháníme to s tou turistikou?“ zeptala jsem se, upírajíc zrak nahoru. Budova budila úctu; přála bych si podívat se na ni z Náhledu, ale bylo mi jasné, že bych si potom nedokázala udržet vlasy a oči v patřičném stavu. Protentokrát jsem musela dát přednost jednoduchým věcem.

„Jdeme dovnitř.“ Rahel mě postrčila k velkým otočným skleněným dveřím. Zatlačila jsem do nich, posunula se s nimi a octla se v honosné hale pod ocelovými pohledy celého oddílu hochů z ochranky v elegantních modrých sportovních pláštích. Uvnitř to bylo cítit čerstvou barvou a starým dřevem a bylo tam toho spousta k vidění i bez použití Náhledu nebo přechodu do éterika. Úžasná výzdoba, pocit břemena dějin, který mě nutil sednout si a všechno to vstřebávat. Za ta dlouhá léta tudy prošlo tolik lidí, kteří sem přinesli své starosti, lásky, své naděje a sny. Vnímala jsem jejich ozvěny, uvězněné v každé dlaždici na podlaze, v každém ocelovém sloupu konstrukce. Všechno tady na mě doléhalo s šílenou, tíživou závažností.

Návštěvníci se stavěli do fronty za kaštanově hnědým provazem u cedule s nápisem **Prohlídky**. Používali tu detektor kovu a ten německý ovčák v koutě tady zřejmě také nebyl na zdravotní procházce.

„Projdi detektorem,“ řekla mi Rahel. „Ničeho se nedotýkej.“

„Hm, ale ti lidé ve frontě...“

„Obejdi je.“

Poslechla jsem. Nikdo se mým směrem ani nepodíval. Když jsem se na to zaměřila, pocítila jsem na sobě něco jako šedivý závoj, který mi umožňoval projít neviděna, i když jsem nebyla neviditelná. Rahelina práce. Už jsem se to naučila rozeznávat; dřív jsem to vůbec nevnímala. Počkala jsem, až se mezi lidmi, procházejícími detektorem, udělá mezera, a vrhla jsem se do ní. Protáhla jsem se rámem a

pocítila něco hrozně divného, něco jako palčivost uvnitř těla. Br. Fakt zvláštní.

Pes se na mě díval. Nejdřív jsem si myslela, že prostě náhodou zírám mým směrem, ale sledoval mě po celou dobu, kdy jsem kráčela halou. Když se ke mně připojila Rahel, šťouchla jsem do ní a trhla bradou směrem k našemu chlupatému příteli.

Přikývla. „Zvířata nás vidí,“ vysvětlila. „Psi se nás nebojí, ale dej si pozor na kočky. Můžou být dost nepříjemné.“

„Jasně.“

Stiskla tlačítko. Čekaly jsme. Nakonec přijel příslušný výťah, kvapně jsme se vecpaly dovnitř, dveře se bleskově zavřely a odřízly nás od proudu turistů. Rahel znovu stiskla tlačítko – nestačila jsem postřehnout, které patro –, otočila se a civěla do kouta kovové krabice výťahové kabiny.

„Ehm...“ Pro jedenkrát mi chyběla slova. „Je tu něco...“

„Ticho!“ štekla. „Přemýšlím.“

Byla jsem potichu. Naslouchala jsem vrzání výťahu, svištění lan, která nás táhla k nebesům. Čas od času se k nám donesly odrazy vzdálených hlasů, útržky hovoru, které nás minuly příliš rychle, abych je zachytila.

Pak jsem si uvědomila ještě něco. Hluboké vrčení ve vzdáleném koutě kabiny, odkud se správně žádný zvuk neměl ozývat. Nikdo tam nebyl.

„Co to je?“ zeptala jsem se, ale než jsem ze sebe stačila vypravit první slovo, Rahel už byla v pohybu. Prudce zavířila směrem ode mě, vrhla se do prázdného prostoru v rohu, zápasila tam s něčím, co se skládalo jen ze stínu a temnoty a pak...

Pak jsem to spatřila. Nemělo to v sobě vůbec nic lidského. Černá, jakoby tekutá věc, podobná rozlitému stínu, skvrna na světě. Rahel se to snažila zadržet, ale vyklouzlo jí to jako olej, prýštilo to kolem ní a teklo ke mně.

„Nahoru!“ křikla na mě a její drápy změnilly barvu z neonově oranžovo-žluto-modré na diamantovou, zasekla je do té věci mezi námi a pořádně trhla. Uslyšela jsem, jak to zaječelo vysokým, skřipavým kovovým hlasem. „Ženská pitomá! *Nahoru!*“

Měla na mysli nahoru do éterika. Pustila jsem své lidské tělo a rozplynula se v mlhu, páru, opar... v nic, které nelze uchopit. To ale znamenalo, že jsem se přesunula do další úrovně existence, a právě tam se odehrával skutečný boj.

Rahel – tady v éterickém rozměru mlha a oheň, jasně zářící duch – se nacházela uvnitř černé, praskající ohnivé klece. Viděla jsem, jak do ní s kvílením seká drápy, ale rány, které tím té věci působí, se za pár vteřin zatahují.

Ta věc... ji požírala. Pohlcovala ji za vydatného krvácení energie, živila se jí prostřednictvím té ohnivé klece a ještě něčeho, co jsem pro samou temnotu ani neviděla. Bože. Dívalo se to na mě, ne na ni. Vnímala jsem, jak hladové vibrace té bytosti rozechvívají svět mezi námi.

Nemyslela jsem. Jen jsem hmátla po té černé ohnivé kleci. Nejspíš jsem měla v úmyslu protrhnout ji, aby Rahel mohla uprchnout vzniklým otvorem, ale k tomu jsem se nedostala. Jakmile jsem se jí dotkla, okamžitě se na mě navázala a udělala ze mě zákrut na mohutném toku energie. Byla jsem uvězněna na místě.

„Joanno!“ vykřikla Rahel a natáhla se ke mně skrz mříže, které nás dělily. „Vezmi si sílu od Davida! Bojuj!“

Neměla jsem na vybranou. Pocit, že mě cosi úplně vysává, byl tak nepředstavitelně odporný, že bych použila cokoli, jen abych se dokázala odtrhnout. Chytila jsem se stříbrné šňůry, která mě spojovala s Davidem, a hned jsem pocítila, jak do mě proudí síla, opojná, horká a zářivá, čistá. Jako když se do elektrického toku zapojí pojistka. Klec kolem Rahel se rozpadla na svíjející se hroty energie. Natáhla jsem se k ní, abych ji vytáhla. Když jsem se jí dotkla, pocítila jsem za sebou stříbřitou kondenzační stopu

energie. Rahel se mě chytila a vlekla mě dolů, éterickým rozměrem zpátky do skutečného světa. Dopadly jsme do kabiny výtahu takovou silou, až jsme rozhoupaly lana, ale Rahel neztrácela čas nějakými jemnostkami; převzala iniciativu a ve zlomku vteřiny mi vytvořila tělo. Když jsem otevřela oči, hleděly na mě ty její žluté ze vzdálenosti menší než stopa.

„Co to sakra...“

„Drž se!“ přerušila mě výkřikem. Pocítila jsem příval energie. Ne od ní, ani ze mě, ale z té věci.

Neuvažovala jsem, začal jsem okamžitě jednat. Srazila jsem to na zem. Následující srážku sil doprovázelo jiskření a modrobílé blesky, jak se energie měnila v elektřinu, která hledala uzemnění.

Aha, tak s *tímhle* jsem uměla zacházet. Zasáhla jsem na subatomární úrovni, rychle jsem vzniklé pole rozptýlila a nechala ho vyčerpat v miliónu drobnoučných výbojů prostřednictvím ocelové kostry budovy. Lidé teď budou dostávat elektrické kopanečky od koberců či dveřních klik, na zátylcích se jim zježí chloupky.

„Ne!“ křikla Rahel a chytila mě za ramena. „Tady nemůžeme bojovat! Je tady málo místa!“

Jenomže jsme neměly na vybranou. Ta věc na nás stále dorážela, tvrdě a hbitě. Nevšímala jsem si jí, ale nahlédla jsem do éterika, abych viděla, co se děje.

Ovládalo to vzduch. Nedokázala jsem odhadnout, k čemu se chystá, ale určitě to nebylo nic dobrého. Vzduch je těžký – několik liber na čtvereční palec. Zvyšující se hustota může rozmáčknot lidské – nebo humanoidní – tělo jako plechovku od piva.

Podnikla jsem protiopatření; vytáhla jsem z klece výtahu všechny těžký kyslík a splácala z něj rukama kouli. Rahel ustoupila, upírajíc pohled na vířící modrošedou hmotu, kterou jsem držela. Oči se jí rozšířily.

Zapálila jsem kouli elektrickou jiskrou, kterých tu kolem praskalo ještě spousta, a všechno jsem to zabalila do jakési schránky z kysličníku uhličitého. Pak jsem celou tu hrůzu o velikosti bowlingové koule zvedla v jedné ruce. Peklo v láhvi.

„No tak se předved’!“ zaječela jsem do prázdna. Změněná atmosféra špatně přenášela zvuk, ale to nevadilo, věděla jsem, že bytost rozumí. „Vypadni odtud, zbabělče! Nebo se ukaž!“

Výtah se zastavil.

V koutě se začalo objevovat cosi černého, nejdřív stín, potom skvrna, nakonec olejovitě slizká postava.

Nebyl to džin. Neměla jsem ponětí, co to je, ale Rahel zjevně ano. Zvedla levou ruku a ukázala na toho tvora, z prstů jí znovu vyrazily drápy – dlouhé, ošklivě ostré, v osvětlení shora třpytivé jako krystaly.

„Ifrit,“ sykla a divoce se rozhlédla. „Pojďme odtud.“

Stín v koutě měl oči; cítila jsem je, i když nebyly vidět. Temné oči a v nich temné pobavení. Ohnivá koule, kterou jsem si vyrobila, mě začínala pálit i skrz obal. Přehodila jsem si ji z jedné ruky do druhé a snažila jsem se přitom vypadat nenuceně a – doufám – smrtelně nebezpečně.

Ifrit zapředel: „Mír s vámi, sestřičky.“

„Válku, sestřičko,“ odpověděla tiše Rahel. „Kdo ti tady dovolil lovit?“

„Já si lovím, kde chci, slad’oušku,“ řekla ta věc. Měla hlas jako nejtmavší samet a i ve vzduchu příliš řídkém na to, aby přenášel pachy, jsem kdesi hluboko v hrdle vnímala její chuť, podobnou zkaženému masu.

„Ne tady. Ne teď.“

Nemám ponětí, jak to ta bytost dokázala, ale usmála se. Vlastně spíš ušklíbla. Možná se moje oči prostě přizpůsobily a na místo chybějících rysů tváře si dosadily nějaké vymyšlené, ale připadalo mi, že jsem zahlédla zablesknout zuby. „Tenhle tvor nemůže přežít,“ pravilo stvoření a

ukázalo na mě. „Myslíš, že nechám tolik energie přijít nazmar?“

Ifrít mluvil o mně. „Komu sakra říkáš tvor?“ odsekla jsem.

„Pst,“ napomenula mě Rahel nepřítomně. Hleděla teď na ifríta podmračeně, ale už beze strachu. „Zbav se té výbušniny, než někomu ublížíš.“

Ach. Můj kulový blesk. Zničila jsem ho jednoduchým rozbitím slupky z kysličníku uhličitého a okamžitým podchlazením molekul, které se hrnuly ven a chystaly se nás usmažit. Když se v kabině ozvalo třesknutí, zbyl po ohnivé kouli jen slabý pach ozónu a proužek kouře, který jsem tam nechala čistě pro efekt.

„Teď,“ Rahel spustila ruku dolů, „teď mi pověz, kdo tě poslal, ubohá sestro.“ Zajímalo by mě, co tak rychle změnilo její postoj k té bytosti. *Ubohá sestro?* Nezdálo se mi, že by ta věc byla ubohá nebo nějak spřízněná s Rahel. Neviděla jsem na ní ani nic aspoň přibližně ženského.

Jako v odpověď na narážku výtah cinkl a s lehkým trhnutím zastavil. Dveře se skřípavě otevířely do prostorné, ale vybledlé haly s poněkud zašlým kobercem střední kvality... A za nimi se objevil Santa Claus.

Vážně. Velký, statný, vysoký, s hustou hřívou prošedivělých plavých vlasů, se zářivýma karibsky modrýma očima. Měl na sobě bílý semišový sportovní oblek, sportovní boty značky Nike, na nose mu seděly úzké brýle, vhodné přesně pro Santa Clause.

„Vlastně patří ke mně. Omlouvám se za nesnáze, které vám způsobila,“ řekl. Natáhl ke mně ruku. Chvilí jsem na zírala na ruku, na něj, pak na Rahel a na ifríta, který si hověl opřený o stěnu vedle výtahu, jako by neměl vůbec žádné starosti. Vzduch byl pořád cítit ozónem.

„Joanne Baldwinová, předpokládám,“ pokračoval s pečlivě pracovaným ďábelským úsměvem.

„Kdo sakra jste?“ vybuchla jsem. Rahel si povzdechla, zatřásla rukama a pozorně si prohlédla obnovený lak na nehtech.

„Jmenuje se Patrick,“ sdělila mi. „Je mi líto, ale tohle je tvůj nový instruktor.“

* * *

Ifrit zmizel, když jsem se nedívala, ale nemohla jsem se zbavit dojmu, že neodešel daleko. Patrick a Rahel si vyměnili dlouhý pohled. Ten Patrickův byl roztomilý, mihotavý a otevřeně chlípný, zatímco Rahelin vyjadřoval mrzutou trpělivost smíšenou s nechutí.

„Nech toho,“ řekla, jakmile Patrick otevřel pusu. Zatvářil se ublíženě. „Nestojím o žádný druh styku s tebou, ani o společenský ani jiný. Takže. Očekáváš ji, že?“

Patrick kývl a vystrčil ruku dopředu, aby se dveře výtahu mezi námi nezavřely. Přivítal nás rozmáchlým gestem, které zahrnovalo i operetní poklonu. Rahel ho ignorovala a protáhla se kolem něj. Já ji následovala se silným podezřením, že se mi při tom uklánění a šoupání nohou dívá na zadek.

Patrick pustil dveře a nabídl mi rámě, což jsem nepřijala. Rahel netrpělivě pozorovala jeho pantomimu. „Tak popojedeme,“ štěkla. „Tvůj malý žertík se mi vůbec nezamlouval.“

„Co, moje ifritka? Prosím tě. Jako by tobě mohla ublížit, Rahel. Ale byla to pěkná scénka, moc pěkná, úžasně se mi líbilo, jak vřískáš. Copak ti Jonathan neprozradil, že cestou můžeš zažít i trochu vzrušení?“

„Nějak se mi o tom zapomněl zmínit. Předpokládám, že sis jen testoval naši novou kamarádku?“

„Ovšem.“ Tentokrát nabídl loket Rahel, ta se na něj podívala jako na něco, co právě vytáhl ze stoky, a šla dál.

Patrick vyrazil chodbou dopředu, pravděpodobně aby nás někam zavedl, a mluvil přes rameno: „Nic ve zlém, má drahá, jen jsem chtěl mít jistotu, že se nestočí na podlahu a neumře, ještě než se trochu zapotíme. Myslel jsem, že když je tady s tebou, bude očekávat, že ji zachrániš, ale docela mile mě překvapila. Má aspoň páteř, děvenka. Žádný mozek, ale páteř má.“

„Hej!“ štěkla jsem na něj a přidala do kroku, abych je dohonila. Předběhli mě asi o deset stop, protože dělali dlouhé kroky, kterým jsem na svých vysokých podpatcích, ať byly sebesenzačnější, nemohla stačit. „Takže to byl nějaký druh testu?“

Patrick vrhl na Rahel pohled zpod zdviženého huňatého obočí. „Je bystrá, co?“

„Velmi bystrá.“ Poprvé za celou dobu se na něčem shodli.

Zastavili jsme před úzkými kancelářskými dveřmi, označenými jen číslem a oprýskanou cedulkou s nápisem **klepejte prosím**. Patrick otočil kulovou klikou, rozrazil dveře dokořán a ustoupil stranou, abych mohla vejít před ním. Opatrně jsem vstoupila a octla se v ne právě přívětivé čekárně, jaká se najde u lékařů na pokladnu a levných dentistů – standardní nábytek, staré časopisy, v jednom koutě hraje mizerný vyřazený televizor s vypnutým zvukem. Nikde žádná recepční, jen další dveře, tentokrát úplně neoznačené.

„Tudy.“ Pokynul ke druhým dveřím. Prošla jsem prázdnou čekárnou, chystala jsem se sáhnout po klice... když se dveře přede mnou tiše otevřely, aniž bych se jich dotkla. „Toho si nevšímejte. Moje ífrítka se trochu nudí, a vy jste skutečně mimořádně krásná, drahoušku. Takové věci ji přitahují.“

Ještě nikdy se mi nestalo, aby po mně takhle vlně pošilhával Santa Claus. Bylo to rozčilující.

„Patricku,“ pravila Rahel káravě, „chovej se slušně.“

Santa – Patrick – nasadil zraněný výraz nakopnutého štěněte. Měl uhlazený, máslově měkký tenor, s nepatrným náznakem přízvuku, který jsem nedokázala zařadit. Americký nebyl, možná odněkud z dávné Evropy? „Mám naprosto dokonalé vystupování,“ reptal. „A také dokonalou kvalifikaci, aby nebylo mýlky, má sladká krásko. Abyste věděla, jsem jediný žijící exemplář toho, oč se David pokouší s vámi. Jsem jediný člověk, z něhož jiný džin udělal džina.“

Teď bych si najednou potřebovala sednout. To prosté prohlášení pro mě hodně znamenalo. Zprvu, někdo se o tohle pokoušel už dřív, a za druhé, jen jedinkrát se to podařilo. To nebyly zrovna zprávy, jaké bych toužila uslyšet.

Patrick to nejspíš vycítil, protože mávl rukou a přede mnou se objevilo křeslo, stejně nepohodlné jako ostatní nábytek v čekárně. Sedla jsem si. Rahel mi položila ruku na rameno a díky ní a Patrickovu těžkému, upřenému pohledu jsem se zase cítila trochu ukotveně.

„Když mi bylo dvaadvacet, nakazil jsem se smrtelnou chorobou,“ řekl Patrick a usadil se za svůj pracovní stůl. Židle pod ním nespokojeně zavržala. Sepjal prsty na břicho. „Do té doby jsem byl něčím, co byste dnes nazvala Správcem Ohně. Když jsem zemřel, moje džinka...“

„Sára,“ doplnila tiše Rahel. Vyměnili si neproniknutelné pohledy.

„...moje džinka Sára ze mě udělala muže, jímž jsem dnes.“ Zářivě se usmál. „To znamená, že vůbec nejsem člověk. Tím pádem zřejmě Jonathan cítí, že mám tu nejlepší kvalifikaci na to, abych vás naučil, jak se stát džinem. Chápete, že jím ještě nejste?“

„To mi Jonathan vysvětlil naprosto jasně,“ odpověděla jsem.

„Můžete mu věřit.“ Patrickův úsměv zmizel, jako by ho vypnul. „Umřete a Davida vezmete s sebou, pokud se

nenaučíte, jak přežít bez pomoci, kterou vám teď poskytuje. Chápete to?“

Polkla jsem. „Ano.“

„Pak zapomeňte na všechno, co vás až dosud David naučil. Začínáme od začátku. Problém spočívá v tom, že džin, zrozený přirozenou cestou, nemá ponětí, co se musíte pro přežití naučit. Naprosto se to liší od jejich představ o tom, co byste měla vědět.“

„O to se jednalo v tom výťahu?“

„Vůbec ne. To byla jen taková legrace.“ Patrick předvedl ošklivý úšklebek. „Já a Rahel se už známe hodně dlouho, vid', zlato? Jsem si jistý, že ocení tu a tam nějakou malou výzvu.“

Rahel nevypadala příliš nadšena, ani se nezdálo, že by se jí zamlouvala tahle konverzace. „Pokud už mě nepotřebuješ...“ začala.

Patrick si ji změřil tyrkysovýma očima, a v tu chvíli jsem to viděla, tu moc, stejně velkou nebo možná větší než její. „Ano, lásko, už tě nepotřebuju. Můžeš se vrátit k páníčkovi jako hodný pejsek.“

Chlad, který mezi nimi vládl, se prohloubil v arktickou tlakovou níž. Rahelin úsměv nebyl ani v nejmenším přátelský. Patrickův už také ne.

Řekla tiše: „Dávám ti ji na starost, Patricku. Varuju tě. Jonathan by nebyl rád, kdyby se jí tvou vinou něco stalo.“

„Víš docela jistě, že v tomhle rozumíš hlasu svého pána? Protože já neměl ten dojem, že by si Jonathan na tohle děvče nějak potrpěl. Vůbec ne.“

Zúžila oči do žhnoucích zlatých štěrbin. „Výborně. Tak tedy já nebudu ráda, když dovolíš, aby se jí něco stalo.“

„Myslel jsem, že jde o Davidův průšvih. Nebo snad tvůj? Vážně obdivuju dívku, která je tak pružná, víš. Možná bych se mohl přidat a taky si něco užít?“

Vykouzlil rozčilující oslnivý úsměv, Rahel na něj zasyčela a odpochovala. Dveře se před ní neslyšně rozevřely, a když prošla, samy se za ní zavřely.

Pozorně jsem naslouchala, jestli nezachytím nějaký náznak toho, že by zůstala poblíž a dávala na mě pozor. Ale cítila jsem pouze nesmírnou, klidnou tíhu Patrickovy moci a okrajem vědomí jsem vnímala kluzký, temný stín jeho ifrítky.

„Konečně sami,“ pravil Santa Claus a obdařil mě obzvlášť zneklidňujícím úsměvem. „Takže bychom mohli vyrazit ke mně.“

* * *

Patrick měl podkrovní byt na Západní třiasedmdesáté, obrovský, strašlivě drahý a zařízený s veškerou lehkovážností, jakou džinovi poskytuje jeho představitivost a zjevně neomezený účet.

Byla to fakt hrůza.

Jeho ‚kancelář‘ byla neosobní, záměrně nezajímavá, ale jeho byt tyhle vady postrádal. Koberec měl barvu, jakou by nenosila ani Rahel – agresivní modř, která bodala do očí. Doplnovaly ho zářivě žluté kožené pohovky a svítivě zelené stolky. Na stěnách ty zatracené portréty Marilyn od Warhola. Nevkusné sádrové kopie nahých řeckých soch, čím obscennější, tím lepší. Také měl v oblibě usměvavé obličejce. Těmi si vyzdobil koupelnu, doplněnou průhlednou záchodovou mísou, v níž se vznášely veselé žluté tvářičky.

Prokazatelně tu nebydlela žádná paní Santa Clausová.

Patrick mi pokynul k banánově žlutému koženému křeslu, které bylo mnohem nepohodlnější, než se zdálo, a zmizel v kuchyni. Vrátil se s dvěma sklenicemi čehosi, co vypadalo alkoholicky, ale v dávce mnohem větší, než by bylo bezpečné. Jednu mi podal. Když jsem ji postavila na

stolek, honem mi podal tácek s obrázkem Bettie Pageové ve spodním prádle, jak dostává naplácáno kartáčem na vlasy.

„Tak.“ Předvedl široký úsměv, přitáhl si křeslo a vecpal se do něj. „Zajímalo by tě, jak tohle funguje.“

„Docela jo.“

„Je to jednoduché.“ Spojil si ruce pod bradou a vztyčil prsty. Oči měl teplé a hluboké jako tropický oceán. Také tak ošidně mírumilovné. „Víš, co je to ifrit?“

„Jednu z nich jsem potkala. Moc se mi nelíbila.“

„Takže nelíbila...“ Patrick se zahleděl mimo mě a já si uvědomila přítomnost čehosi temného a stínovitého za svým ramenem. Neotočila jsem se. „Přesně tím se můžeš stát, pokud tohle nezvládneš. Je to padlý džin. Neumí už získávat energii světa sama, musí si ji brát od jiných.“

„Myslela jsem, že právě tohle dělají džinové. Živí se prostřednictvím jiných.“

„Ne, ne, povídal jsem ti přece, že máš zapomenout všechno, co ti říkal David.“ Zahrozil mi prstem. „Vyrosl jsem v době alchymistů, takže ti to vysvětlím v alchymistických pojmech. Provádíme *transmutaci* esence v konkrétní předmět. Máme vlastní sílu, kterou získáváme ze světa kolem sebe, ale k uskutečňování opravdu velkých věcí, které džiny proslavily, si bereme energii od lidí. To můžeme dělat jen tehdy, když jsme povoláni.“

„Chcete říct zotročení.“

Patrick pokrčil rameny. „Já na to raději myslím jako na službu veřejnosti. V každém případě jsi k takovému kroku ještě nedozrála. Nejdříve se musíš naučit, jak přežít sama bez zdroje moci, jako je člověk nebo jiný džin.“

„Proto jsem tady.“ Odvážila jsem se upít ze sklenice. Hleďme! Kvalitní pití. Patrickův špatný vkus se očividně netýkal jeho chuťových buněk.

„Přesně tak. Musíš se naučit žít tím, co máš kolem sebe, měnit formu věcí a vzniklý přebytek energie spotřebovat. Moje ubohá ifritka se chová jako jakýsi druh

upíra, který kradе cizí duše, protože si nemůže brát životní sílu sama. Jasně?“

Otrásla bych se, ale nechtěla jsem, aby to viděl. Jen jsem zvedla bradu a civěla na něj. Patrick se usmál.

„Pověz mi něco o sobě.“

„Společenské konverzaci bych se radši vyhnula.“

„Není nutné, abys byla hrubá, děvenko, a věř mi, že se neptám pro nic za nic. Pověz mi něco o sobě. Cokoli.“

„Je mi osmadvacet...“

To zamítl pohybem ruky. „Něco osobního. Něco... vnitřního. Pověz mi, co máš ráda.“

Na několik dlouhých vteřin jsem se zamyslela, pak jsem odpověděla: „Letošní letní kolekci Ralpha Laurena. Ne tu jarní, ta měla až moc pastelové barvy, a zimní, ta už fakt za nic nestála, samá nemastná neslaná hnědá a šedá... Ale letos v létě má pěkné látky, třeba ten mandarínkový odstín kombinovaný s tmavočervenou. Ovšem jenom sukně. Ty přiléhavé kotníkové kalhoty jsou vážně na prd. Kapsy! Kdo by chtěl mít na přiléhavých kalhotách kapsy? Která soudná žena si přidá další kus materiálu na boky?“

Nastalo dlouhé ticho, tak hutné, až zvonilo. Patrick na mě zíral s rozšířenýma očima a vypadal skoro vystrašeně. Nakonec si odkašlal a pravil: „A kromě módy?“

„Co byste chtěl slyšet? Štěňátka? Nadýchaná koťátka? Nebo miminka?“

„Zkusme něco jednoduššího. Tvoje oblíbené jídlo?“

Zvedla jsem oči ke stropu. „Čokoláda.“ *Vole!*

Patrick zašel do kuchyně a vrátil se... s šálkem cukru. Postavil ho přede mě. Podezíravě jsem si bílé krystalky měřila. „Hm... Takový hlad zase nemám. Ani nejsem tak zoufalá.“

Usadil se do jasně červeného křesla, kůže pod ním zavržala. „Ne. Proměň to v čokoládu.“

Věnovala jsem mu prázdný pohled.

„Alchymie,“ připomněl mi. Sáhł do misky na cukroví a vytáhl čokoládový bonbón – Hearshyho pusinku – ve stříbrném obalu, rozbalil ho a postavil vedle cukru. „Tady máš vzorek. Transmutace. Změň chemické složení cukru a zbylou energii absorbuješ. Čokoládu samozřejmě můžeš sníst.“

Hrábl do šálku, sebral z něj hrst bílých krystalků, nasypal si je do dlaně a teatrálně zakoulel očima. Cukr zhoustl, ztmavł a vytvořil malou, dokonalou čokoládovou pusinku. Patrick si ji strčil do pusy a s téměř smyslným potěšením ji vychutnával.

„Není nezbytné dodržovat proporce,“ mlaskl. „Záleží na tom, kolik energie do toho hodláš vložit. Ale musíš mít přinejmenším s čím pracovat. To obvykle nebývá těžké – většinu toho, co potřebuješ, máš kolem sebe. Jakmile v tom dosáhneš jisté zběhlosti, dokážeš využívat i surový materiál, který nemá ani stejné skupenství, ale musíme začít něčím jednoduchým.“

Vážně jsem neměla ponětí, o čem to mluví. Tedy, chci říct, teoreticky jsem to pochopila, jenomže mezi cukrem a pusinkou ve stříbře byl zatraceně velký skok. Myslela jsem na spoustu věcí, ale nejvíc na energii, která neustále proudila z Davida do mě a udržovala mě při životě. Potřebovala jsem se naučit, jak se bez téhle podpory obejít. *Musela jsem.* Závisel na tom život nás obou.

Sáhla jsem po cukru, špetku jsem si ho nabrala a zahloubala se nad bílými zrnky, která se mi leskla na dlaní. Hmm. Chemie. V chemii jsem bývala dobrá. Stačilo vyplout do Náhledu, proniknout atomovou strukturou až na nejnižší úroveň a tam věci přestavět.

Jasně, zní to jednoduše, ve skutečnosti to zase tak lehké není, ale tak už to chodí. Zhluboka jsem se nadechla, zavřela oči a soustředila se na chemické složení. Nejdřív krystaly, dokud v mé mysli nenabýly zřetelných a ostrých hran. Pak

níž, na úroveň hustě poskládaných mřížek, které krystaly tvoří. Do intersticiálních prostorů, které tvoří vrstvy...

Právě jsem sahala po krásně třpytivých modrobílých základních stavebních kamenech cukru, když se mi do vědomí prodralo něco cizího a zařalo se do mě jako doběla rozžhavené drápy. Vyjekla jsem, chytila se za hlavu a zjistila, že jsem uvězněna. Nabodnutá na něco, co mi připadalo jako nůž v prsou.

Zdá se, že přece jen nezačínáme s přeměnou cukru v čokoládu. Patrick seděl na svém místě a s vlídným, přátelským výrazem zaujatě sledoval, jak ječím a padám na podlahu. Na éterické úrovni na mě klečela jeho ifritka, šhubala mě a trhala. S hrůzou jsem viděla, jak vířící barevné vrstvy mého éterického těla tmavnou, rvala jsem se, abych se jí vytrhla, ale ifritka mě držela a drtila a já se nedokázala osvobodit. Zaječela jsem, nahlas i v éteriku. Vykřikla jsem Davidovo jméno. Sáhla jsem po tom životodárném stříbrném proudu, který mi ukazoval, kde je, ale nemohla jsem ho najít, neviděla jsem ho, neviděla jsem vůbec nic, vnímala jsem jen agónii, která mě zaplavovala.

Ta věc na mně se nezvučně smála. Natáhla se po stříbrné šňůře, která mě poutala k Davidovi a k životu, chytila ji do černých stínových drápů...

Vyrazila jsem do útoku. Nevěděla jsem, jak bojují džinové, tak jsem se do boje pustila jako Správce, sáhla jsem po moci do éterika, protáhla ji sama sebou jako pramen studnou – horkou, tepající moc, podobnou krvi v neviditelných cévách. Položila jsem ruce naplocho na hrud' té bytosti a s výkřikem jsem všechno vpálila do ní a skrz ni, až jí energie vytryskla ze zad, s takovou žhnoucí zuřivostí, až mě překvapilo, že jsem neshořela.

Zavyla, sekla po mé pupeční šňůře, já si přitáhla ještě víc síly a bezohledně jsem ji spotřebovala, abych ifritce zabránila pořádně ji chytit.

„Pomoz mi!“ zařvala jsem na Patricka, který přihlížel s náramným zaujetím. „Ty mizero!“

„Cukr v čokoládu,“ prohlásil samolibě. „Transmutace. Vždyť to znáš.“

A já to najednou nějakým způsobem opravdu znala. Hrábla jsem po té moci, kterou jsem tak zuřivě mlátila kolem sebe, a soustředila ji do úzkého, jakoby laserového paprsku, a pak jsem znovu zapojila své džinské smysly. Éterikum okamžitě rozkvetlo odstíny, tvary a rozměry, všechno příliš jasné, všeho příliš mnoho, všechno tak matoucí, ale uprostřed jako v ostrém světle reflektoru byla ifrítk. Tentokrát stíny ani trochu neskrývaly její hranatou ošklivost samé ostré zuby a hypertrofické svaly. Tohle nebyl žádný démon, s jakým jsem už kdysi bojovala (a v tom boji zahynula). Ifrít byl proti démonovi něco jako domácí kočka proti lvu, jenže na myš jako já to stačilo.

„Vypadni!“ zavrčela jsem. Ušklíbla se a zavířila, až se proměnila v rozmazanou skvrnu, příliš rychlou, než abych ji stačila sledovat. Kroužila kdesi za mnou. Sekla po mně, než jsem na ni dokázala zaměřit energii. „Patricku! Zavolej ji zpátky!“

„Ale pročpak bych to dělal?“ zeptal se mírně a vzal si další kousek čokolády. „Nemůžeš očekávat, že tě ostatní ochrání, Joanno. To je základní povinnost každého džina. Zachovat si vlastní život. A potom vlastní svobodu.“

Neplýtvala jsem už silami na odpověď. Pátrala jsem po nějaké slabině útočnice, a přitom jsem se snažila udržet si její zuby a drápy od těla – a hlavně dál od svého zranitelného místa, stříbrné šňůry, jež se táhla za obzor. Tak křehká, Bože můj, není divu, že se Jonathan bál zachovat Davidovo spojení se mnou, David byl mým prostřednictvím také zranitelný...

Pod tou uhlově černou kůží a pohyblivou aurou, měňavou jako duha na olejové skvrně, bylo v nitru ifrítky cosi ještě temnějšího, ale měkkého. Křehkého.

V éteriku jsem natáhla ruku a pocítila na prstech kovové drápy. Byly lesklé a ostré, průsvitné jako křišťál, a zářily jako světlo hvězd.

Odrážela jsem ifritčin útok a zabořila ty drápy, ostré jako nože, do jejího těla, ne abych ji roztrhala, ale abych něco vložila dovnitř.

Světlo.

Temnotu ve světlo.

Jednu věc v jinou.

Transmutace.

Irfitka vybledla, stala se průsvitnou, nehmotnou, a já po celou vteřinu slyšela její výkřik radosti, rezonující éterikem, vysoký, překrásný a podivný, a pak – blik – všechno zmizelo.

Ležela jsem na podlaze v Patrickově ošklivém přezdobeném obývacím pokoji a hleděla na strop s pornografickými freskami ve stylu Sixtinské kaple. Mé džínské smysly ještě pracovaly naplno, a tak každá věc na tom pitomém místě měla svou historii, která mi těžce a upoceně spočívala v hlavě. Chtělo se mi smát, ale byla jsem příliš vyčerpaná.

Když jsem Patricka prozkoumala těmihle smysly, nepřipomínal Santa Clause o nic víc než já. Byl jenom velký, tvrdý, chladný a momentálně vypadal víc než zmateně.

„Zajímavé,“ řekl a nabral si další hrst cukru. Tentokrát vytvořil mátový bonbón, včetně obalu. Nabídl mi ho. „Jak tě napadlo udělat zrovna tohle?“

„Transmutace,“ odpověděla jsem, pořád vleže na tom zuřivě zbarveném koberci. Zvedla jsem ruce a podívala se na ně, pohnula svaly, které existovaly jen v éteriku. Stříbřité drápy, křehké jako mráz, se mi ze špiček prstů ztratily. „Povídals, že je hladová. Tak jsem ji nakrmila.“

„Ano,“ přitakal měkce, s přízvukem nedůvěřivého údivu. „To jsi skutečně udělala.“

Vzala jsem si bonbón, rozbalila ho a nechala si ho rozplynout v puse. Sladká mátová chuť se změnila. Byla teď výraznější. Ostřejší. Lesklý zelený obal měl strukturu, jakou jsem nikdy předtím neviděla.

„Tak,“ prohlásil, zatímco jsem vychutnávala bonbón. „Druhé kolo?“

Před chvílí jsem skoro umřela, ale stejně jsem nedokázala potlačit zachichotání, které se mi dralo z nitra ven.

„Jasně,“ řekla jsem mezi výbuchy smíchu. „Sem s tím.“

* * *

Druhé kolo dopadlo katastrofálně. Pořádně mi nakopali zadek. Bolelo to. Tentokrát jsem skončila na banánově žluté pohovce a vzlykavě lapala po dechu, příliš vyčerpaná, abych vůbec spočítala, co všechno mě bolí.

Patrick pobíhal kolem a nabízel mi čerstvé pití. Nezajímalo mě to, leda by chtěl ten alkohol použít jako dezinfekci.

„Takže,“ prohlásil energicky a znovu se usadil do červeného sametového křesla, tvarovaného jako bota s tlustou korkovou podrážkou. Připomínalo nějaký kousek z kolekce JCPenneyho, zvané Noční můra. „Promluvme si o tom, v čem jsi udělala chybu. Ifriti, stejně jako my, jsou tvoření energií, proto tvůj první instinkt byl správný, musíš je uklidnit, ne s nimi bojovat, dokud nenasbíráš dost energie na...“ Přerušil výklad a zamračil se na mě. „Zakrvácíš mi celou pohovku.“

Zaúpěla jsem. „Tak mi to teda, do prdele, promiň.“

„Nebesa, dítě moje, sprav si to přece!“

Nechápavě jsem na něj pohlédla. Natáhl se ke mně, vzal mě za zápěstí a zlehka přejel prstem po jedné z

rozšklebených řezných ran. Okamžitě se zatáhla, vybledla a zmizela. Krev z ní také.

„Vidíš? Zbytek si zahoj sama.“

Samozřejmě to nebylo tak jednoduché. Nakonec se mi podařilo nějak si zaštopovat svaly a šlachy, cévy i nervy. Povrchové opravy už byly v porovnání s tím hračka. Potom jsem si ještě dokázala sednout, skopnout boty z nohou a položit si bosé nohy na konferenční stolek z chrómu a skla.

„To už je lepší,“ zamumlal Patrick. „Teď zpátky k ifritům. Mohou vzniknout dvěma způsoby. Jednak tak může dopadnout člověk, který nezvládne přeměnu v džina – což hrozí právě tobě, má milá. Jinak vznikají z džinů, kteří... hm, myslím, že by se dal použít výraz *zemřou*.“

Strnula jsem při protřepávání nohou. „Já myslela, že džinové nemůžou umřít.“

„To je pravda, v tom smyslu, že energie se nikdy neztrácí. Ale můžeme být přeměněni, jako všechno ostatní. Ani lidé v tom nejprísnějším smyslu slova neumírají, jsou přeměněni v základní materiál. Recyklování.“

Popel k popelu, pomyslela jsem si. No paráda. O tomhle se v náborové brožurce nezmiňovali.

„Když je džin příliš těžce zraněn, jeho nebo její energie se už neudrží pohromadě, a v tom případě vznikne ifrit – který chce jen jíst, hltat jiné džiny a doplňovat si ztracenou energii.“ Patrick pokrčil rameny. „Když jí získají dostatečné množství, teoreticky se mohou znovu stát džiny, ale obávám se, že nikdo z nás nemá zájem podstoupit takovou oběť.“

„Jak často...“

„...džinové umírají? Ne moc často. Pamatuju si jen tři případy za uplynulých čtyři sta let.“ Patrickovy zářivě modré oči se zahleděly kamsi do dálky. „A popravdě, smrt dvou z nich mě skutečně nepřipravila o klidný spánek. Nebyli to moc dobří lidé.“

„Žádní lidé,“ opravila jsem ho a vysloužila si další pokrčení rameny.

„Hodinky nebo holínky. Musíš se zbavit lidských návyků, drahoušku.“ Očividně rád mluvil, ale přitom si pilně prohlížel moje nohy až k okraji kožené sukně.

„Jak dlouho to budu muset dělat?“

„Co?“

„Bojovat s tvou ifřítkou.“

Usmál se, zacinkal ledem ve sklenici plné zlatavého nápoje, kterou ještě před dvěma vteřinami v ruce neměl, a v těch jeho mořsky modrých očích se objevilo nekonečné pobavení. „A to je to, co děláš?“

Znovu jsem nechala hlavu klesnout na žlutou kůži pohovky a zírala na pornografickou verzi Michelangela na stropě. V téhle verzi Bůh působil jako pěkný darebák. „Bože,“ oslovila jsem Ho. „Proč jsi ze mě nechal udělat džina? Nemohl jsi ze mě místo toho udělat třeba nějakého brouka? Byla bych určitě mnohem šťastnější.“

Patrick si povzdechl. „Já tě tady učím tolik věcí, a ty jsi příliš bystrá, aby ti to nedošlo. Využívat efektivně svých smyslů, uvažovat jako džin, čerpat energii z okolního světa, poznávat svůj tvar a energii na instinktivní úrovni. Ifrit je jen prostředek, jak to ukončit. Neublížilas jí o nic víc, než ona tobě.“

V tom případě se ovšem ifritka musí taky cítit pěkně zbitá. To bylo milé.

Patrick si dal pořádný doušek své whisky – pokud to byla whisky – a řekl: „Myslím, že nastal čas na něco jiného.“

„Jo?“ Už jsem mu nedopřála ani presumpci nevinu. „Bude to bolet?“

„Nepochybně.“

„Dostanu pak čokoládu?“

„Možná.“ Jeho kulatá tvář Santa Clause vyjadřovala potěšení. „Pojďme na výlet.“

„Já bych si radši odpočinula, kdyby to ne–“

Asi vadilo, protože *frrr!* a už jsem neležela na pohovce, ale něco mě vleklo do éterika rychlostí, jakou patrně vyvine kosmická loď, opouštějící oběžnou dráhu. Vyjekla jsem – nehmotně – a chytila se Patricka pevněji. Vystřelili jsme nahoru, pořád nahoru, viděla jsem, jak se jeho dům zmenšuje, pak se New York smrskl na malou cukrátkovou barevnou skvrnu, zemský povrch se zakřivil, pod námi se objevila krásná modrozelená kulička. Všude kolem nás se rozkládal nesmírný černý vesmír, studený a drtivý, proděravěný leskem hvězd. Vznášeli jsme se na samém kraji toho, kam až jsme mohli zajít, kde byla pouta Země nejslabší. Úniková rychlost.

Víš, co se stane, když se Správce vzdálí ještě víc? zeptal se Patrick. Téměř jsem zapoměla odpovědět. Svět byl tak nádherný, se všemi těmi odstíny modré a zelené, červené a zlaté, jiskřil energií a životní silou. Země byla úžasná. Živá. Schopná vnímat. Odtud jsem ji cítila, nesmírné, pomalé vědomí, které si až teď začínalo klást otázku, zda je přítomnost lidských bytostí opravdu tak špatná věc. Bouře, zemětřesení, požáry, které od doby kamenné sužovaly lidstvo s neustále se stupňující zuřivostí, nebyly ničím jiným než neklidným převalováním Země ve spánku, kdy tu a tam odehnala bzučící mouchu, aniž by se skutečně probudila. Chvění kůže. Bezděčná kýchnutí, odhánějící vetřelce.

A přitom tyhle projevy vyžadovaly od Správců každou unci jejich síly k prostému udržení lidské rasy naživu – a v nevědomosti.

Víš, co se stane, když se Správce vzdálí ještě víc? zeptal se znovu Patrick. Pokoušela jsem se vyhrabat z paměti odpověď. To nebyla lekce pro džiny, ale pro lidi, speciálně pro Správce. Něco, co jsem se kdysi učila ve třídě, v den, kdy se nebe s brbláním zahalilo do šedi a obdarovalo Princeton jednou z těch pěkných jarních přepřšek, o nichž si lidé myslí, že patří k normálnímu průběhu počasí. Což samozřejmě není pravda. Jarní dešťiky jsou uměle

vytvořené. Někdo zařídí kolizi dvou front, obezřetně kontroluje jejich reakce, aby dostal tu správnou směs větru, deště a teploty.

Umře, odpověděla jsem. Lidské bytosti si všeobecně vzato můžou navléknout skafandr a vzlétnout s raketou ke hvězdám. Správci jsou ale příliš těsně svázáni s planetou. Čím dál se dostaneme od životadárného srdečního tepu svého světa, tím víc slábneme. V éterickém rozměru to funguje stejně. Toto byla nejzazší mez našeho přežití.

Ted' už ale nejsi Správce, kvítečku.

Mrštil se mnou dál, za bod návratu, do studeného, černého prostoru.

A já neumřela.

Vznášeli jsme se v bodavé prázdnotě jako součást temnoty hluboké jako smrt, pod námi tepala Země, něco si šeptala a mumlala ze spaní. Tolik života, tak jasně zářícího. Svit hvězd tak ostrý, až by se o něj jeden pořezal.

Ted' víš, jaké to je, pravil Patrick.

Chyběla mi slova, abych mohla popsat své pocity, ale snažila jsem se najít souvislosti. *Jak daleko můžu jít?*

Jak se ti bude chtít. Ale dávej pozor. Návrat dolů není tak snadný jako let vzhůru, však uvidíš.

Byl to další test. *V čem vězí ten háček?*

Nic na tom není. Vrať se tam, odkud jsme vyrazili.

A byl ten tam. Jenom tak, *blik!* Vznášela jsem se sama v prostoru tak prázdném, že tu nepoletovaly ani družice. Měsíc se podobal chladné, osamělé bílé tečce, obíhající odvrácenou stranu planety. Jasně, pronikavé sluneční paprsky měly takovou sílu, až ve mně i v tom nehmotném stavu vibrovaly. Kdybych ted' byla v lidské podobě, usmažily by mě jako vajíčko.

Vrátit se? Jak se sakra mám dostat zpátky? Ani jsem nevěděla, jak se mám pohybovat. Nebylo tu nic, od čeho bych se odrazila, žádné síly, s nimiž bych mohla pracovat, nic než prázdnota...

...a sluneční světlo, žhavé a nelítostné. Proudilo do éterika jako roztavené zlato.

Mohla bych využít síly Slunce? Využít samotného ohně, aby mě nesl?

Rozprostřela jsem se do tenka jako šepot a přesunula se do reálného světa jen natolik, abych získala trochu váhy. Pro neozbrojené oko jsem zůstala neviditelná, ale přitom jsem mohla nabírat energii.

Pohnulo to se mnou, i když jen trochu.

Také to bolelo, jako by mě znovu chytila ta zatracená ifritka.

Sebrala jsem odvalu a spustila se ještě níž, postupně z jedné úrovně na druhou. Čím víc sluneční energie jsem zachytila, tím lepší pohon jsem získávala; čím víc žáru jsem si nabrala, tím víc jsem hořela.

Nakonec jsem si přestala všimnout bolesti a otevřela se síle, jež se do mě opřela jako vichr do plachty, a letěla jsem. Doběla rozžhavená agónie se sama spálila a změnila se v něco jiného. *Já sama* se stala něčím jiným. Řítla jsem se houstnoucí mlhou zemské atmosféry jako kometa a zanechávala jsem za sebou ohnivou stopu.

Vzala jsem na sebe lidskou podobu a jemně jako peříčko jsem dopadla na své citrónově zelené vysoké podpatky před Patricka a dala si ruce vbok.

„No?“

Pohlédl na koberec. Stála jsem v roztaveném kruhu o průměru pěti stop. Nezdravá chemická pečeně. Opravil ho.

„To nebylo nejhorší.“ Podal mi vychlazenou skotskou s ledem. „To vůbec nebylo špatné, děvenko.“ Led ve sklenici se žářem mé kůže okamžitě rozpustil.

Udělala jsem jediný krok, pocítila, jak mi povolují kolena, a pak jsem padla tváří dolů na žlutou pohovku.

A spala jsem.

A tohle je sen, který se mi zdál.

Chladná kamenná místnost, tu a tam zateplená hrubě tkanými koberci, pár ozdob jako stříbrný svícen a červená vlněná deka, přehozená přes postel. Podle tehdejších měřítek zřejmě celkem útulný domov.

Pod červenou přikrývkou ležel umírající muž.

Byl na kost vyhublý, bledý, modré oči se v mihotavém světle svíčky zdály téměř bezbarvé. Vznášela jsem se v koutě a pozorovala ho. Tušila jsem, že bych ho měla znát, ale jeho tvář se podobala spíš lebce potažené kůží, jako u vězně, který přežil koncentrák. Pár chomáček zřídých plavých vlasů se rozsypalo po tvrdém ranci, který mu sloužil za polštář.

Seděla u něj žena. Byla nádherná, tolik nádherná – ale nebylo to její tvář. Ve skutečnosti se mohla zdát téměř ošklivá – měla nevýrazné, pravidelné rysy, ale vyzařovala z ní taková síla lásky, dodávající jejímu tělu půvab, že prostě musela být krásná. Měla na sobě bílé roucho, které působilo jaksi andělsky a v blikotavém světle se saténově lesklo.

Muž na lůžku zmučeně zasténal. Jeho ruka, podobná spáru, se natáhla k ní, ona ji chytila do obou dlaní. Sklonila hlavu. Zahlédla jsem křišťálový déšť padajících slz, ale když potom vzhlédla, měla tvář klidnou.

„Odpusť mi,“ řekla a přitiskla rty na jeho čelo, bledé jako pergamen.

V místnosti se objevil ještě někdo. Vyšel přímo ze stěny. Někdo povědomý. *David*. Ale ne ten David, kterého jsem znala... Měl na sobě jakýsi středověký kabátec a vlněné kalhoty, všechno v odstínech rezavé a hnědočervené, a vlasy měl dlouhé.

Nevšiml si mě. Jeho pozornost patřila ženě na židli.

„Sáro,“ oslovil ji. Neobrátila se k němu. „Sáro, musíme jít.“

„Ne.“ Promluvila tiše, strnule, ale bylo jasně znát, že s ní nic nepohne. „Nenechám ho takhle odejít. Nemůžu.“

„Nemáš na vybranou,“ zašeptal David. „Sáro, prosím. Pojd' se mnou. Jonathan na nás čeká.“

„Může mi snad Jonathan dát klid?“ zeptala se. „Může mi vrátit lásku?“

„Ano.“

„Ale takovou už ne.“ Odhrnula z tváře umírajícího muže pramen bílých vlasů. „Nikdy to už nebude takové, Davide, a já takovou ztrátu nesnesu.“

„Nemůžeš s tím nic dělat. Lidé umírají. Takový je zákon.“

Odvrátila se od něj a já měla podivné, hrůzu nahánějící tušení, že se dívá někam jinam.

Na mě. Ale to nebylo možné, věděla jsem, že tam nejsem. Ne v tom čase. Ne na tom místě.

Sářiny oči měly ametystovou barvu, překrásnou a klidnou. Chvilí upírala zrak do kouta, kde jsem se vznášela, pak se usmála.

„Zákon mého srdce mluví jinak,“ řekla a pustila mužovu ruku. Vstala, bílé roucho z ní spadlo a rozlilo se po zemi jako bílá loužička; její pokožka zářila jako jemná, dokonalá slonovina. Žádný sochař nikdy nezachytil takovou postavu, tak dokonalou a ladnou.

„Nedělej to!“ David vykročil k ní. Věděla jsem, že by ji dokázal zastavit, ale cosi – možná srdceryvná touha v jejích očích – ho přimělo k zaváhání.

Odhodila pokrývky a ulehla na úzké lůžko. Umírající muž ji zřejmě viděl, jeho bílé oči se rozšířily; slovo, které naznačila jeho ústa, možná bylo *Ne...* Ovinula paže kolem něj. Její plavé, téměř bílé vlasy se vznášely nad nimi a zakrývaly je jako plášť.

„Ne, Sáro,“ zašeptal David. Znělo to jako sbohem.

Na lůžku zaplápolal oheň, tak jasný jako srdce hranice, z jeho nitra jsem slyšela výkřiky. Strašné, bolestné výkřiky. Oni umírali, oba, a děsivým způsobem.

David se nepohnul, snad ani nemohl. Chtěla jsem odtud, ale byl to sen, pro mě jenom sen, a tak jsem se dál vznášela a čekala, a oheň hořel, výkřiky postupně odumřely a pak oheň pohasl.

Na lůžku nehybně ležela dvě těla.

Jedno z nich otevřelo ústa k výkřiku, ale nic se neozvalo. Vysušené, bezhlasé, zděšené. Ten muž měl teď tyrkysové modré oči, vlasy, původně křehké a řídké, se mu na hlavě obnovily a tvořily kolem ní zlatobílou korunu.

Navrácen do života a zdraví, takový, jak ho znávala.

Sára ležela nehybně vedle něj, ametystové oči stále otevřené. Natáhl se, aby se dotkl její tváře...

...a slonovinová pokožka pukla, rozpadla se na prach a začala oprýskávat.

Kůže se loupala a odhalovala, co bylo pod ní.

Z bledé trosky džinky jménem Sára se zvedl hladký černý obrys ifríta, muž se ho pokusil zachytit, ale bytost uhnula a zasyčela.

Nabral do dlaní prach a pohlédl na Davida. Z očí mu tekly slzy. Chyběla mu slova. Nebylo už pomoci.

David promluvil cizím hlasem, ochraptělým žalem. „Modlím se, abys byl té oběti hoden, Patricku.“

Tentokrát už Patrick našel hlas.

Zoufale vykřikl.

* * *

Následujícího rána mě probudila vůně slaniny, pomerančového džusu a čerstvě namleté kávy. Na stolku vedle mě pořád stála miska s cukrem. Připadalo mi, že mám z toho snu... vzpomínky? noční můry? kocovinu. Když jsem

se rozhlédla, pořád jsem viděla ten holý kamenný pokoj, tvář podobnou lebce, muže, vydechujícího naposled, a nadpozemskou krásu, jak se mění v cosi ohavného a zvráceného.

Nechal si ji po celou dobu u sebe – nebo ho ona celou dobu pronásledovala. Nemohla jsem vědět, jak se jejich vztah vyvíjel, aniž bych se zeptala, a pochybuju, že by se Patrickovi chtělo cokoli přede mnou odhalit. Od té zničující chvíle jeho výkřiku uplynula staletí, dávno ho nechal za sebou. Dnešní Patrick byl chladný, chytrý a dobře se ovládal.

Ale ten kluzký, neustále přítomný stín ifríta, který kdysi býval Sárou, by možná mohl vyprávět jiný příběh. Příběh lásky, touhy, cti, oběti, tragédie? Pořád ho tak milovala? Rahel mi řekla, že se ifrít živí jinými džiny. Jenže Sára zůstávala tu a nezdálo se, že by Patrickovi nějak škodila.

Nechtělo se mi už hloubat nad tím zvláštním vztahem, obzvlášť před jídlem.

Patrick byl natolik laskav, že mi sundal boty a přikryl mě nevkusným bavlněným přehozem s leopardím vzorem. Ovinula jsem si ho kolem ramen a bosky se odšourala do kuchyně; vážně jsem přemýšlela o tom, že se převléknu do něčeho praktičtějšího, v čem by se mi lépe bojovalo, protože Patrickův styl výcviku zjevně vycházel z tréninkových metod profesionálních zápasníků. Možná nějaký trikot a úhledná škraboška? Mohli by mi říkat Louskáček.

Snídaně čekala na stole, dokonalá jako reklama na cereálie. Uprostřed stolu dokonce stála vázička s čerstvými sedmikráskami. Pochopitelně kýčovitě talíře s Elvisem a hrnky s nápisem Hello Kitty nebyly úplně to pravé, co měl na mysli časopis *Krásnější domovy a zahrady*, ale hostitel se rozhodně aspoň snažil.

„Patricku?“

Žádná odpověď. Posadila jsem se a pustila se do slaniny s vejci. Všechno bylo úžasně čerstvé, teplé, prostě akorát.

Slanina křupavá, ale ne připálená. Džus šťavnatý a natrpklý. Káva – v tom příšerném hrnku – černá jako hřích a dvojnásobně sladká.

Odsouzená žena si dala vydatnou snídani.

Dojídala jsem poslední zbytky anglických vdolečků, když jsem pocítila nezaměnitelný závan moci, jaký doprovází každé velké kouzlo; vstoupil Patrick v naprosto nepopsatelném koupacím plášti. Jsem si jistá, že by Disney rozhodně nesouhlasil s tím, co jeho kreslené postavičky na tom tmavomodrém saténu prováděly.

Na druhé straně jsem byla ráda, že má na sobě ten koupací plášť.

Přistoupil ke stolu, posadil se, rozložil ranní noviny a koukl se na mě přes obroučky brýlí. „Dobře ses vyspala?“

„Bezva, tak trochu mezi bezvědomím a odpočíváním,“ odpověděla jsem. „Nejspíš to bylo spíš na té nesprávné straně bezvědomí.“

„Aha.“ Zašustil papírem. „Vidělas titulky?“

Otočil stránku ke mně. Byl na ní obrázek floridského pobřeží, kde bouře srovnala se zemí celé domy. Titulek nad ním zněl: **Bouře nového století?** Prudce jsem se nadechla, pak pomalu vypustila vzduch.

„Za to můžu já?“ zeptala jsem se.

Věnoval mi uličnický úsměv. „To těžko.“ Znovu zašelestily stránky. „Jako obvykle tví přátelé z řad Správců Počasí všechno prosrali. Jak to, že se vši tou mocí dokážete při těchto bouřkách každoročně nechat chcípnout tisíce lidí?“

Neměla jsem nejmenší zájem nechat se zatahnout do tradičního mezioborového sporu, k jakým mezi Správcí Počasí, Ohně a Země docházelo každou chvíli. Patrick kdysi býval Správcem Ohně, vybavila jsem si. Zamyšleně jsem si ukousla slaniny. „Že by podobně jako ten váš Tým Dráčka Soptíka loni nechal při lesních požárech shořet půlku Kalifornie? To bylo fakt něco.“

Souhlasně zabručel. „Myslíš, že bys to zvládla líp, mít na povel džina?“

„Jasně.“ Pokrčila jsem rameny a připepřila si poslední sousto vajíčka. „Víc moci, lepší řízení.“

„A to řízení obstarává džin?“

Nad tím jsem se musela zamyslet. „Hm, ne. Akce řídí... Správce. Džin poskytuje moc.“

„Ve skutečnosti se v obou případech pleteš. Ovládání i moc pocházejí ze Správce. Jediné, co do záležitosti vnáší džin, je potenciál.“ Upil kávy, přidal do ní smetanu a zamíchal ji. „To je všechno, co jsme, abys věděla. Energetický potenciál. Lidé tomu dodávají hybnost. Akci a reakci. My jenom vytváříme prostředí, ve kterém se pohybují.“

To mi něčím připomínalo zen. „Vůbec netuším, cos to právě řekl.“

„Já vím.“ Nepatrně pohnul obočím, sáhl do kapsy pláště a vytáhl malou lahvičku, do jakých se dávají vzorky parfémů, i s tou plastovou čepičkou na konci. Pohrál si s ní mezi prsty, poklepal s ní o stůl a palcem odstranil zátku. Napůl jsem očekávala, že z ní vyskočí kolega džin.

Ale žádný se neobjevil.

„Chtěl bych ti něco vysvětlit,“ řekl. „Možná ti to teď nebude dávat smysl, ale později to pochopíš.“

Připadala jsem si velkoryse, s tím pěkným nákladem cholesterolu, který se zabydlel v mém organismu... což mi připomnělo, co se to v džinském těle vlastně děje s jídlem? Funguje to normálně, nebo úplně jinak? Možná se jídlo prostě přímo změní v energii, žádný chemický rozklad... Hm, dobrá otázka.

„Vybal to.“ Nabrala jsem si plnou pusou floridského slunce ve formě pomerančového džusu, který jako by právě teď vymačkali. Energie do ovoce, ovoce na energii. Miluju fyziku.

„Nejsem špatný člověk.“ Nedíval se na mě, jen držel tu lahvičku od parfému v silných, dokonale upravených prstech. „Tragicky sobecký jako muž, ale to není nic neobvyklého. Prožil jsem dobrý život. A miloval jsem jednu ženu víc než život sám. Víc než vlastní čest.“

Vybavila jsem si svůj sen. „Sáru,“ hlesla jsem. Zachytila jsem záblesk mořsky modrých očí, než odvrátily pohled.

„Byla... úžasná. Správci mají určité zákony, jak víš, které zakazují džinům sloužit svým pánům... jistým způsobem.“ Na chlapíka s obývánkem, ze kterého by Bob Guccione zbledl závistí, se vyjadřoval roztomile neurčitě. „A počestný pán by to po nich neměl nikdy požadovat. Jenže u nás... nešlo o žádný rozkaz nebo o poslušnost. Bylo to...“ Potřásl hlavou. „Bylo to už dávno.“

Zaznamenala jsem studený stín v rohu kuchyně. Ano, byla tam, ten zčernalý Sářin duch, ifritka, která se potuluje po věčnosti a hledá způsob, jak se zahojit. Nehýbala se. Cítila jsem, jak se její pozornost upírá na Patricka, a vzpomněla jsem si na vášnivou lásku té Sáry z mého snu.

„Miloval jsi ji,“ řekla jsem. „A ona milovala tebe.“

„Proto existují zákony. Aby se to nestalo znovu.“ Patrick znovu potřásl hlavou a zamžoural na mě, oči za brýlemi na čtení průzračné a neznepokojené. „Chci ji zpátky, chápeš? Je polovina mé duše. Chci, aby Sára zase žila.“

Pokoušel se mi něco říct, jen jsem nedokázala přijít na to, co. Ale džus se mi z toho začal v žaludku srážet. „Patricku...“

„Myslím, že to nedokážeš,“ pravil téměř vlídně. „Přál bych si znát způsob, jak ti pomoci, Joanno, ale pravda je, že jsi právě tak jako já měla zemřít jako člověk. On tě nemůže zachránit jinak, než stejným způsobem, jako Sára zachránila mě, a ta cena je příliš vysoká.“

Zjistila jsem, že se mračím. „Hele, to je všechno pěkné, ale neměl bys mě naučit, jak se tím vším nějak protlouct? Nejlépe živá?“

„Ano. Já vím.“ Lahvička od parfému cinkla, jak ji položil na stůl mezi nás. Dívala jsem se, jak se kutálí tam a zpátky. S melodickým zaklinkáním se zarazila o můj hrnek Hello Kitty. „Moc rád bych měl po ruce nějakou magickou odpověď. Jenže popravdě, jediná odpověď, která mě napadá, je ublížit ti. Možná tě zabít. Jsi na to připravená?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Nejspíš ne, ale mám snad na vybranou?“

„Máš pravdu – až moc. Tak dobře. Jdeme na věc. Přišel za tebou jeden tvůj přítel.“

„Nemám přátele.“ Což bylo sice deprimující, ale mělo to kovový přízvuk pravdy.

„Tak se ohlédni.“ Odložila jsem vidličku, otočila se na židli a myslela si přitom *Houby, zase se bude bojovat*, ale byla jsem totálně vedle.

Byl to Lewis Levander Orwell, zaručeně poslední osoba, kterou bych tady čekala. Působil mnohem přirozeněji než na mém pohřbu, oblečený do vybledlých džínsů barvy bouřkového nebe, ve volné košili a s tím typickým ironickým poloúsměvem, který mi připadal známý jako objetí. Což je zvláštní, protože náš vztah byl sice vždycky velmi silný, ale sotva by se dal nazvat důvěrným, rozhodně ne ve smyslu častého osobního styku. Ovšem i tak jsem na něj nikdy na dlouho nezapomínala.

„Ahoj,“ pozdravil. Jeho hluboký, nepatrně chraptivý hlas měl v sobě něhu, kterou jsem v něm předtím neslyšela. „Jak se máš?“

Vstala jsem a šla ho obejmout. Bylo to objetí celým tělem, ze strany muže plné opatrně kontrolované síly. Byl cítit kůží a kouřem ze dřeva a já si v duchu kladla otázku, jestli někde tábořil. Lewis je ten typ. Jeho pohorky rozhodně měly ten okopaný, zašlý vzhled bot, které prošly polovinu světa.

Nejsem zrovna malá, a stejně byl o něco vyšší. Vysoký, štíhlý, s překrásnýma očima tmavě skořicové barvy... jo,

ženám by vážně mohlo poskočit srdce, pokud by přišly dost blízko, aby si ho všimly. Lewis měl tendenci maskovat se; vždycky ji měl. Což bylo možná dobře, když vezmeme v úvahu moc, kterou vládl.

Vzpomněla jsem si, že se mě na něco ptal. „Hmmm. Na ptáče vypadlé z hnízda docela dobře.“

Políbil mě do vlasů a nepouštěl mě. To bylo v pořádku. Toužila jsem bezvýhradně po Davidovi, určitě jsem do něj byla víc než na 80 procent zamilovaná, ale přesto jsem dokázala vychutnat, když se ke mně hezky přitiskl silný muž, jo jo.

„Vyděsilas mě,“ řekl. „Nečekal jsem, že takhle sletíš z kraje planety. Už to radši nedělej.“

Uvolnil stisk a odstoupil a já se cítila chladněji na povrchu, ale uvnitř naopak tepleji. Možná jsem byla fakt přelétavá, nebo možná pěkná coura. Ochotně bych to připustila.

„Měli jste za mnou přijít,“ pokračoval. Mezi obočím se mu usadil malý mráček a všimla jsem si, že má v koutcích očí jemné vrásky. Měl ovšem ten typ obličeje, kterému vrásky dodávají na přitažlivosti a nepůsobí na něm dojmem vyčerpání.

„Nojo, promiň. Měli jsme práci.“ Ukázala jsem gestem na Patrickův neskutečně nevkusný obývací. „Hm, džinské záležitosti, však víš.“

„Ani ne, ale věřím ti.“ Přesunul pohled na Patricka, vyměnili si chlapské pokývnutí, které naznačovalo, že jsou známí, ale ne zrovna blízcí přátelé, protože to by nebylo dost mužné. „Díky, že jste mě s ní nechal promluvit.“

Patrick pokrčil rameny, čímž se věci, které prováděli Mickey s Minnie – a Mickey s Plutem – staly ještě nepopsatelnějšími. „V pořádku. Vlastně to docela zapadá do toho, co se ji snažím naučit.“

„A to má být?“ zajímal se Lewis.

„Přežití.“

Bylo docela milé vidět, že i Lewise je možno tu a tam překvapit, i když bych si přála, aby šlo o něco méně osobního a méně naléhavého; na chvíli měl tak prázdný výraz, jako by si vymizíkoval obličej. „Přežití? Jo, něco není v pořádku?“

Chytila jsem míč, i když to byl takový ten snadný přízemní kop. „Dalo by se to tak říct.“ Přistavila jsem pro něj ke stolu třetí židli; složil se na ni, dlouhýma nohama přitom narážel do jakýchsi překážek, které mně nevadily, a pohlédl na můj šálek kávy tak toužebně a lítostivě, že jsem to pochopila a vyrazila pro konev.

„Kdepak!“ Patrick se na mě nedíval, ale teď zvedl prst jako dotčený učitel. „Tohle si odvykni.“

Jasně, tuhle bolestivou lekci už jsem zvládla. Začni se chovat jako džin. Upřela jsem zrak na hrnek, ponořila se do struktury kávy a procítila ji zevnitř. Těžkou a chladnou keramikou, zemitou, hutnou chuť zrněk a vody. Nevzpomínala jsem si, jestli má Lewis rád smetanu, takže jsem ji ze směsi odstranila, zvedla levou ruku a zhmotnila v ní kouřící šálek černé kávy.

A byla jsem na sebe patřičně hrdá, to si pište.

Na Lewise to udělalo dojem. Nic neřekl, ale koukal zatraceně uctivě, když si ode mě hrnek bral, přikládal ke rtům a upíjel.

Nebyla to nejvhodnější chvíle na pochybnosti, jestli jsem to nějak nezmrvila a nevytvořila něco smrtelně jedovatého, ale Lewis byl koneckonců Správce Země, měl by takové věci poznat a případně opravit. Dokonalé pokusné morče.

„Je dobrá,“ prohlásil a upil další dlouhý doušek. „Kolumbijská?“

„Guatemalská,“ odpověděl Patrick. „Pokud ji udělala správně.“

Lewis znovu nastavil šálek. Znovu jsem mu ho naplnila, aniž bych pohnula jediným svalem. A znovu to samé: ochutnání, údiv a opatrné ocenění.

Pak šálek odložil a nenechal se rozptýlit mou jemnou imitací kávovaru. „Povídalas, že něco není v pořádku.“

S Lewisem nemělo smysl obcházet kolem horké kaše, tak jsem mu to vyložila přesně tak, jak to vysvětlili mně. Davidova moc neustále proudí do mě, David slábne a já jsem ta pijavice, která ho vysaje k smrti. Jo, rozkošný příběh, takový člověka zahřeje u srdce. Jak jsem vyprávěla, Lewisovy tmavé oči tmavly pořád víc. Přestože v sobě vždycky míval jakýsi vnitřní klid, teď úplně ztuhl jako socha a už tak zůstal. I když jsem skončila.

Nakonec jsem do toho příliš hlasitého ticha řekla: „Tak. Cos potřeboval?“

Odvrátil se. Patrick znovu položil tu odzátkovanou mrňavou lahvičku na stůl; Lewis ji vzal a zamyšleně ji třel ukazováčkem a palcem. Zajímalo by mě, jestli myslí na jídlo. Udělala bych mu nějakou pořádnou housku, ale nebyla jsem si jistá, jestli moje kuchařské schopnosti jako džina budou lepší než ty lidské. Zaživa jsem i při výrobě omáčky na špagety bývala tak trochu Lucrezia Borgia.

„Chtěl jsem tě požádat o laskavost,“ řekl Lewis nakonec. „Ale vzhledem k tomu, cos mi právě řekla, si nejsem jistý, jestli je to zrovna teď dobrý nápad.“

Patrick se na nás oba podíval přes svoje noviny. „Já jsem si jistý, že je.“

„No, bez urážky, ale vás nebudou trápit noční můry, když se ukáže, že to přece jen byl pěkně svinský nápad.“ Lewis se obvykle neprojevoval takhle kousavě, aspoň podle mých zkušeností Vypadal docela vytočený. „Ne. Zapomeňte na to. To je v pořádku. Máte už tak dost svých starostí.“

„Počkej přece, ještě jsi mi vůbec nic neřekl!“ zarazila jsem ho. Proč se muži pokaždé rozhodují dřív, než problém vysvětlí? „No tak, vyklop to. Co potřebuješ?“

Pořád si převaloval lahvičku v prstech, soustředil se na ni tak dokonale, až jsem si říkala, jestli ji nechce nechat zmizet jako Copperfield. No, nejspíš by to svedl. Sklo je

koneckonců čistý, byť neorganický výtvar Země. Mohl by ho přeměnit v hromádku písku, kdyby se mu chtělo. Při jaké teplotě se taví sklo? Většinu hodin, věnovaných Zemi a vědám, jež se jí týkají, jsem na škole prospala. Mně připadalo, že je to všechno o počasí. Vybavuju si něco o trilionech částíček prachu, které vytvoří jedinou skleničku, a jinak už leda to, že instruktorka byla vyzáblá, nesnesitelná ženská s brýlemi z želvoviny a citem pro oblékání jako stínítko od lampy.

„Něco se tam nahoře děje,“ řekl Lewis. „V éteriku. Mám dojem, že je to trhlina do Prázdnoty.“

„Zopakuj mi to.“

„Prázdnota.“ Konečně vzhlédl a naše pohledy se setkaly. „Odtamtud přicházejí démoni. Tam odtud přicházejí jejich Otisky.“

Jasně, o značkách démonů jsem věděla všechno. Jednu jsem měla a vůbec se mi to nelíbilo. Démon, který se snaží prodrat ze mě ven, zraje ve mně jako pavoučí larvy v ochromeném těle hmyzu... Fuj. Není to příjemná vzpomínka. Představa, že bych to měla prodělat znovu, ve mně vzbuzovala silnou, bezprostřední úzkost. „Nějaký démon se pokouší projít skrz?“

„Momentálně ne.“ Lewis nechal lahvičku skutálet na stůl a jemně ji postrkoval, aby se točila do kruhu. „Což neznamená, že by nemohl. Musíme tu díru zavřít a zapečetit.“

„A když říkáš *my*, tak tím myslíš ten druh *nás*, jako že ‚já jsem sakra ten největší Správce a nepotřebuju ničí pomoc‘, jo?“ Mně se totiž vůbec nezamlouvalo, kam nás tahle pěšinka z nadrobeného chleba vede. Na jejím konci nejspíš čeká zlá čarodějnice a její trouba z opravdu ošklivé pohádky.

„Myslím, že to sám nedokážu,“ řekl Lewis. Nadechl se a konečně to vyklopil. „Potřebuju džina.“

„No fajn, tak si jednoho vytáhni ze zásobárny a napal to tam, kamaráde.“

„Všechny jsem je propustil. Všechny, které jsem měl.“ Pokrčil rameny. „Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad. Souhlasím s Davidem, co se týče toho otroctví, a mimochodem jsem nečekal, že budu v nejbližší době nějakého džina potřebovat.“

„A teď jsi tady.“

„Ano.“ Přestal si hrát s lahvičkou, sepal ruce a jen se na mě díval.

„Ale ne, to ne!“ vyhrkla jsem. „Na něco takového nejsem vůbec připravená. Zeptej se Patricka.“

„To už jsem udělal.“

Střelila jsem žhavým, nevěřícím pohledem po svém takzvaném učiteli v porno-disneyovském ohozu. Zatímco jsem se nedívala, vytvořil si jakýsi druh snídaně, ale nepodobalo se to tradičním vajíčkům se slaninou; spíš jsem viděla nějaký žmolkovitý jogurt, malé tenké plátky, připomínající rozbalené lívance, a podivně zbarvenou ovocnou směs. Ať už to pocházelo z jakékoli země, tam bych tedy nechtěla zavítat, natož abych tam snídala.

„Patricku?“ zeptala jsem se naléhavě.

Nabral si sousto svého ovocného překvapení a netvářil se ani trochu znepokojeně. „Copak, Joanno?“ Vyslovil mé jméno tak, že se mu do něj vešel obsah celé hádky, a já okamžitě prohrála. Obrátil se znovu k Lewisovi. „Udělala velký pokrok, ale potřebuje ještě porozumět proudění sil. Naučila by se to postupně, ale nemá na to dost času. Pokud to zvládne teď, bude to znamenat velký skok dopředu. To je přesně to, co nabízíte.“

„Koukněte se, mě nikdo nebude nutit do skoku, jasné?“ Několikrát jsem se nadechla a vydechla a pokusila jsem se o rozumnou domluvu. „Aby bylo jasno, ty chceš, abych se stala tvým džinem? Tvým otrokem?“

Lewis měl tolik taktu, že se na ten nápad zatvářil zděšeně. „Ne! Jen mým zaměstnancem! A jenom na krátkou dobu, možná tak hodinu. Jakmile s tím budeme hotovi, rozbiju lahvičku a budeš zase volná.“

„A i kdybych ti, dejme tomu, věřila, proč myslíš, že zvládnou to, co po mně chceš? Já totiž nejsem právě nejzkušenější džin na světě, pokud sis toho ještě nevšiml. Ve skutečnosti mě tihle hoši považují sotva za polovičního džina.“

Patrick odfrkl a hodil do sebe další sousto vybledlého jogurtu s citrónově zelenými kousky. „Méně než polovičního,“ potvrdil. „Obávám se, že tě mají za parazita. Radši by tě viděli mrtvou.“

„Vidíš? Parazit. Jsem prostě parazit. Potřebuješ někoho spolehlivého. Jako je David.“

Lewisova tvář v tu chvíli připomínala zátiší. Jak jenom někdo může vydržet sedět takhle klidně... „Nemůžu ho najít. Rahel se na mě vykašlala. Patrick mi doporučil tebe.“

„A co tvůj seznam? Co ti tři, které jsi pustil na svobodu?“ V duchu jsem si říkala, když už ti někdo dluží laskavost... Ale jeho napjatý výraz se neuvolnil. Nejspíš jsem nepřišla na nic nového.

„Jsou pryč,“ odpověděl. „Nenacházejí se v téhle vrstvě reality.“

Obrátila jsem se k Patrickovi, aby mi to vysvětlil. Ten ale jen lhostejně pokrčil rameny. „Nechtěj se dát znovu spoutat. Chápete snad jejich stanovisko. Já sám bych to také nechtěl riskovat. I když věřím, že by Lewis něco takového nežádal, kdyby nešlo o naléhavou záležitost, stejně se obávám, že co je naléhavé pro Správce, nemusí připadat naléhavé mně. Spousta Správců má k ruce džiny. Ať se o to postará někdo z nich.“

Lewisova brada vzdorně ztvrdla, na čelisti mu zaškubal sval. „Oni to nevidí. Mám dojem, že to mohou vidět jen džinoví a lidé se všemi třemi druhy správcovské moci.“

„To znamená pouze vás.“

Lewis přikývl.

Patrick vysrkl další lžíci toho svého slizkého hnusu. „Jejda, to asi znamená, že jste nenahraditelný, příteli! Závisí na vás osud světa! Jak jsme se jen mohli po celá ta léta obejít bez vás?“

Cena za nejjízlivější sarkasmus náleží... Dokonce i se mnou to škusblo. Lewis nebyl zvyklý, aby mu lidé předhazovali megalomanií. Teď jen zamžikal a zatvářil se trochu bezradně. „Jenom vám sděluju fakta.“

„Fakt je, že vy to *chcete* udělat.“ Patrick namířil na Lewise lžíci, jako když se jeptiška chystá plácnout dítko po ruce pravítkem. „Potřebujete se stát hrdinou, chlapče. Obvyklá lidská slabost.“

Lewis otevřel pusu, pak ji s klapnutím zavřel a odstrčil židli. „Fajn. Omlouvám se, že jsem vás vyrušil. Vyprovodím se sám. Ach, hrozně se mi líbí, co jste s tímhle bytem provedl, Patricku. Tak trochu jako když Christopher Lowell přechází na temnou stranu.“

Další lžíce hnusu zmizela v Patrickových ústech, tentokrát jeden z těch podivných lívanců mimozemského vzhledu. „Nebudte tak choulostivý. Neřekl jsem, že nemůžete mít pravdu. Člověk se někdy musí zachovat hrdinsky. Já jen tvrdím, že je to nezdravý návyk. Nemá dlouhodobou perspektivu. Zbabělci žijí déle.“

Lewis už stál, a teď váhal, jestli má zůstat nebo odejít. Postavila jsem svůj šálek a vstala také. „Chápu, o co se chceš pokusit,“ řekla jsem. „Jenomže já nejsem připravená.“

„Jo. Už mi to došlo. I tak děkuju.“

Obrátil se k odchodu. Chytila jsem ho za paži. „Neřekla jsem ne. Zkus mě přesvědčit.“

„O čem?“

„Proč jsem připravená.“

Přesunul se blíž ke mně, nebo se mi to možná jen zdálo; měl tenhle druh aury. Jakmile vás jednou chytila, přitáhla si

vás. Cítila jsem se beztlíživě, přitahována intenzitou jeho moci a přesvědčení.

„Nezáleží na tom, jak moc jsi připravena,“ prohlásil. „Tebe nikdy nic nezastaví, Jo. Nikdy tě nic nezastavilo. Potřebuju tě, protože jsi ze všech mých známých jediná osoba, která nedokáže prohrát.“

Cítila jsem, jak mě po těle pálí rumělec – nebylo to skutečné lidské červenání, tohle se odehrávalo spíš na úrovni tepen než krevních vlásečnic. S větší skromností než doposud za celý život jsem řekla: „No, nejspíš nemáš moc známých, Lewisi. Nějak se ti nedaří komunikace.“

Obdařil mě dlouhým, pomalým úsměvem. „Byly doby, kdy sis to nemyslela.“

Což u mě vyvolalo vzpomínky, které byly v této situaci nevhodné a irelevantní, ale zato ztraceně příjemné. Energie bouře řadí všude kolem nás, kolem dvou nahých těl, pohybujících se v tom báječném, žhavém rytmu, vlhkých potem a smyslností a v bázni z té chvíle...

Docela dobré prostředí pro ztrátu panenství, když se to tak vezme.

„Takže?“ Zvedl obočí. Uprostřed čela se mu zase objevila ta rozkošná malá vráska, ta, kterou bych ráda uhladila palcem. „Dovnitř nebo ven, Jo?“

Patrick, který po celou dobu seděl u stolu, zašustil novinami, když obracel stránky, aby našel kreslené vtipy. „Jde do toho.“

Lewis se na něj ani nepodíval. „Opravdu?“

Natáhla jsem ruku a sebrala ze stolu lahvičku od parfému, načež jsem mu ji upustila do natažené dlaně. „Řekla bych, že jo.“

* * *

Překvapivě se nekonaly žádné obřadnosti. Nejdřív jsme počkali, až Patrick dojí svou snídani, která v té chvíli vypadala ještě odpudivěji, a pak až se i s novinami a svým nechutným županem odšourá do jiného pokoje. Zatím jsme si s Lewisem prohlíželi jeho sbírku všemožného braku, načež jsme dospěli k závěru, že jejich množství se dá vysvětlit jediné totálním výprodejem veřejného domu při rušení živnosti. Když se můj pseudoObi-Wan znovu objevil, působil střízlivě a oblečen byl pracovní ve volných khaki kalhotách, černé hedvábné košili a na krku měl jakýsi stříbrný řetízek, připomínající období disko.

Lewis se omluvil. Dívala jsem se za ním, pak jsem se znovu obrátila k Patrickovi.

„Máme pro tohle Jonathanovo požehnání?“ zeptala jsem se. Byl to tak trochu vtip. A trochu zase ne. Patrick po mně šlehl otevřeně hodnotícím pohledem.

„Jonathan se nestará o podrobnosti výrobního procesu.“ Zkrivil rty ve zvláštním úsměšku. „Už ne. I když kdysi mívál – jak jen to vyjádřit? Mnohem bezprostřednější způsob řízení.“

Usadila jsem se na banánové pohovce, pohodlně si přitáhla nohy a těsněji si ovinula ramena tou nevkusnou leopardí dekou. Ve vzduchu byl cítit chlad – nebo to vězelo spíš ve mně. „Totiž, co se týče toho chlapa, nikdo nebyl ke mně právě sdílný. Co je vůbec zač?“

„Jonathan?“ Patrickovo husté bílé obočí se vyšplhalo málem až do nebe. „Chápeš, jak pitomou otázku jsi právě položila?“

„Očividně ne.“

Obočí se zase sraštilo, tentokrát do zamračení. „Můžeš poznat historii čehokoli a kohokoli, Joanno, pokud si to budeš přát. Stačí trochu se soustředit. To bys už mohla vědět.“ Tvářil se, jako by se ve mně bolestně zklamal. „To ty mi pověz něco o Jonathanovi.“

Natáhl se a ťukl mi jedním tlustým prstem doprostřed čela.

Připadalo mi to, jako by do mě čelně vrazil nákladák s cementem rychlostí osmdesáti mil v hodině.

V hlavě mi vybuchly barvy, světla, chaos, bolest, chlad a zběsilost. Zalapala jsem po dechu a s obrovským úsilím jsem hledala, čeho se chytit. Jak jsem tak mlátila kolem sebe, objevila jsem vzpomínku. Hmátla jsem po ní a vši silou se k ní přimkla.

Jonathan mi podává chladnou, orosenou sklenici piva.

Jonathanovy oči, temné a bezedné, jak jsem je zahlédla poprvé.

Tam. Patrickovo zašeptání v mé hlavě. Běž tam.

Tvrď mě zezadu postrčil, ztratila jsem rovnováhu a vypotácela se do chaosu.

Když jsem konečně měla zase pevnou půdu pod nohama – ať už se tady skládala z čehokoli – stála jsem na skále tak vysoké, až mě z toho jímala závrať, a kolem mě dul ledový, pronikavý vítr. Odhodil mi dlouhé černé vlasy dozadu jako bojovou zástavu. Vypadala jsem tu jinak. Bledá jako sníh, v lesklém černém rouchu, zvedajícím se ve větru jako oblak.

Zavrávala jsem, když jsem zjistila, že stojím jen pár palců od srázu a gravitace mě láká jako zpěv sirén. Klesla jsem do dřepu a položila obě ruce na chladný kámen. Nade mnou létaly blesky, tvořící pastelovou záclonu, a hluboko dole pode mnou v blátě umírali lidé.

Cítila jsem to. Vnímala jsem každou ránu, chuť každé kapky prolité krve, slyšela každý výkřik.

„I skončil rozhovor se Saulem. Jónatan přilnul celou duší k Davidovi, zamiloval si ho jako sebe sama,“ zašeptal Patrick. Stál vedle mě, pevný a bíle zářící. Za ním i vedle něj jsem viděla černý stín s ledovými okraji. „Ačkoli tu nejde o toho Jonathana ani o tamtoho Davida, přece je ten verš svým způsobem pravdivý. Jestli se chceš dozvědět něco o Jonathanovi, dozvíš se to tady.“

Tady. To téměř nezvučně zašeptala ifritka. Pohlédla jsem dolů a roztrásla se. Zoufale jsem chtěla odtud, protože tu bylo tolik smrti a tolik bolesti.

Tolik umírání.

Jeden z mužů tam dole zářil, sršel mocí. *Správce.* Byl vysoký, ztepilý, pohyby měl ladné a hbité, když se tak otáčel a bojoval se všemi, kdo se na něj vrhali. Blesky na něj stále volaly, ale on neodpovídal. Sama *Země* na něj volala, hlasem podobným hromu či burácející řece, pomalu se zvedajícím výkřikem hor.

Neodpovídal jí.

„Bože,“ hlesla jsem. „Je jako Lewis.“

Ne, byl víc než Lewis. Sám svět se ovíjel kolem něj a držel se ho jako milenec. Nebyl jen mužem, který ovládá živly; živly ho milovaly.

A urputně ho bránily.

Děšť se valil dolů jako záclona, stříbrný jako slzy.

Odmítal lásku Země, tady na bitevním poli. Bojoval jako muž, ne jako Správce. V ruce meč, nárazy kovu na kov, jeho zbroj z kůže a kovu odolávala ráně za ranou. Krev...

Cítila jsem, že to přichází. I svět kolem mě to cítil.

Výpad. Kopí míří vzhůru, proniká zpevněnou kůží a příliš měkkým bronzem, trhá...

Vykřikla jsem. Nezáleželo na tom; teď vykřikl celý svět, Matka oplakávala své umírající dítě, a i když jsem se na bitvu dívala z vrcholku horského štítu jako na mravenčí šarvátku, viděla jsem Jonathana, jak se úporně snaží oběma rukama si vytrhnout kopí z prsou, tvář zkřivenou zuřivostí a odhodláním.

Ne ne ne...

Zasáhl ho blesk, spálil kopí na popel, roztavil kov.

Proměnil ho v tyglík čistého ohně. To nebyl pouhý blesk, ne jen energie a plasma, nejen věda. V tomhle bylo něco víc.

Čirá, neúprosná magie.

Na bitevním poli vykřikl ještě kdosi, plazil se hustým krvavým blátem, muž, pouhý muž – také umírající, s dýkou v prsou.

Doplazil se až k ohni života v zoufalé, marné snaze zachránit přítele.

Zdálo se, jako by svět zatajil dech.

Všichni živí tvorové v tom údolí zemřeli – v jediném okamžiku z nich byl vysát život, dech i duše. Všechno bylo pryč. Prázdná těla do jednoho padla k zemi, byly jich tisíce. Smrt se šířila ve vlně klesajících těl ve zbroji, v soustředných kruzích se středem v místě, kde stále tančil a běsnil blesk.

Šířilo se to dál a dál. V kopcích celé míle odtud umírali pastýři a ovce. Vymřela vesnice dvacet mil od bitvy. Tisíce obyvatel města bezvládně padly k zemi.

„Dost!“ vykřikla jsem. Ale nepřestávalo to. Nepřičetný žal světa tryskal z hloubi jako krev z rány v srdci a chystal se všechno zaplavit svým šílenstvím.

Patrick mi pevně stiskl rameno. Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl...

...a spatřila jsem, jak jeden muž tam pod námi vytahuje druhého z bílého žáru blesků.

Oba celí, nezranění.

Už to ale nebyli lidé.

Džinové.

„A Jónatan mu to pověděl a doznal: Koncem hole, kterou jsem měl v ruce, jsem ochutnal trochu medu. Jsem připraven zemřít.“ řekl Patrick tiše. „Teď už víš, co je potřeba k tomu, aby vznikl džin, ptáčátko. Hněv světa.“

Já však fascinovaně sledovala dva džiny pod námi. Drželi se navzájem a otupěle zírali na žeň smrti kolem sebe.

Jonathanovy oči byly stále temné, temné jako vesmír. Temné jako den, který ho zrodil.

Davidovy měly měděnou barvu jako dýka, která ho zabila.

Držel Jonathana v náruči a plakal v dešti a já věděla, že pláče radostí, zármutkem a také proto, že cítí vinu, protože nevytáhl přítele z ohně dřív, aby zabránil všemu tomu umírání.

„Chtělas něco vědět o Jonathanovi,“ pokračoval Patrick. „Ještě nikdo před ním Matku neprobudil. Modli se, aby se to už nikdy nestalo.“

Dotkl se mě mezi očima a všechno zmizelo.

* * *

Netrvalo to déle než minutu. Choulila jsem se na pohovce a cítila chlad deště, který neexistoval, z pomyšlení na všechnu tu neuvěřitelnou moc jsem se celá třásla a pevně jsem si přidržovala leopardí přikrývku kolem ramen. Patrick stál nade mnou a díval se na mě. To, co jsme před chvílí viděli, na něj neudělalo žádný dojem.

„Kolik?“ zašeptala jsem. Tázavě zkroutil obočí. „Kolik lidí zemřelo?“

„Toho dne?“ Pokrčil rameny. „Dost na to, aby byl stvořen Jonathan. Dost na to, aby vznikl i David. Rodíme se ze smrti, copak jsi to nevěděla? Tak jako ostatně všechno. Nenech se tím zdeptat, sluníčko moje.“

Jen jsem seděla a třásla se.

Ze zadu přišel Lewis, zaváhal, když mě uviděl, jak se chvěju chladem, a upřel na Patricka tázavý pohled. Patrick jen znovu pokrčil rameny. „Jo? Jsi v pořádku?“

„Jistě.“ Zavřela jsem oči a silou vůle potlačila všechno, co jsem právě prožila. „Proč bych ksakru neměla být?“

Lewis se nepohodlně usadil v křesle ve tvaru boty. Patrick si vybral plastové sedátko pro změnu ve tvaru dlaně, poručil si nějaký alkoholický nápoj a čekal, co se bude dít, s upřímným zaujetím golfového fanouška na tenisovém utkání.

„Jen to toho,“ pobídl nás. Vyměnili jsme si s Lewisem pohled. Lewis si překulil lahvičku mezi prsty, očividně zkoušel, jestli je dost pevná. „Prostě to udělejte. Není to tak těžké.“

Nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu. Už jsem si ani nebyla jistá, jestli to vůbec chci udělat. Bože, když vytvoření pravého džina stojí tolik moci, jak mi tohle může pomoci? Jak to může vůbec někomu pomoci? Znovu jsem pevně sevřela víčka a snažila se zadržet slzy.

Kdosi mě vzal za ruku. Silné, teplé prsty. Pohlédla jsem Patrickovi do mořsky modrých, klidných očí.

„Chceš umřít?“ zeptal se mě tiše. „Pokud ano, udělej to teď, Joanno. Vzdej to, a ušetříš si další utrpení.“

Vzpomněla jsem si na Davida, jak běží deštěm a blátem, jak z něj s krví vytéká život, jak sahá po něčem větším, než je sám. Jak se pokouší zabránit největší moci na světě – největší moci světa – v ničení životů.

To bylo mé dědictví.

Proto mi dal život.

Bylo by zatraceně zbabělé vzdát se bez boje.

„Ne,“ řekla jsem. „Je mi dobře. Jsem úplně v pořádku. Uhní, Santo.“

Patrick se usmál a znovu se usadil.

Lewis se nadechl, otevřel dlaň a postavil si na ni otevřenou lahvičku. „Tak jo. Připravená?“

„Ne. Prostě se do toho dej.“

„Povolávám tě, abys mi sloužila,“ řekl. Čekala bych, že to vysloví okázale, ale tohle byl civilní tón, naprosto nepatetický; tón, jakým by si mohl objednat pizzu. Necítila jsem zatím nic zvláštního. Pokynula jsem mu rukou, aby pokračoval. „Povolávám tě, abys mi sloužila.“

Patrick se naklonil dopředu, opřel se o palec ruky svého plastového sedadla. Zajímalo by mě, jaké to je, sedět na ruce. Možná jako by vás držel za zadek nějaký obr.

„Povolávám tě, abys mi sloužila,“ zopakoval Lewis potřetí a něco se změnilo.

Nepoznala jsem to okamžitě. Totiž, samozřejmě poznala, ale začalo to někde na buněčné úrovni a pokračovalo to nahoru. Rychle. Nejdřív jsem si připadala nesvá, pak už jsem se cítila hodně divně, a nakonec úplně mimo.

Pak jsem se s tichým výbuchem rozpadla, zavířila v mlze, nevím jak, ale pořád jsem jakoby viděla, ale ne lidskýma očima a ne na téže vlnové délce... ani na éterické úrovni, ale určitě jsem vstupovala do některého stupně éterika.

Vlna se vzedmula, cítila jsem, jak se převracím naruby, rozpadám se a znovu se rodím.

Znovu jsem sama sebou, ale... jinak. Lepší. Rychlejší. Silnější.

Rozpuštěná.

„Hej!“ hlesla jsem, ale to už jsem přišla o tělo. Stala jsem se řídkou šedou mlhou, pohybovala jsem se rychleji a rychleji, a gravitace mě táhla a nasávala mocně jako černá díra částičku prachu.

Tou černou dírou byla lahvička v Lewisově ruce. Vrhla jsem se do toho mrňavého, těsného prostoru, stlačená jako nějaký džinský koncentrát, a ať jsem se sebevíc snažila dostat ven, nedařilo se to.

Úžas vystřídal blesnicí zuřivost. Kruci, tohle se mi nelíbilo. Tohle jsem vážně nesnášela.

Po chvíli, která trvala půl tisíciletí, řekl Lewis: „Pojď ven, Jo.“

Podtlak, který mě držel uvnitř láhve, se snížil. Bum, prostě jen tak. Rychle jsem vyrazila ven, zakroužila kolem něj jako oblak rozzuřených včel a znovu se složila do těla.

Stálo mě to trochu soustředění, ale tentokrát jsem to zvládla docela svižně – jen zlomek vteřiny mezi kůží a šaty. Tak trochu jako jedna z těch svlékacích hraček. Lewis se nejdřív zatvářil udiveně, potom se začal uculovat, ale

vzápětí si vzpomněl, že je přece džentlmen, a předstíral, že vůbec nic neviděl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Podívala jsem se na sebe a ulevilo se mi, když jsem si ověřila, že jsem pořád tatáž osoba, jen jsem nějak přišla k jednoduššímu oblečení. Sestávalo z modrých džinsů, pevných bot a denimové košile. Pracující džinka. Připravená nosit a tahat materiál na staveništi.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla jsem nepřítomně. Usilovně jsem se pokoušela změnit svůj úbor, abych tolik nevypadala jako – doslova – modrý límeček, jenomže se zdálo, že to nemůžu nijak ovlivnit. To způsobil Lewis, ať už o tom věděl nebo ne. No bezva. Přinejmenším jsem teď věděla, co ho vzrušuje. Statné ženské v rozumných botách.

„Jsi v pořádku?“

„Právě ses mě na to ptal.“ Zmateně jsem k němu vzhlédla.

Věnoval mi malý pokřivený poloušměv. „Přesně tak. Jsi v pořádku?“

Ach. Pravidlo tří. Jako by mě něco nakoplo. Slyšela jsem se, jak odpovídám: „Ksakru, to víš že ne, ty pitomče, nejsem vůbec v pořádku! Před týdnem jsem umřela, Davida drží v zajetí nějaký nasraný džin, trpící komplexem božství, a právě mi nacpali zadek do flašky! A udělals mi to ty! *A ještě tyhle hnusné hadry!*“

Vydechl úlevou. „Takže jsi v pořádku.“

„Jasně. Je mi bezvadně. Tak už se do toho pusťme!“ Pořádně mě to vzalo, protože jsem ani v nejmenším neměla v úmyslu něco z toho prozradit. No, možná to o těch mizerných hadrech, ale zbytek byly záležitosti, se kterými jsem si musela poradit sama. Takže ta donucovací technika opravdu fungovala. Zajímavé. „Něco mi přikaž. Nějakou maličkost.“

„K čemu to?“ zeptal se Patrick. Úplně jsem na něj zapomněla, ale pořád tady byl, seděl na té obří ruce se

založenýma rukama, upíral na mě ty jasně modré oči a šklebil se jako zvrhlý Santa Claus. Pochopitelně viděl to samé bleskové představení jako Lewis, ale rozhodně se nepovažoval za džentlmena. „Pokud chceš, aby něco dělala, ať to aspoň k něčemu je. Ať se trochu zapotí.“

Lewis jeho návrh chvíli zvažoval, pak neurčitě mávl rukou a zahrnul do svého gesta Patrickovu porno-cirkusovou výzdobu. „Tak jo. Předělej to tady!“

Patrick vyskočil ze své ruky, jako když ho píchne, ale už bylo pozdě.

Chci říct, něco se už dělo.

Vjela do mě síla – vydatná, hustá, zlatá a nezastavitelná. Lewisův potenciál. Teď jsem měla přístup ke všemu, co měl, ke všemu, čím byl nebo čím mohl být. Měl v sobě uloženo neuvěřitelné množství energie – stačilo by to na zničení měst, zarovnání hor, proměnu tváře Země.

Na přearanžování Patrickova bytu jako ve známé reality šou *Výměna bytů* to bylo až až.

Začala jsem na jedné straně a vzala jsem to šmahem jako vichřice, ladící barvy. Koberec nabral béžový tón šampaňského, stěny světle krémový. Sochy zmizely ve víru promíchaných částí těl, který je odnesl na nebesa špatných sádrových odlitků.

Porno verzi Michelangela nahradil kazetový strop ve zlatých odstínech. Na jednu stěnu jsem přidala trochu vínově červené a nahradila sametově černou malbu nahé prsaté dívky Mondrianovým obrazem. Nejspíš jsem neukradla přímo originál, ale koneckonců jsem byla teprve začátečník.

Nábytek. Banánová pohovka změnila potah na tmavý, kožený, měkký jako máslo, s mosaznými cvočky na nohách. Z Lewisovy židle ve tvaru boty se stalo křeslo, ladící s pohovkou.

Patrickovo plastové křesílko – ruku jsem nechala úplně zmizet a nevkusný stolek s ním.

„Dost!“ Patrickův hlas zněl naprosto zděšeně. „Co to děláš?“

„Služba veřejnosti,“ odpověděla jsem a doplnila zařízení cihlovým krbem s mosaznou mřížkou ve stylu art-deco. Ještě malou čínskou vázu se zápalkami. Obrátila jsem se k Lewisovi. „Nějaké zvláštní požadavky?“

Zamžoural na mě se škodolibým potěšením. Popravdě, cítila jsem se podobně. Kruci, tohle byla vážně legrace. Na konečcích prstů mi popraskávala neomezená moc. Mohla jsem udělat cokoli. *Cokoli*.

„Mám dojem, že už tomu přišla na kloub,“ oslovil Lewis Patricka.

Patrick bezradně bloumal dokola a nevěděl, kam se podívat; každý další objev mu přinášel bodnutí zoufalství. Potlačila jsem nutkání přidat na nový stylový stůl z třešňového dřeva výtisk *Dokonalého domova*, protože to by bylo jenom rozdíráání ran. „Ano. Taky bych řekl... snad.“

Lewis zvedl plastovou zátku na lahvičku od parfému a oboje, lahvičku i zátku, si zastrčil do kapsy modrých džínů. „Jsi připravená?“ zeptal se mě.

Ještě mě nepřešlo rozjaření z předělávky bytu. „Děláš si srandu?“ Nedokázala jsem se ubránit smíchu, který ze mě vybublával, divoký a žhavý nadšením. „Sem s tím! Zatraceně, tohle se mi líbí!“

Pocítila jsem, jak se zvedá. Jelikož byl člověk, nezmizel z reálného světa; jeho tělo prostě zůstalo na místě, dočasně opuštěné. Zvedla jsem se s ním a se zájmem jsem si prohlédla stříbřitou šňůru, která ho spojovala s tělem. Vynořili jsme se v blyštivé pohádkové říši éterického rozměru. Při každé další návštěvě mi to tu připadalo krásnější. Možná se moje džínské oči stále ještě přizpůsobovaly, ale ať už to způsobilo cokoli, tentokrát byly barvy sytější a jejich hloubka, záře a třpyt intenzivnější. Lewise obklopovala aura podobná mléčnému sklu, chladná, ale mnohem silnější než cokoli, co jsem kdy u člověka

viděla. Nepodobalo se to aurám džinů. Bylo to něco... jedinečného.

Lidské hlasy se v tomto prostředí nešíří, takže se mě dotkl a ukázal. Chytila jsem se ho – i tady působil hmotně a měl i víceméně stejný tvar – a dali jsme se do pohybu prostorem, směrem vzhůru a doprava.

Hodně vzhůru. Daleko, daleko nahoru. Země se pod námi na okrajích zakřivila, nádherně perlově lesklá, v oparu oblaků. Pořád mě táhl výš. Cítila jsem, jak postupně slábne i ten nepatrný odpor, který klade éterický prostor při pohybu – a nějaký tady být musí z fyzikálních důvodů, i když tu nejde o žádnou běžnou fyziku. Blížili jsme se ke hranici bezpečné vzdálenosti pro Správce.

Pustila jsem se ho a vznášela se vedle něj. Znovu zvedl ruku a ukázal. Tentokrát jsem pocítila sílu vůle, která jeho gesto doprovázela, nutkání, které mě dovede na místo určení.

Zatracený kus cesty odtud. Dál, než mě vzal Patrick.

Na místo, které v této realitě vlastně vůbec reálné nebylo.

Zjistila jsem, že nemám na vybranou; už jsem tam mířila. Lewisova ruka se mě naposled jemně dotkla, a už jsem vyrazila, ladně jako mořská panna v tom moři stále slábnoucího odporu.

Po zbytek cesty jsem už jen plachtila a záhy jsem to uviděla. Nebyla to ani tak přítomnost něčeho, jako spíš chybění; prostor kolem byl rozlehlý a prázdný a měl jakousi neurčitě šedavou barvu, tu a tam se v něm míhaly tečky moci, přemísťující se z místa na místo. Zabrzdila jsem, tence se rozprostřela pod sotva patrným dotekem slunce, vznášela se a přemýšlela nad problémem. Prázdnota se tady, na této úrovni, nijak neprojevovala. Musela jsem jít výš, abych ji viděla.

Nad éterikem se nacházejí další úrovně; David mě už dřív varoval, abych se do nich nepouštěla sama bez průvodce, ovšem David tady nebyl. A mě pohánělo nutkání.

O tři vrstvy výš se nacházela nejvyšší úroveň známého vesmíru, přinejmenším nejvyšší, jaké jsme mohli dosáhnout. Ve své nejjednodušší, prvotní podobě. Černobílá předloha pro šestnáct miliónů barev, používaných dole na Zemi. Bylo obtížné na cokoli pořádně zaostřit, protože zdejší krajina postrádala povědomé tvary, neexistovalo tu nic přizpůsobeného lidskému vnímání. Jen víření a proudy. Nedokázala jsem ani zachytit rytmus toho místa, přestože jsem si byla jistá, že ho má. Buďto byl zdejší puls tak jednoduchý a nezřetelný, že mi unikal, nebo naopak tak složitý a mnohvrstevný, že jsem nebyla s to pochopit ho. Tak či onak, odtud mi žádná pomoc nekynula.

Chvilí jsem se rozhlížela a pozorovala okolí, než jsem poznala, že zdejší chaos má přece jen určitý řád.

Všechno se pohybovalo jedním směrem. Místy to byl pohyb v kruzích, ale vždy proti směru hodinových ručiček, přesně jako proudění větru, kapalin a pevné látky.

Jen jediná oblast se otáčela obráceně, po směru ručiček. Zaměřila jsem se na ni, upřeně jsem ji pozorovala, až jsem odhalila cosi chybějícího, jakési šedivé zmatení. Nepřálo si to být nalezeno. Byla to padací dvířka do našeho světa, vytvořená tak, aby zůstala skryta. Pomalu jsem se sunula k nim, proti proudu, a zastavila se na samém kraji spirály.

Bylo to jako... nic. Vlastně jsem si nebyla jistá, jestli se toho vůbec dotýkám, až na vizuální vjem mlhy, nabývající namodralý odstín všude, kde přicházela do styku s mým momentálně nehmotným tělem. Bylo to tak správně? Neměla jsem ponětí. V tomhle mi moje smysly nepomáhaly. Pokud jsem to dokázala rozeznat, tento kroužící vír vypadal úplně stejně jako všechny okolní víry, až na to, že rotoval doprava místo doleva. Nic moc, čeho by se dalo chytit. Dala bych přednost pěkné výrazné ceduli s nápisem **Tudy do**

Prázdnoty, ale zřejmě jsem se musela spokojit s tím, co se mi nabízelo.

Sáhla jsem po horkém zlatém proudu Lewisovy moci a pustila se do zvláštní práce s uzavíráním trhliny. Vždycky jsem se dotkla té pohyblivé tuňky energie, vzala si vzorek normálně se chovajícího prostoru kolem ní a pokusila se ho okopírovat do trhliny a překrýt ji. Trochu se to podobalo záplatování – vezmi pevnou látku, natáhni ji přes zřídle místo a přišij.

Kromě toho to šlo hrozně špatně. Materiál pod mým dotekem klouzal a snažil se mi vykroutit. Tady zaručeně nešlo o nějakou obyčejnou díru v prostoru. Tohle bylo živé a nemělo mě to rádo. Já vytrvala. Ta věc se bránila. Kousek po kousku jsem nad ní vítězila.

Skoro už jsem končila, když se můj protivník naposled křečovitě vzepjal, obrátil se a vyskočil ze struktury prostoru přímo do mě.

V normálním světě bych klopýtavě couvla, zaječela a snažila se tu věc ze sebe shodit; byla rozhodně živá, příšerně živá. Co ale bylo horší, vůbec jsem ji necítila. Jestli mi zmizí z očí...

Ovinula jsem kolem ní obě ruce – nebo místní ekvivalent rukou – a začala ji škrtit. Veškerý Lewisův potenciál teď proudil do mě, soustřeďoval se do mého sevření a dodával mu sílu, jaká by mohla rozdrtit celý svět.

Cítila jsem, jak ta věc s malým horkým puknutím povolila. Rozpustila se v déšť stříbřitého svitu, chladného, třpytivého a naprosto nezachytitelného, jakmile opustil oblast, kam sahala moje aura.

Tohle už jsem jednou viděla. Kde?... S Davidem. Na éterické úrovni. Připadalo mu to divné. Ted' už jsem věděla, odkud to přišlo.

Trhlina se znovu otevřela a znovu spustila svůj obrácený vířivý pohyb. Kruci. To vůbec nevypadalo dobře. Přejela

jsem rukou po jejím povrchu a spatřila jsem známé jiskření, světlušky, vyskakující z ní do prvotní podstaty světa.

Tohle bylo opravdu hodně, hodně špatné. Navíc jsem teď musela čelit vlnovým efektům z rozevírající se trhliny. Nárazové vlny procházely všemi úrovněmi – sama jsem je vnímala jako aerodynamický třesk v duši.

Opustila jsem tu úroveň a hnala se zpátky dolů. To, co jsem viděla, se mi vůbec nezamlouvalo. Vířící oblaka stříbřité mlhy o úroveň níž. Na další úrovni horké neviditelné vichry, páchnoucí sírou.

V éteriku ta síla kroužila jako prach v bouři. Propadla jsem se dolů k Lewisovi, který se právě snažil tu věc zvládnout – což nebylo v moci jediného, byť sebemocnějšího Správce – a rychle jsem se přidala, abych znásobila všechno, co dělal, odstrkovala vlny nabitých částic, měnila frekvence vibrací šířícího se vlnění. Spustila jsem opačné, rušivé vlny, abych vyrovnala působení těch původních, a pocítila jsem výbuch Lewisova souhlasu. *Ano!* Dali jsme se do toho společně, uhlazovali, zarovnávali, obrazně řečeno vylévali olej na doslovně míněné vody.

Chytila jsem Lewise a stáhla ho dolů na úroveň skutečného světa. Dopadl zpátky do svého těla s tichým zvukem, podobným zadrnčení struny, který byl pravděpodobně slyšitelný jen pro džiny. Provedla jsem svoje cvičení *teď jsem nahá, a už nejsem!* a přála si přitom, aby mě Patrick tak pozorně nesledoval, a vzápětí jsem zjistila, že má ruka spočívá naplocho na Lewisově hrudi. Hmm. Svěží, chladný dotek jeho bavlněné košile, teplé chvění těla pod ní...

Jestli jsem po zařizování Patrickova obýváku měla dojem, že se vznáším v oblacích, tak teď jsem se úplně vytrhla gravitačním silám. Celé tělo mě brnělo a vibrovalo, jako bych právě zažila nejlepší sex v životě.

„Páni,“ vyhrkla jsem bezděčně, pak jsem zčervenala, spustila ruku a odstoupila. „Hm, povedlo se...“

„Bojím se, že ne,“ řekl Lewis. Opravdu se mu ve tváři objevil ruměnek? Vážně to tak vypadalo. „Trhlina je tam pořád, cítím ji. A máme další problémy.“

„Ty vlny?“ Nemluvila jsem o oceánu, ale o éteriku; souvislosti mu musely být jasné.

„Všude se šíří vážné poruchy, které se projevují ve všech živlech. Napětí uvnitř tektonických desek v Kalifornii. Nad Atlantikem se formuje supercela. V Yellowstonu vypukl lesní požár.“ Při té zmínce jsem pocítila bodnutí vzpomínky. Oblast Yellowstonu byla vždy velmi citlivá na tyhle mocné vlivy, a jakmile se tam daly věci do pohybu, veškerá spojená moc Správců Ohně je mohla jen zpomalit. Pokud dojde ke stavu nouze třemi způsoby současně, Správci budou svou moc muset rozštěpit – Správci Země nepomůžou Správcům Ohně proti šíření požárů, Správci Počasí nebudou schopni hasit oheň vodou. Pokud každý ze Správců bude čelit své oddělené, ale stejně závažné krizi...

Upřel na mě přímý pohled. „Slíbil jsem ti, že půjde o jednu službu. Ne dvě.“ Vytáhl prázdnou lahvičku z kapsy. „Držím slovo.“

„Já vím.“ Opravdu jsem to věděla. Lewis díky Bohu nebyl žádný svatý, ale rozhodně měl morální zásady a čest. „Vracím ti ho. Nejenže jsem neuzavřela trhlinu, spíš jsem to ještě zhoršila. Kromě toho mě potřebuješ. Na téhle záležitosti je něco zatraceně divného.“

Sklonil hlavu v prastarém gestu vděčnosti. Nečekaně a opožděně jsem si uvědomila, že se v Nahladu neprojevuje jinak než v reálu. Lewis byl prostě Lewis, ať jsem se na něj dívala jakoukoli optikou. Byla jsem zvyklá vidět lidi podle toho, co si o sobě mysleli – ošklivou dívku jako okouzlující krásku, obyčejného chlapíka jako rytíře v zářivé zbroji. Ale Lewis neměl žádné iluze, žádnou falešnou fasádu. Byl sám sebou.

„Tak se do toho pusťme,“ řekl. Hlas měl trochu chraptivý, hluboký a plný emocí, které přede mnou nechtěl dát najevo.

* * *

Lewis se ujal náprav v záležitosti, v níž byl nejlepší – práci se samotnou Zemí. Pokoušel se zbavit ji energie, která se hromadila pod Kalifornií a hrozila výbuchem, jenž by celou oblast smetl do oceánu. Já se vydala na moře.

Atlantik nemá ani ve svých nejlepších dnech ten klid a mír Pacifiku – je tady úplně odlišné světlo. Vlny se zdají sklovitější, okraje mají ostré jako nože a budí silný dojem, že se pod povrchem cosi pohybuje. Spěchala jsem éterikem, k čemuž jsem si vytvořila lidské tělo, ale přitom jsem se vznášela asi deset stop nad hladinou a vnímala proudění energie. Tohle se nezměnilo. Pořád jsem měla instinkty Správce Počasí, i když mi teď chyběly příslušné fyzické prostředky vnímání.

Oceán pode mnou byl chladný a podrážděný a něco si mumlal ve své mocné řeči; bylo v tom nějaké znepokojení, něco jiného než obvyklý cyklus odpařování, který vyvolává potíže v troposféře nebo mezosféře. Ne, tady se jednalo o něco jiného. Nedokázala jsem to upřesnit a to mi dělalo starosti. Sledovala jsem cyklus ochlazování a oteplování. Sluneční světlo působí na vodu, kapky se vypařují, tvoří opar, opar stoupá, cestou se ochlazuje, kapičky se přitahují jedna ke druhé do těsného objetí, vytvářejí oblaka, mraky houstnou, jak se kapky shlukují, uvolňuje se energie, teplý vzduch nahoru, chladný klesá, stlačuje mraky do vrstev, naplněných energií.

Po téhle stránce se nedělo nic zvláštního. Ale *něco* tady nebylo v pořádku.

Něco v těch mracích, co tady být nemělo.

Bylo to – co?

Vznesla jsem se výš, cítila jsem, jak opar na mé kůži chladne, klouže po mně jako neviditelný déšť... tvoří se kapičky, promáčejí mi denimovou košili. Ztěžkla jsem rosou. Vzduch chutnal kovově po ozónu, a když jsem se zhluboka nadechla, byl chladný, hustý a škrábal mě v krku.

Koutkem oka jsem zahlédla zakmitnout cosi modrého.

A už jsem byla doma.

Do háje!

Vyletěla jsem odtud, ale *rychle*, rozpustila se do mlhy a zformovala se znovu a přitom jsme doufala, že jsem si toho nenabrala moc. Pak jsem odtamtud vypadla a nejvyšší rychlostí jsem se hnala za Lewisem.

Málem jsem vrazila do Patricka, který se pořád potloukal po bytě a zasmušile civěl na svůj morálně nezávadný strop; nezastavila jsem se, abych se omluvila, jen jsem jím prosákla jako mlha a zabrzdila v lidské podobě. Tentokrát *mnohem* lépe. Panika očividně ohromně zvyšovala mé organizační schopnosti.

„Jsou to zase ty jiskřičky!“ zaječela jsem. Lewis tu nebyl, přinejmenším duchem nebyl přítomen; nacházel se mimo své tělo, nahoře v éteriku. Vystřelila jsem o úroveň výš, sledovala jeho vlákno a našla ho, jak provádí něco, co patrně dělávají Správci Země, aby zvládli zemětřesení. Ne že bych neměla pochopení pro škody, jaké může způsobit silný otřes, ale jakmile jsem ho zahlédla, pustila jsem se do něj jako fotbalový útočník, popadla jsem ho a vytáhla z éterika dolů do těla. Dopadl se žuchnutím, zavrával, opřel se rukou o opěradlo kožené pohovky, druhou se pleskl do čela. Ouvej. Vypadá to, že jsem ho zranila.

„Cože?“ křikl na mě.

„Je to ta zatracená modrá věc! Vílí prach! Jiskřičky!“ opakovala jsem ještě hlasitěji než on. „Poslouchej, když jsem zkoušela zašít tam tu díru, vypustilo jich to na mě celý mrak. Mrak tohohle... chladného světla. Je to jenom takový

třpyt. Vážně jsem si nemyslela, že by to mohlo něco znamenat. Ale už je to i tady!“

„Co?“ Pořád ještě byl jako omámený. Dávala jsem mu pořádně zabrat.

„Je to tam v těch mracích. To svinstvo je fakt *divný*, Lewisi. Vlastně to vůbec necítím, ani když se toho dotknu, jen to vidím. Má to takový... lesk.“

„Lesk?“ V očích se mu objevil tvrdý, temný výraz. „Tys mě tam odtud vyrazila a málem roztrhla kvůli nějakému *lesku*? Pověz mi, že si ze mě děláš srandu!“

„Poslouchej mě!“ zaječela jsem na něj. „*Je to úplně všude! Je to ve všem!* Nemá to tu co dělat!“

Začínalo mu to docházet. Ten tvrdý výraz se mu z očí vytrácel a nahrazovalo ho jasné, hluboké znepokojení.

„Nemám ponětí, co to tady ksakru dělá, ani jak se toho zbavit. Řekni mi jak.“

Otevřel ústa, ale žádné odpovědi jsem se nedočkala. Prakticky se zdálo, že oněměl.

„Krucí,“ řekla jsem za nás oba. „Jsem ráda, že ty jsi šéf, protože pokud to správně chápu, jsme totálně v prdeli.“

* * *

Příští zastávka: Město paniky. Prosíme, vystupte, začíná apokalypsa.

Velký problém. Vzorce povětrnostních podmínek nad Atlantikem byly v pořádku, to by vám řekl každý, kdo má aspoň špetku smyslu pro počasí. A přece, ta supercela tam z fyzikálního hlediska neměla co dělat. Vůbec to nedávalo smysl. Kdybych byla stále členkou Asociace Správců, bylo by mi jasné, že se právě začínají svolávat konference a všichni zúčastnění si tu věc obhlížejí ze všech stran a snaží se přijít na to, co se tady děje. Zajímalo by mě, jestli by viděli ty jiskřičky. Spíš bych řekla, že ne. Ať už to bylo

cokoli, vyzařovalo to ve vlnových délkách, které stěží viděli džinové, natož lidé. Ne, věděla jsem skoro jistě, že si to nemůžou dát dohromady.

Což znamenalo, že jsme v tom zůstali my dva s Lewisem a možná Patrick. Popřípadě každý další džin, kterého bychom přesvědčili, aby se na to podíval.

„Tahle věc,“ prohlásila jsem, když jsme si to s Lewisem a Patrickem porovnávali, „zjevně není přirozená pro naše úrovně existence. Vidíte to?“

S tou otázkou jsem se obrátila na Lewise, který naznačil *ne*. „V éteriku všechno vypadá normálně.“

„Jo. To mě právě štve. Protože mně to vůbec nepřipadá normální.“ Nevydržela jsem klidně sedět; vyskočila jsem a jala se pochodovat po pokoji. Přála jsem si mít na sobě něco jiného než modrý denim a pracovní boty, protože tahle situace si hlasitě vyžadovala černou kůži a úzké kozačky. *Tyhle boty jsou na chození...* „Je to jako nějaký hnusný pyl. Kdo mohl tušit, že to prosákne třemi úrovněmi a dostane se sem takovým fofrem?“

„Leda by se to z té trhliny sypalo už nějakou dobu,“ navrhl Lewis. „Což je možné. Bez ohledu na skutečnost, žeš to uviděla až teď. Pokud se jedná o něco tak jemného a do značné míry nezachytitelného, pak možná máme problém, který se pozvolna zhoršuje.“

„Není to žádný pyl,“ ozval se Patrick. Stál v rohu pokoje a narovnával Monetův obraz pod zapuštěnými světly. „Podle tvého popisu jde spíš o záření. Povídalas, že se David pokusil uzavřít to do energetické bubliny?“

„Jo. Ale nefungovalo to.“

„To je moc zajímavé.“ Patrick poodstoupil a obdivoval Moneta z dálky. „To znamená, že to nemůžou zastavit běžné éterické bariéry, protože ty jsou všechny založeny na energetickém působení. Tohle... chladné světlo, pro nedostatek lepšího označení... mi připadá opravdu hodně nebezpečné.“

Lewis vzhledl od koberce, který zamyšleně studoval. „Vždyť ani nevíme, jestli to vůbec představuje nějaké nebezpečí.“

„Vychází to z díry do Prázdnoty, kde sídlí démoni,“ zdůraznil Patrick. „To by byla dost velká vzácnost, kdyby se něco původem odtamtud projevilo jako neškodný vílí prach.“

„Nechci nějak zpochybňovat tvoje tvrzení, ale nemohlo by to být tím, že sis ještě nezvykla na své nové smysly?“ zeptal se mě Lewis. Což koneckonců nebyla zas tak hloupá otázka.

„Nevím,“ odpověděla jsem na svoje poměry s minimální arogancí a neobvyklou porcí skromnosti. „Zeptej se jeho, má přede mnou pár století náskok.“

Patrick už zase bloumal po bytě a tvářil se nevrle a bezradně; pochopitelně jenom hrál divadýlko. Klidně by si mohl všechno předělat, jak to původně bylo, kdyby se mu zachtělo. Ale třeba si prostě zvykal. „Cože?“ zeptal se, ačkoli mi bylo jasné, že slyšel každé slovo. Náš hovor byl určitě mnohem zajímavější než mísa s ozdobnými čínskými kuličkami na stolku. „Sakra. Nemůžu říct svůj názor, dokud se na to nemrкну.“

„Tak pojd’.“ Natáhla jsem ruku. Nevšímal si jí, místo toho mě objal paží a zmáčkl mi ňadro. Naštěstí mě trochu chránil tuhý denim, který mi Lewis vybral. Posunula jsem jeho ruku jinam a věnovala mu jen jeden postranní pohled. Pak jsme vyrazili nahoru a pryč z bytu.

No, prohlásil Patrick způsobem, jímž džinové komunikují v éteriku, *tohle je jiná*.

Chvíli jsme tam viseli a pozorovali bouři, jak se otáčí a postupně se zvětšuje a jak se k ní ze všech stran hrnou křehké poryvy síly, zbarvené jako mléčné sklo, podobné bleskům fotoaparátů kolem celebrity. Správci v akci. Jejich zásahy mi připadaly zvláště nedokrevné, ale zaznamenala

jsem i horký modrý tep džinů, zaměřujících a upřesňujících tu moc, dotahujících ji k větší preciznosti.

Jediná potíž spočívala v tom, že tu nebylo co opravovat. Pomalu se tvořila bouře. Už jsem vyzkoušela všechny běžné postupy – snažila jsem se narušit proudění, které tvořilo motor celého procesu; přidat dospod ochlazující vrstvy, které by bouři izolovaly od vzestupných proudů; přitáhnout na místo silné, suché větry které by roztrhaly její strukturu.

Nic nepomáhalo. Správci, kteří na bouři pracovali teď, zjevně zpívali podle stejných not, takže bylo jasné, že se brzy dostaneme ke druhému verši, který bude podle nesmrtelných slov rockové kapely *Herman's Hermits* stejný jako první.

Koukni, řekla jsem Patrickovi, sebrala sílu a protáhla malou část sebe sama do mlhy. V místě, kde jsem se jí dotkla, vzplanula maličká modře jiskřící galaxie. Otřásla jsem se. Jak to, že mi běhá mráz po zádech, když žádná záda nemám? Sledovala jsem dál tu třpytivou věc, jak se volně vznáší, podobná nějakému rozjařenému toxickému oblaku. Patrickova tlumená, tepající aura chvatně ucouvla.

Co to sakra je? zeptala jsem se ho. Odpověděl mi žhavě oranžový poplašený záblesk. *No dobře, ale máš pro to nějaké slovní vyjádření?*

Žádný výraz, který bych se pokoušel překládat do angličtiny, poslal mi zpátky. To nejvýstižnější by asi bylo. Kurva nemám potuchy. Ani po tom dvakrát netoužím. A mizím, než bych se s tou věcí mohl seznámit blíž. Vřele ti doporučuju hejbnout prdelí a vypadnout. Hned.

Vzápětí byl ten tam. Co se týče toho mizení – fakt neztrácel čas. Nikdy jsem u džina nezažila panickou ataku, ale tohle mi ji dost připomínalo. Kruci, málem jsem ji měla taky. Vůbec se mi nezamlouvalo, že bych se toho tady měla účastnit.

Vypadla jsem v závěsu za ním a držela se jeho kondenzační stopy až domů. Přistáli jsme v nově zařízeném

bytě oba současně a tentokrát jsem zvládla své znovuvytvoření bez hvězdičky ‚mládeži nepřístupno‘. Jakmile jsem se na to jednou začala dívat jako na matematiku – sice tu vyšší, ale pořád matematiku – stačilo rozšířit rovnice, týkající se těla, tak aby zahrnovaly i oblečení. A co bylo ještě lepší, dalo se to snadno obměňovat. Změnit proměnnou tady nebo tam, a hned máte vhodný úbor pro nóbl večírek. Nebo na kongres bezdomovkyň.

Jedna věc se mi ale pořád nedařila, a to vlasy. No, zaživa jsem v tom oboru také nebyla žádná hvězda. Možná mi osud určil, abych byla kudrnatá.

Patrick se o moje vlasy nestaral ani v nejmenším; přemítal o tom, co viděl a před čím spěšně couvl. Namířil na mě roztřeseným prstem, nedokázal přijít na nic, co by řekl, a prudce se obrátil k Lewisovi, který přestal netrpělivě přecházet a upíral na nás zrak.

„Ty!“ štěkl na něj. „Kdybys to býval nechal na pokoji...“

Lewis neodpověděl, jen se znovu jal pochodovat.

„Copak to může být Lewisova vina?“ vybuchla jsem, a vzápětí jsem si přála, abych to nikdy neřekla. Totiž, očividně to musela být jeho vina, protože mi přikázal, abych se do toho pletla. Ztraceně. „Zpět, odvolávám. Chtěla jsem říct, co teď budeme dělat?“

„Křičet o pomoc. Hlasitě. Opakovaně.“ Patrick přešel k telefonu – vkusný, krémově zbarvený, nevтіravý, kterým jsem nahradila jeho původní model Harley-Davidson – a začal vytáčet. „A potom odjet někam na dovolenou, někam daleko odtud.“

Pomyslela jsem si, že tenhle plán nám houby pomůže; když to svinstvo prosáklo až sem dolů, muselo už zamořit i všechny vyšší úrovně. Pokud ovšem neměl na mysli Arubu, která sice patrně také nebyla před třpytem uchráněna, ale zato tam touhle dobou bude pěkně.

„Řeknu o tom Správcům,“ ozval se Lewis. „Ale chtěl bych to udělat osobně. Jo...?“

„Komu voláš?“ zeptala jsem se Patricka. Lewis to nevyslovil jako rozkaz a jelikož byl vždycky příliš slušný, ještě nejméně pět minut to neudělá. Patrick skončil s vytáčením čísla, které bylo příliš dlouhé na jakékoli místo na Zemi. Nepromluvil, jen zavěsil. Instinkt mi prozradil, co dělá – nevytáčet žádné konkrétní telefonní číslo, jen používal lidské zařízení k vyslání vzkazu éterickou dimenzí, jako nějakou magickou podporu. Dokonce jsem věděla, koho volá. „Ach, Bože, ty voláš Jonathanovi.“

„Jenž neodhalí svou tvář.“ Patrick zkřivil rty jako by cucal citrón, a já se zamyslela, jak vřelé vztahy asi mezi těmi dvěma vládnou. „Neopouští svůj dům.“

„Proč?“

„Protože neexistuje na žádné úrovni. Je to něco jako...“ Patrick se krátce zamyslel. „Bublina, tak bys to nejspíš vyjádřila ty. Je to pro naši ochranu. Kdyby Jonathana někdo povolal, následky... Řekněme, že by to nedopadlo dobře. Vůbec ne.“

Takže Jonathan si své luxusní útočiště nezvolil dobrovolně. Což mě přivedlo k úvaze, kdo tady vlastně velí, mezi mými novými přáteli a bratry. Politika. Nesnáším politiku a z té džínské mě bolí hlava ještě víc než z lidské.

O nějakých deset vteřin později jsem pocítila v místnosti nějakou změnu, jako by se rovnováha energií lehce vychýlila. Bylo to velmi jemné, ale napadlo mě...

...z ložnice pána domu vyšla Rahel a kriticky s nedbalou elegancí si prohlížela drápy. Vzhledla, vzala Patricka na vědomí rychlým bílým zábleskem zubů v tmavé tváři, pak pomalu zhodnotila stav pokoje.

„Tahle výzdoba se mi moc líbí,“ poznamenala. „Jelikož pochybuju, že by sis od minule pořídil nějaký vkus, soudím, že v tom má prsty tady Sněhurka, co?“

Její úsměv se rychle vytratil, jakmile jsme začali vysvětlovat. Následoval krátký výlet do éterika, kde jsme jí ukázali zamoření, a zpátky do reálu, kde se Rahel zneklidňujícím způsobem mračila. Oči jí svítily jako rozžhavené zlato a vypadala, no, *silná*. Dost silná na to, aby mě rozpustila na lepkavou loužičku na koberci pouhou silou svého pohledu.

„Je mi to líto,“ řekla jsem. Což bylo naprosto nepřiměřené.

Ani nemrkla. „Není to tvá vina,“ prohlásila. To bych od ní vůbec nečekala. „Ovšem něco takového jsem nikdy neviděla. Udělala bych totéž, co ty, kdyby mi někdo dal stejný rozkaz. Nejspíš s tím samým výsledkem.“

„Tak co budeme dělat?“ ozval se Lewis.

Nastalo krátké, významné ticho. Její pohled už nepůsobil tak hroživě, ale ještě pořád měl pronikavost laseru.

„Myslím,“ začala pomalu a přenesla pohled na Lewise, „že to nejspíš proberu s Jonathanem a najdeme způsob, jak to dát do pořádku. Vy zůstaňte tady. Čím méně nás bude cestovat éterikem, tím lépe, dokud nebudeme vědět, jaké by to mohlo mít důsledky.“

„Půjdu s tebou,“ řekla jsem.

Rahel na mě vrhla ostrý pohled a v jejích bystrých kočičích očích se rozbřesklo nepřijemným poznáním. „Aha,“ poznamenala. „Nepoznala jsem to hned, protože tě to změnilo jen velmi málo. Ale byla jsi povolána, ne? Jsi spoutaná.“

„Není to tak hrozné,“ namítla jsem. „Po všem tom povyku kolem toho jsem čekala něco mnohem horšího.“

„Dobrý pán dělá dobrého sluhu.“ Položila důraz na slovo *sluha* a dala si záležet, aby to znělo opovrhlivě. „Neřekla bych, že je to moudré. Ty bys to měl vědět líp, Lewisi.“

„Nepovolal bych ji, kdybys mi dala šanci.“

Ouvej, ten pohled, kterým se měřili, se podobal souboji dvou mistrů šermířů, se všemi těmi výpady, kryty a

odvetami, rychlejšími než myšlenka. Lewis se mezi džiny určitě cítil jako doma. Zajímalo by mě, kdy se z té důvěrnosti zrodilo takové pohrdání.

„Já tedy nejsem tvůj otrok,“ odsekla Rahel.

„A očividně ani nestojíš o to vydělávat si na živobytí.“

„Ssss!“ Nebyl to ani tak zvuk, jako elektrický výboj, který vyšlehl jako bič. Nedotkl se Lewise. Mám dojem, že Lewis ani neucukl. „Džinové tu bránu neotevřeli, nepůsobili tohle *znečištění*, o kterém mluvíš. Lidé se pletli do věcí, kterým nerozumí, a tohle je výsledek. Chaos.“

„Zatímco džinové jsou dokonalí.“

„Rozhodně víc než...“

„Promiňte,“ pronesla jsem hlasitě, „nemohli bychom se zaměřit na náš problém? Mám dojem, že takhle se nikam nedostaneme.“

Rahel na mě vrhla vražedný pohled. Od služebně mladších polo-džinů se zjevně neočekávala kritika.

„Kde je David?“ zeptala jsem se.

Obdařila mě čímsi, co se nebezpečně podobalo jízlivému úšklebku.

„Hned by ses rozběhla za svým zachráncem?“ pravila hlasem přeslazeným jako turecký med. „Jonathan ho potřebuje. Musíš se naučit létat sama, ptáčátko.“

„Fajn. Tak se pojd'me podívat za Jonathanem,“ opáčila jsem.

Zarazila mě nataženou rukou. Nejsou teď ty drápy delší a ostřejší? Jo. Určitě. „Otroci tam nesmějí.“

„Cože?“

Šlehla očima po Lewisovi. „Ani lidé. Já jdu. Ty ne.“

„Není žádná otrokyně,“ prohlásil Lewis a přistoupil těsně k ní. Byl vyšší, širší v ramenou, ale nebyla jsem si jistá, jestli silnější. Popravdě, šance, že by se proti ní třeba jen udržel, byla minimální. „Je to spojenec. Nejspíš ten princip nechápeš.“

„Spojenec, ale musí přijmout každý rozkaz, který se ti zamane vydat, ať je sebevíc ponižující.“ Rahel mě přelétla tvrdým pohledem. „Jen si nic nenalhávej, Sněhurko. Otrok laskavého pána pořád zůstává otrokem.“ Probodla pohledem i Lewise. „A otrokář nemá žádnou čest.“

„Možná to zní bláznivě, ale nemůžu se zbavit pocitu, že pokud tohle nevyřešíme, možná nebude vůbec záležet na tom, jestli jsem nebo nejsem svobodná. Že každý dostane svůj díl toho svinstva.“

„Pravděpodobně se nepleteš.“ Naklonila hlavu ke straně zvláštním, dočista cizím kočičím pohybem, ze kterého jsem trochu povyskočila. „A stejně tě nevezmu.“

Tak fajn. Plácla jsem sebou na koženou pohovku a natáhla si nohy v pracovních botách na konferenční stolek. „Budu si tady sedět a dívat se, jak to pomalu požírá svět. Jo, dejte mi vědět, až začne apokalypsa. Musím si sehnat kvalitní film, abych si to mohla nahrát.“

Zavrčela na mě a zmizela. *Húúšš.* Zavanul vítr – přesun vzduchu na místo, kde předtím byla – a já přelétla pohledem k Patrickovi. Tvářil se nevýrazně a andělsky. Oblečte ho do červeného, a klidně může v obchodáku nabízet děckám cukroví a vyptávat se jich, co jim má Santa Claus přinést.

„Ty nejdeš?“ zeptala jsem se.

Odkáslal si. „Řekněme, že v těch kruzích nejsem právě vítán.“

„Kvůli způsobu, jak se z tebe stal džin?“

„Mimo jiné.“ Pokrčil rameny. „Naučil jsem se žít se zklamáním.“ Roztáhl ruce a předvedl kabát barvy velbloudí srsti, vhodný pro jarní dny. „Ovšem ještě jsem se nenaučil žít v tomhle... nově zařízeném prostředí. Nejspíš si vyjdu na procházku. Zavolej mě, jestli nastane konec světa, buď tak hodná.“

Blik, a byl pryč. Upírala jsem zrak do bodu, kde ještě před chvilkou byl, mračila se a přála si žít ve světě, kde lidé používají dveře.

Lewis se chvíli potloukal kolem a pak se usadil vedle mě.

„Tak,“ řekl.

„Tak,“ přisvědčila jsem. „Hajzl.“

„Kdo, já?“

„Celá tahle situace.“

„Aha.“ Třel si ruce o sebe. „Asi bych se měl vrátit do práce. Z větší části jsem uvolnil tlaky v tektonických deskách kolem zlomu San Andreas, ale musím si na to sehnat skupinu Správců Země. A někdo musí dát hlášku Správcům Ohně ohledně toho požáru v Yellowstonu.“

Pohlédl na mě se zdviženým obočím.

„Copak?“ zeptala jsem se.

„Tím jsem tě nevtíravě žádal, abys to pro mě udělala.“

„Chceš, abych ti vyřizovala pochůzky? Jdi do hajzlu, Lewisi.“ Po těch Raheliných buřičských řečech o otroctví jsem nebyla v nejúslušnější náladě. „Jak ta trhlina vůbec vznikla?“

„Nevím,“ pravil Lewis. „Jak to řekla Rahel, je to něco nového. Nikdy jsem neslyšel, že by se něco podobného dostalo skrz. Skoro vždycky jde o nějakého démona, který dosáhne dolů a dá někomu svoji značku; jakmile značka uzraje, mohou přecházet do lidské dimenze přímo, aniž by museli přes éterické úrovně. Je to pro ně bezpečnější. Jenomže tableta věc...“

„Třeba se to dá nějak zničit.“

„Zatím ani nevíme, co to dělá.“

„Jasně, ale radši bychom se měli řídit Patrickovou teorií: Z Prázdnoty nikdy nepřišlo nic dobrého.“

Zmlkla jsem, zaváhala. Bylo tady něco...

„Jo?“ Zíral na mě s očima dokořán. Ráda bych věděla, jak moc mi zazářily oči.

„Počkej tady,“ řekla jsem a zvedla se, abych se rozhlédla.

První, co jsem spatřila v kuchyni, byl stín Patrickovy ifřítky, ukryté v šeru. Sledovala mě. Z toho dravčího zájmu mi vstávaly vlasy v týle.

„Hej,“ oslovila jsem ji a přistoupila blíž. Přikrčila se víc do stínu – dneska zřejmě nebyla v agresivní náladě, nepodobala se té trhající a vřeštící věci, kterou na mě Patrick včera poštal v rámci cvičení. „Neboj se. Nechci ti ublížit.“

„Tebe se nebojím,“ sykla. „Neobviňuj ho z toho. On tomu nerozumí.“

„Čemu nerozumí?“

„Všechny vás to zabije.“

Z nějakého důvodu jsem ani v nejmenším nepochybovala, co znamená to. „Ty to vidíš? To světlo? Ten lesk?“ Přikývla, nebo mi to aspoň tak připadalo. „Víš, co to je?“

„Ano.“ Sotva slyšitelný povzdech. Napjatě jsem poslouchala. „Nepomůže ti, když to budeš vědět.“

„Proč?“

„Protože to nepomáhá ani mně.“

No bezva, ifríti mluví stejně vyhýbavě jako džinové, když dojde na závažné záležitosti. „Hele, prostě mi to pověz, jestli to víš. Co je to za svinstvo? Jak se to dá zastavit?“

„Je to život,“ zašeptala. „Je to láska. Je to smrt.“

Už mi to došlo. Ifríti odpovídají *ještě vyhýbavěji*. „Co kdybys mi to vysvětlila, no, trochu v technických termínech?“

Zdálo se, že by mi to ráda řekla, že se snaží popsat něco, pro co jí chybějí výrazy. „Už se to stalo dřív.“

„Ale Rahel povídala...“

„Nikdo jí o tom neřekl.“

„Sáro...“

„*Nevyslovuj moje jméno!*“ Byl to výkřik smrtelné bolesti. „Nechápeš to. Láska tě stravuje. Láska *musí* stravovat.“

Zaslechla jsem, jak Lewis vedle něco říká, zvýšil hlas do otázky.

„Lewisi?“ zavolala jsem.

Ifritka řekla: „Je to muž. Muži jsou slabí. Někdy vůbec nevidí...“ To mluvila o Lewisovi? O Patrickovi? Neměla jsem ponětí, ale v mé realitě to nedávalo smysl. Ifriti jsou šílení, to už mi bylo jasné. „Ty si musíš vybrat. Já už nemůžu.“

„Dobře,“ kývla jsem a zvedla ruce, jako že to vzdávám. „Vyberu. Není problém. Lewisi?“ Ustupovala jsem pozadu – nedůvěřovala jsem jí natolik, abych jí nastavila záda – a vrátila se do obývacího pokoje.

Patrick byl zpátky a přivedl si přátele. Dva, abych mluvila přesně. Právě si odkládal kabát a věšel ho na kýčovitý zlatý věšák – že bych ho sem dala já? Příchozí se rozhlíželi, očividně hodnotili moje schopnosti bytového architekta. Toho kluka – šestnáct, nejvýš sedmnáct – jsem neznala. Vypadal bledý a tvářil se vzpurně; ruce v kapsách kalhot a nahrbený, jako by říkal Nevšímejte si mě. Jeho vlasy by potřebovaly přistříhnout, ale možná ze mě mluvil jenom generační rozdíl.

Žena stála zády ke mně, ale tyhle křivky mi byly povědomé.

„Patricku?“ ozvala jsem se. Jeho příliš modrý pohled zalétl ke mně, vzápětí zase uhnul. Působil nepříjemně provinile. „Co se děje?“

Lewis se teď také zvedl z pohovky, tvářil se ostražitě. Neměl náhodné návštěvy v oblíbené o nic víc než já, zvlášť když šlo o tak... podivnou situaci.

„Omlouvám se,“ spustil Patrick. „Totiž, měl jsem už domluvenou schůzku.“

„Prosím?“

„Má obchodní partnerka,“ ukázal na ženu, která zády ke mně studovala Mondriana. „Provozujeme něco jako výměnný obchod. Něco jí dlužím.“

Konečně se obrátila. Trvalo mi pár vteřin, než vzpomínka zapadla na místo. Yvette Prentissová, z mého pohřbu. Neměla uniformu – žádné krajkové šatičky – ale těsně přiléhavé džínsy s krajkovými vložkami po stranách, přiléhavou krajkovou košili, žádná podprsenka na dohled. Její úbor jasně hlásal: *Ahoj, jsem totální coura, tak šup na palubu a můžeš na mne rajtovat jako na najatém koni*. Mějte laskavě na paměti, že tohle říká ta holka s vybroušeným vkusem a slabostí pro křiklavé hadříky. Jednou jsem utratila dvě stě dolarů za kožené boty do půli stehen, čistě jen proto, abych mohla říct, že je mám. Ale existují určité meze.

Oči se jí rozšířily a pokračovaly v tom. Na ní to vypadalo sexy. Našpulené rty, zvětšené kolagenem, se rozevřely. „Ach,“ vydala hluboký hrdelní šepot. „Já tě znám.“

„Yvette?“ promluvil Lewis do ticha. Přistoupil o pár kroků blíž a natáhl ruku. „Setkali jsme se na...“

„Pohřbu,“ doplnila a pohlédla mimo něj na mě. „Na jejím pohřbu.“

Lewis se otočil a také se na mě podíval, jako by už na to všechno zapomněl. „No... ano. Ona je...“

„Džinka.“ Jak roztomilé, dokončovali si věty navzájem. Lewis ji stále držel za ruku. Vůbec mi na tom nezáleželo, ale z jejího vřelého, náramně sexy úsměvu, kterým ho oblažovala, jsem poznala, jak se jí to líbí. „Díky, Patricku. Ale víš přece, že ona není přesně to, co hledám.“

Patrick si nervózně odkašlal. „No... Navíc je tu malý problém. Už byla povolána.“

Yvettin úsměv rychle a ošklivě odumřel. Její krása měla ostré okraje, jak jsem zjistila, něco jako žiletka pod sametem. „Na tom jsme se nedohodli.“

„Já vím.“ Bezmocně ukázal na Lewise. „Musel jsem zvážit nové... okolnosti.“

Její zelené oči se upřely na Lewise a už tak zůstaly. Úsměv se vrátil, ale já mu nevěřila. Z Lewisova zmateného

výrazu jsem nedokázala poznat, jestli je vůbec schopen sledovat něco jiného než vzdouvání její štědré odhalené hrudi.

„Ovšem,“ pravila. „No, těšilo mě, že jsem se s vámi znovu setkala... promiňte, nějak mi uniklo vaše jméno...?“

„Říkejte mi Lewisi,“ odpověděl. Byla to ta poslední osoba, kterou bych si vybrala a svěřila jí, kdo je, ale bylo mi jasné, že on to vidí úplně jinak. „Sháníte džina?“

„Vlastně ano.“ Její rozrušení bylo viditelně hrané, ale nepřehrávala zase tolik, aby přitom nevypadala zatraceně přitažlivě. „Obávám se, že můj... můj přítel nějakého potřebuje. Momentálně jsem bez podpory. Doufala jsem, že přesvědčím vaši přítelkyni, aby pro mě pracovala. Na přechodnou dobu. Je to důležité.“

Tohleto obcházení kolem horké kaše! Založila jsem si ruce a snažila se působit výhružně. Žádný z nich mi nevěnoval špetku pozornosti. Patrick mi uhýbal pohledem. Kluk se potloukal po pokoji a obhlížel si zařízení. Ohlédl se na Yvettu, a když nenápadně přikývla, pokračoval v prohlížení věcí, bral všechno do rukou a zase vracel na místo. Copak hledá cenovky? Ježíši.

„Obávám se, že už je zadaná,“ řekl Lewis. „Ale třeba bych pro vás mohl něco udělat.“

Bezostyšně si ho změřila. „Tomu skutečně věřím.“ Uchichtla se.

Zasmál se. Neslyšela jsem Lewise zasmát se už... no, nejspíš jsem ho nikdy neslyšela smát. V podstatě nebyl typ pro srandu. Jeho smysl pro humor byl tichý, jeho sexuální potřeby – no, až dodnes jsem si myslela, že poněkud potlačené.

„Není naděje, že byste změnil názor?“ zeptala se a vrhla na něj pohled zpod hustých řas, Přesunula se blíž. „Vsadila bych se, že dokážete tvrdě... smlouvat.“

Zvedla jsem oči k nebi a zauvažovala o telefonátu: *Haló, je tam filmová agentura? Nechybí vám typ velké svůdkyně?* Musel přece poznat, že to hraje!

„Jsem tím pověstný,“ odvětil a usmál se na ni. Nebyl tohle náhodou vilný pohled? On snad fakticky flirtuje s touhle Miss Umělá inteligence roku 2003? „Možná bychom mohli později...“

Tentokrát jsem našla hlas. „Ehm, promiňte...“

Strčila ruce do kapes, čímž se k němu přitiskla slabinami jako při souloži nastojato. Pokusil se ustoupit, ale zase tak moc se o to nesnažil. Jako by naznačoval, že je sice slušný hoch, ale dá se přesvědčit... Poznala jsem to, protože jsem dost často provozovala ženskou verzi téhle hry. A jo, jednou dokonce s Lewisem.

David ji neměl rád. Vůbec ne. A já byla víc než nakloněna spoléhat na jeho instinkty, zvláště když ty moje vykřikovaly něco o vraždě.

„Teď ne,“ řekl mi nepřítomně Lewis. Což nebyl *vysloveně* příkaz, ale skoro tak působil. A mně se to ani trochu nelíbilo.

„Hej!“ Tentokrát jsem do toho vložila pořádný kus plic. „Lewisi! Použij taky velký mozek! O co jí sakra jde? A jestli si myslíš, že budu pracovat třeba jenom minutu pro tuhle lacinou verzi svůdkyně od kočovníků...“

Vytáhla ruku z Lewisovy kapsy.

Držela v ní malou lahvičku od parfému a malou plastovou zátku. *Mou láhev*. Všechno se se mnou zhouplo, jako by se změnila gravitace, z pocitu beznaděje se mi udělalo zle. Bože...

Lewis se jí vytrhl a odstrčil ji. Oči se mu rozšířily. Sáhl po lahvičce, zachytil její zápěstí...

... a kluk, který právě zkoumal těžkou skleněnou mísu, se vrhl dopředu a praštil ho tou mísou do hlavy. Lewis se zapotácel a padl na ruce a kolena. Kluk, vytáhlý,

neohrabaný, bledý, s kotníky zbělelými na krajích mísy z olovnatého skla, ji zvedl ke druhé ráně.

„Dost!“ zaječela jsem a natáhla se k němu, abych mu pěkně zatopila.

„Ne, ty toho nech. Hned teď.“ Yvettin chladný, jižansky úlisný hlas. Se škubnutím jsem se zastavila. Úplně, naprosto bez obrany. Pod její nadvládou. Držela mou láhev a to znamenalo, že drží i mě. Tělo i duši.

„No tak, je to opravdu nutné?“ zeptal se Patrick chabě a mávl směrem k Lewisovi a chlapci. „Máš, cos chtěla. Všechno tohle násilí není potřeba...“

„Drž hubu, Patricku,“ vyštěkla Yvette. Patrick se bolestně zašklebil a odvrátil se, nahrbený, ruce zvedl nahoru na znamení kapitulace.

Lewis se stále pokoušel dostat blíž, pomalu se plazil k Yvette, z rány na hlavě mu kapala krev na světlý koberec. Hlas měl slabý a hrdelní. „Jo, běž, vypadni odtud...“

„Ty! Ani se nehni,“ vyslovila Yvette přesně. Uvěznila mě na místě. Chlapec se znovu opatrně přikradl se skleněnou mísou a chystal se k další ráně do Lewisovy hlavy. „Kevine. Udělej to.“

„Ne!“ Nezakázala mi mluvit, jen mi překazila pohyb. Zařvala jsem, když chlapec zvedl těžkou mísu, zoufale jsem sáhla po síle...

Ale Lewis se k ní dostal první.

Mísa se klukovi v rukou roztránila na rotující ostré střepiny. Zaklel a upustil ji, zatřepal pořezanýma rukama; vystříkla další krev a pokropila stěny.

Kopl Lewise do hlavy, aby si vylil zlost na nejbližším a nejbezbrannějším cíli. Lewis šel k zemi. Zůstal ležet. Z místa, kam mě přišpendlil Yvettin nemilosrdný rozkaz, jsem na něj neviděla.

Patrick pobíhal kolem nich a pokřikoval: „To stačí! Nechte toho!“

Chlapec se zastavil, celý udýchaný. Jeho obličej, bílý jako u mrtvoly, se leskl potem.

„Chystáš se snad vůči mně uplatňovat spravedlnost?“ zeptala se Yvette. Pokud ji vyvedlo z míry, že si Patrick dovolil usměrnit toho jejího pubertálního psychopata, nedala to na sobě znát. „Kde asi budeš shánět další jídlo pro svoji milovanou Sárú? Požádáš o to *jeho*?“

„Prostě toho nechte.“ Patrick ztěžka polkl a začal pěsti. „Ne v mém domě. Tohle já nedovolím.“

„Ale *tohle* dovolíš.“ Vytáhla z kabely, kterou předtím odložila do kouta, láhev z matného skla. Svůdně s ní zatřásla. Vytáhla gumovou zátku z hrdla.

Objevil se džin. Nádherný chlap, studie ve zlatě a bronz. Vypadal naprosto skvěle, až na absolutní hrůzu v očích. Začal couvat, ale zmrazila ho na místě šeptaným rozkazem, obešla ho a dotýkala se přitom prsty jeho lesklé kůže.

Vybavila jsem si, co jednou řekl David. *Mají podobné chutě*. No, o chutích Zlého Boba Biringanina jsem věděla dost, aby se mi z toho dělalo špatně.

Patrick zbledl a zaprotestoval: „Nedělej...“ Jenomže už bylo pozdě.

Černý stín ifrítky proklouzl kuchyňskými dveřmi a plížil se po koberci.

„Vidím, že má hlad,“ pravila Yvette a uhnula jí z cesty. „Ještě mě chceš poučovat o morálce, Patricku?“

Svěsil hlavu.

Ifrítka skočila jako kočka na lov. Pronikla do džina blyštivými drápy, zaryla je do hloubky. Džin měl otevřená ústa, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Nebojoval. Jen... umíral. Děsivě umíral. Rozpadal se na chuchvalce krvavě rudé mlhy plné palčivé bolesti.

Nasála ho do toho černého, zejícího chřtánu a spolkla. Nic nezbylo. Ani výkřik. Mě zmrazil na místě Yvettin rozkaz, ale stejně bych nedokázala uprchnout, ani kdybych

byla volná. Ve vzduchu se vznášelo něco tak studeného, tak dravého...

Ifritka obrátila svou neexistující tvář ke mně, začichala, a já úplně zledovatěla. Stát na místě a nechat se bez boje pohltit, to byl nejhorší osud, jaký jsem si dokázala představit.

Ale pak se změnila. Matově černá kůže zbledla, vyhladila se a rozzářila. Lesklý vodopád bílých vlasů... Oči se jí proměnily až nakonec, místo mrtvé černi se v nich zatřpytily tmavé ametysty.

Sára, jak jsem ji viděla ve snu. Beze slova napráhlá ruce k Patrickovi a vzápětí se zhroutila. Pospíšil k ní, zvedl ji a sevřel v objetí, přitiskl rty k měkkým vlnám jejích vlasů.

Něco jí šeptal, pořád dokola. *Je mi to líto, je mi to líto, je mi to líto.* Když se podíval na mě, utrpení v jeho očích mě udeřilo jako rána. „Je to jediná možnost,“ řekl. „Musí jíst...“

A jí jiné džiny. Onehdy v noci, když mě s ní nechal zápasit, jsem musela mít neuvěřitelné štěstí, a dnes, když jsem si s ní povídala v kuchyni, jakbysmet. Co to povídala v té kuchyni? *Neobviňuj ho.* Věděla, k čemu se chystá. Už to dělali i předtím.

Yvettiny chladné zelené oči si mě důkladně obhlížely jako lepkavé ruce. Zapomněla na Lewise, který ležel v bezvědomí na podlaze. „Tak ty jsi jako Patrick. Člověk, proměněný džinem.“

Nikdy v životě jsem se za svůj původ tolik nestyděla. Probodla jsem ji palčivým pohledem. „Co ti Patrick obstarává výměnou za tvoje odložené džiny? Kromě toho, že ti dělá pasáka?“

Měla ten nejsladší, nejnechutnější smích. „Podrobnosti našich obchodních záležitostí se tě netýkají, děvenko. Ne, ty by ses měla spíš zaměřit na to, aby můj syn Kevin byl co nejšťastnější.“

Hodila mu láhev. Málem ji nechtyl, zatápal po ní a já měla vteřinu volnosti, dokud byla láhev mimo její působení

a k němu ještě nedorazila; využila jsem ji k tomu, abych se vrhla k Lewisovi a nalila do něj všechnu léčivou energii, kterou jsem měla.

Byl zraněný. Vážně zraněný. Nemohla jsem udělat dost, nebyla jsem dost dobrá.

„Co to děláš?“ protestoval Patrick naštvaně. Neobracel se ke mně, ale k Yvette.

Napřáhla na něj pěst. „Zbavuju se braku! Myslíš, že mám zájem o ni? To tys mi vykládal, že znáš způsob, jak dostat Davida.“

„Taky že jo.“ Kývl směrem ke mně. „Přijde si pro ni. Jakmile se dozví, že ji máš, přikluše.“

„To by radši měl,“ prohlásila a obdařila ho širokým úsměvem, plným zubů. „Jestli ne, tak přede mnou se neschováš. To dobře víš.“ Šlehla po mně pohledem a mě zaskočila naprostá lhostejnost v jejích očích. „Schovej si hračku, Kevine. Chci jít domů.“

Kluk, svírající lahvičku, na mě ukázal a řekl: „Ty. Do láhve. Hned.“

Neměla jsem na vybranou, ani v nejmenším. Cítila jsem, jak se rozpadám, vzhlédla a viděla, jak mě Yvette sleduje těma zasněnýma mořsky zelenýma očima. „Jen se neboj, drahoušku,“ řekla, zatímco mě pohlcovala šed' zapomnění. „Určitě pro tebe vymyslíme něco zajímavého.“

* * *

Člověk by neřekl, že se v takovém stavu dá snít, no, ale co naplat. Zdálo se mi, jak jsem byla znovu dítě. Maličké, moc malé na to, aby chápalo svět kolem sebe – batole, vrávorající na krátkých, nejistých nožkách, které se natahuje po všem hezkém, lesklém, zajímavém a nebezpečném.

Zdálo se mi, jak mě někdo drží v náručí, možná matka, a já si opírám hlavu o její rameno. Vzpomínala jsem na děšť,

který padal z hebce šedivého nebe jako diamanty. Vybavovala jsem si vítr, studeně olizující mou kůži, a hrom, který ve mně rezonoval jako Boží hlas.

Sny a vzpomínky jsou si velmi blízké.

Ve snu, ve vzpomínce, jsem upadla na studenou, mokrou travu, zděšeně jsem zakvílela, a někdo se objevil, sebral mě, držel mě a hladil, dokud nepřestal pláč, neustoupila bolest i strach.

Pššt. Byl to hlas mé matky, vroucný a nejasný, jak už to ve snech bývá. *Mohli by tě uslyšet.*

Byla jsem moc malá na to, abych už uměla mluvit, ale stejně jsem mluvila. *Kdo?*

Jemně, opatrně mi uhlazovala vlasy. *Vždyť víš.*

Věděla jsem. Přitulila jsem se pevněji k jejímu teplu. Nad našimi hlavami si mraky mumlaly řečí, které jsem téměř rozuměla, natáhla jsem se k nim a cítila, jak se přiblížily; samé měkké okraje a chladná cizí síla.

Chtěly mě. Já chtěla je. V mém dětském uvažování to znamenalo, že v tom není žádné nebezpečí, přece všechno, co se o mě zajímá, musí být ke mně přátelské, ne?

Nechápala jsem, že zájem může znamenat také hlad. Že některé moje části jsou měkké a šťavnaté a úžasně chutné a že svět je plný dravců, kteří by si ta chutná soustíčka rádi ukousli. Ne, tomu jsem nerozuměla.

Ale má matka ano. *Bud' opatrná,* zašeptala mi do ucha. *Něco se blíží. Musíš být připravená, zlato. Musíš se naučit prokouknout úsměvy.*

A co je za těmi úsměvy? zeptala jsem se svým dětským hláskem. Ukázala mi zuby. Dlouhé, ostré, špičaté jako jehly. Abych tě mohla lépe sníst, děvenko!

Nikomu nevěř, sykla. A pak mě upustila, padala jsem do mraků a cítila, jak mě odírají, trhají, pálí, lámou a ničí.

Víte, byl to jen sen. Nebo vzpomínka. Nebo noční můra. Až na ty části, které se skutečně staly.

Kapitola druhá

V příští chvíli jsem si uvědomila přívál čerstvého, chladného vzduchu. Křečovitě jsem zalapala po dechu, ale neměla jsem plíce ani tělo, ve kterém by se udržely. Ale nějaká moje část věděla, co má dělat. Následovala jsem vítr, letěla jsem s ním ke světlu.

Vynořila jsem se z lahvičky od parfému, která ležela na stolku, poprášeném drobečky od lupínků Cheetos, těsně vedle pomačkaného a lepkavého výtisku *Sports Illustrated*, zaměřeného na plavky. Pomalu jsem se dala dohromady – jako přízrak. Připadala jsem si zdrogovaná, připitomělá, neschopná přinutit se k čemukoli kromě vyčkávání, a tak jsem se vznášela a čekala, až věci začnou dávat smysl.

Do háje. Tohle nevypadalo právě nejlépe.

„Ehmm...“ Nejistý lidský hlas. Tichý a jaksi váhavý, ale ve mně zněl jako kostelní zvon. Così ve mně úplně ztichlo a čekalo. Soustředila jsem se jako šelma, připravená ke skoku.

Nepodobalo se to ničemu z toho, co jsem zažila s Lewisem. Vůbec ne. Tohle bylo naprosto příšerné.

„Je tu někdo?“ zeptal se ten hlas. Znělo to k smrti vyděšeně. Výborně. Vítej do klubu, blbečku.

„Ano,“ odpověděla jsem – ne že bych sama chtěla něco říkat, jen mě to nutilo k odpovědi. Můj hlas zněl divně, protože vycházel ze vzduchu, kterým jsem momentálně byla. Zapamatovala jsem si to pro příští prozkoumání, až nebo jestliže budu mít možnost se nad tím vědecky zamyslet. „Jsem tady.“

Ach Bože, byl to ten malý hajzlík, který praštil Lewise. Lewis. Bože, já ho tam nechala. Kolik si toho bude pamatovat? Je ještě pořád naživu? *Patricku, ty svině zatracená!* Za tohle mi zaručeně někdo zaplatí.

Zblízka náš malý psychopat nevypadal zase tak hroživě; nemotorný teenager s akné, samá ruka samá noha, tričko s nápisem Metallica, které už vidělo až moc diskoték. Tenhle uhrovitý kluk – volala na něj Kevine, Bože můj, to mu budu muset říkat *pane!* – seděl na kraji neustlané postele a pokoušel se koukat na všechny strany najednou, oči mu tékaly jako šílené, ale speciálně se věnovaly rohům pokoje. Bylo na co koukat, a nic z toho nebylo hezké. To místo připomínalo popelnici těsně před vysypáním, plnou krámů, starých obalů od pizzy, papírových krabic se zbytky číny. U postele se vršilo špinavé spodní prádlo. Na stropě nakřivo nalepený plakát s krasavicí vylepšenou kolagenem a silikonem v kovové podprsence a pásku, aby na ni bylo co nejlépe vidět z polohy vleže na posteli.

Ach já, už teď mi bylo jasné, že mě tady nečeká nic pěkného. *Lewis. Kruci, co se stalo Lewisovi?*

Kevin si na posteli nervózně poposedl, lůžko zavržalo jako staré klouby. „Ehm... příkazuji ti, aby ses objevila!“ Snažil se mluvit jako nějaký středověký čaroděj, ale výsledek připomínal spíš nesmělého špatného herce, a na tváři a na čele se mu přitom objevily rudé skvrny.

I tak jsem okamžitě zareagovala. Moje tělo se vytvořilo mnohem rychleji a lépe než předtím, všechny vrstvy současně, a já pocítila jakousi podivnou, pošetilou pýchu, dokud jsem se ovšem nepodívala, jak vypadám.

Ach, Bože!

Už to víte, co? Jasně že víte. Lodičky na vysokém podpatku ze série *Ošukej mě*. Punčochy do půli stehů s podvazky. Krajkové kalhotky se šňůrkou vzadu pod kratičkou černou sukní s třásněmi a s bílou zástěrkou. Černý

korzetový živůtek, a věřte nebo ne, skutečně jsem ho vyplňovala. Štědře.

Otrásla jsem se, vzhledla a spatřila svůj odraz v zrcadle.

Bledá pleť, našpulené rty rudé jako požární stříkačka, oči znepokojivě stříbrné barvy. Vypadala jsem jako porno verze Magenty z filmu *Rocky Horror*.

Kevin byl u vytržení. Opravdu. Ovšem určitě ne tolik jako já. Jakmile znovu najdu Davida, položím mu ohledně téhle ošklivé hry pár otázek, které budou fakticky na tělo.

„Mami!“ zaječel Kevin, načež zbledl, protože okamžitě dostal lepší nápad. Vrhł se k zavřeným dveřím pokoje – vyzdobeného ještě několika dalšími porno plakáty – a zacvakl oba zámky, aby před ní zamkl. „Ne, to nic, promiň, to byl omyl.“

Otočil se čelem ke mně, zády ke dveřím. Zírala jsem na něj. Skutečně jsem nebyla schopna promluvit. Nemohla jsem dělat vůbec nic, jen tiše zuřit a přemítat, co se sakra bude dít. Ona říkala, že chce Davida. David se toho obával, tam na pohřbu, to jsem na něm poznala jasně.

Teď měla mě. Mohla bych ho nějak varovat?

Sáhla jsem na tu teplou stříbřitou pupeční šňůru, která se táhla do éterika, a ulevilo se mi, když jsem zjistila, že je nepoškozená. David byl přinejmenším stále naživu, ať už kdekoli a ať už ho Jonathan nutil k čemukoli. Zkusila jsem po té šňůře poslat šeptaný vzkaz, ale šepot narazil na jakousi bariéru a umkl.

Když jsem zamžikala, uviděla jsem kolem sebe jiskřičky chladného světla. Ach Bože. Nejenže to bylo pořád tady; zhoršovalo se to.

„Kdo jsi?“ zeptal se mě Kevin a vrátil mě tím do skutečnosti. Necítla jsem žádné nutkání k odpovědi, takže jsem neodpověděla. Jen jsem na něj dál civěla. Ty stříbrné oči ho určitě znervózňovaly – kruci, v tom zrcadle znervózňovaly i mě – tak jsem udržovala pohled upřený na

něj a vypalovala do něj díru. Neklidně, vysloveně z rozpaků, zvýšil hlas. „Hej! Položil jsem ti otázku! Musíš odpovědět!“

Ne, nemusela jsem. Tenhle kluk se zjevně nenaucil z paměti pravidla, protože dočista zapomněl na Pravidlo tří, které jsem znala dokonce i já, ještě než jsem potkala svého prvního džina. Zeptej se třikrát, odpovědí ti. Na všechno, co ti vykládali předtím, zapomeň.

Jsmo dokonalí, bezostyšní lháři. A z té čiré, chladné zuřivosti, které ve mně vřela, jsem začínala docházet k závěru, že k tomu máme ještě zvláštní přídavek psychopatie.

Ten chladný pohled na něj působil, to ano. Poznala jsem to z nervového tiků, který mu začínal u levého oka, a rychlých pohybů rukou, jak se pokoušel nenuceně se rozvalit a vypadat v pohodě, i když jsem ho vyváděla z míry. Nakonec se rozhodl vsedě se nahrbit s rukama v kapsách a vzdorně na mě zírat přimhouřenýma očima.

„Pěkný hadry,“ prohlásil. Neusmála jsem se. Ten malý hajzlík mi tohle provedl, ať už o tom věděl nebo ne; teď jsem teprve ocenila, jak málo jsem se změnila, když mě povolal Lewis. Očividně to, co Lewis chtěl, a to, co ve mně viděl, bylo téměř totéž – dodatečně mi došlo, jak velká to byla poklona. Kevin právě tak očividně toužil po živé nafukovací panně. Domýšlet tohle do důsledků mi na náladě nepřidalo.

Naštvaně našpulil pusku, když jsem neodpovídala. „Tak jo, klidně zůstaň takhle, seru na tebe.“

Což samozřejmě nebylo pravda. Trvalo to jen třicet vteřin. Připadala jsem si jako divák stříhového pořadu nejúspěšnějších klipů sezóny.

„No?“ štěkl a odlepil se ode dveří. Ne moc, jen pár palců, ale stejně se mi to nelíbilo. Nejradši bych ho udržovala v napětí a pěkně vystrašeného, jenomže první šok už ho naneštěstí opouštěl a jeho hlas začal nabírat nepříjemný hádavý tón. „Nestůj tam jako nějaká pitomá kráva a udělej něco!“

„A co bys chtěl, abych udělala?“ zeptala jsem se. Mínila jsem to sarkasticky, ale ve skutečnosti to dopadlo jako smyslné zapředení. No paráda. Takže jsem vyfasovala ten telefonní erotický hlas, jaký by se hodil k výprodeji obchodu ‚Frederick’s of Hollywood‘.

No, jedno se tomu hlasu musí přiznat – úplně ho vykolejil. Uvedl ho do takového vytržení, že mu nedošlo, co všechno by mi mohl přikázat. Zatím.

Tohle bude vyžadovat pokročilé žonglérské umění. Nejlepší bude převzít iniciativu. Nic mi v tom nebránilo, takže jsem udělala krok směrem k němu. Ujistila jsem se, že můj nový postoj má v sobě kus Xeny – princezny bojovnice.

„Jak ty se jmenuješ?“ zeptala jsem se. Znovu ustoupil, pusou otevřenou, hnědé oči za brýlemi obrovské.

„Kevin... Kevin Prentiss.“ Odkášlal si a pokusil se nasadit hlas hlubší, než odpovídalo jeho dosavadnímu klukovskému rozsahu. „A ty?“

„A co by sis přál?“ Protože jsem neměla v úmyslu dovolit tomu malému nadržnému hajzlíkovi, aby mě oslovoval skutečným jménem. A nějakých dvacet otázek byl také způsob, jak zabít čas.

„Hm... Zlato?“

Smysl pro humor mě rychle opustil. „Děláš si srandu.“

„Ne.“

„Vážně?“

Neočekával odpor. „Tak ne?“

„Fajn, takže dejme tomu, že by bylo lepší, kdyby sis dělal legraci.“

Zamrkal. „Ty se se mnou hádáš?“

„Jistěže ne,“ zapředla jsem. Doopravdy. Vůbec jsem se nesnažila o mazlivý tón, takhle to prostě dneska dopadalo. Můj nový hlas měl v sobě zřejmě zabudovaný filtr pro větší svůdnost. „Proč bych se s tebou hádala?“ Vždycky odpovídejte na otázku otázkou.

„To nevím, ale neměla by ses se mnou hádat, měla bys...“

„Co?“ přerušila jsem ho a založila si ruce. Nikoli náhodou šlo o klasickou pózu ze *Sním o Jeannie*. Třeba se mi podaří změnit jeho podvědomá přání. Lepší nadýchaná růžovooranžová fáčovina a blondatý ohon, prostrčený dírou ve flašinetářském klobouku, než plížit se tady takhle vystrojená.

Olízl si rty a dál mě pozoroval. Ach jo. Nemělo to ten správný efekt. „Měla bys mě poslouchat. Teda jako, když něco řeknu, měla bys...“

„Zatím jsi po mně nechtěl, abych něco dělala,“ zdůraznila jsem.

„No, já bych rád, kdybys...“

„Rozmysli si to.“

„Já bych...“

„Vážně. Dej si na čas. Promysli si to. Protože máš jenom tři přání.“

Což byla naprostá hovadina, ale dalo se předpokládat, že kluk, který nezná Pravidlo tří, čerpá veškeré svoje informace o džinech ze sobotních kreslených filmů. Lidi, co já bych dala za to, abych mohla řídit svůj vzhled. I když pomínu, jaká hrůza to je z hlediska současné módy, bylo by skvělé umět ten kousek z Arabských nocí, napůl se rozpustit v mlze. Žádného pubertáka nenapadne, že by si mohl něco začít s dívkou, která má místo nohou mlhu.

„Jenom... tři?“ Zatajil dech. Ach já. Doufám, že si je nepřipravil předem.

Už bylo pozdě změnit to na jedno přání. Zatraceně.

Otevřel pusu, aby vypálil něco, co by zaručeně zahrnovalo horký olej a gumová prostěradla, takže jsem mu honem skočila do řeči: „Opravdu by sis to měl nejdřív promyslet. Je to jako smlouva s ďáblem. Vždycky je tam nějaká skulina, kvůli které se všechno obrátí proti tobě.“

Třeba řekneš, že chceš milión dolarů. Já ti zařídím životní pojistku na milión dolarů a zabiju tě. Chápeš?“

Civěl na mě s pusou dokořán, takže jsem viděla kazy, které se mu začínaly dělat na zadních stoličkách. Pak se mu v očích objevil prohnatý výraz, zavřel pusu a usmál se.

„Schválně to protahuješ,“ prohlásil. „Bojíš se mě.“

Aby ne. Už jsem zažila i jeho temnou stránku, když s tím psychopatickým rozjařením kopal Lewise do tváře. „Nebojím.“

„Ale jo.“

„Ne.“

„Ale jo.“

Oba jsme sebou polekaně škubli, když zarachotila klika. Rázně se zakroutila tam a zpátky, třikrát po sobě, potom přestala. Ozval se podrážděný ženský hlas: „Kevine, co to tam děláš?“

„Nic!“ Hlas mu přeskočil do tenorku dětského sboristy a zlomil se. „Mami, co takhle trochu soukromí?“

Minutu mi to trvalo, než jsem si ten hlas spojila s Yvette Prentissovou, na kterou bych si tak přála zapomenout, jak svádí Lewise těsně předtím, než začala celá tahle patálie. Mami? No, ta tedy musela začít brzo, když může mít syna v Kevinově věku; nehádala bych jí ani o minutu víc než třicet. Jistě, dokonalé nalíčení, kúry Botoxem a lázeňská léčba dělají zázraky, ale ne zase takové.

Bude to patrně macecha na ozdobu, které zůstal na krku neatraktivní puberták. Otec byl očividně mimo hru, nepochybně mrtev, a to dítě patřilo do kategorie těch ošklivých železných svícňů, které dostanete k vánocům a nedovolíte si je vyhodit, protože co by tomu řekli lidé? Yvette pochopitelně netahala mlýnský kámen jménem Kevin s sebou na můj pohřeb. Mohl by jí pokazit image, nehledě na to, že by ji mohl připravit o šanci ulovit dalšího bohatého zlého tatíčka.

Nebo jí třeba křivdím. Možná ji někdo zbouchl ve třinácti, ona statečně překonala těhotenství i skličující vyhlídky a pokoušela se být tomu odpornému spratkoví dobrou matkou. Možná se prostě snažila starat o ně oba, jak nejlépe uměla, a využívala přitom výhod, které jí příroda poskytl.

Ach jo. A já jsem matka Tereza v ohozu Magenty. Jasně. Použila toho kluka k ublížení na zdraví. Přinejmenším. Otázka vraždy zůstává stále otevřena. *Bože můj, Lewisi...*

Klika znovu zadrnčela. Hlasitě a dlouho.

„Otevři!“ vyštěkla Yvette. Neznělo to zrovna jako od statečné Madony. Spíš připomínala pěknou čubku s mizerným vychováním. „Okamžitě, Kevine, jinak...!“

„Nojo, jasně, hned to bude...“ Kevin na mě vrhl prosebný pohled. Já mu pohled vrátila. Ztlumil hlas do vystrašeného, napjatého šepotu. „Zpátky do láhve?“

Necítila jsem žádné nutkání. Jen jsem zvedla obočí a naklonila hlavu na stranu, abych na něj mohla zírat upřeněji. Jeho úzkost se zvedla o dalších deset stupňů, šepot se ještě víc ztišil. „*Prosím?* Zpátky do láhve?“

Yvette praštila do dveří. Pořádně. Zarachotily, jak se otřásly v pantech.

„Zabiješ mě, no tak, prosím! Vrať se zpátky do láhve!“

Hopla, tohle bylo řečeno tónem rozkazu. Okamžitě jsem se rozplynula v oparu, cítila jsem, jak mě láhev vtahuje do sebe jako vír vody v záchodové míse, a připravila se na bolest, která mě čeká.

Jo, být stlačená jako dítě v porodním kanálu, to není zábava podle mého vkusu, ale vměstnala jsem se do láhve a svět se vzápětí nahnul, jak po ní Kevin hrábl. Jeho prsty za sklem se zdály obrovské a špinavé; rozhodně bych nikdy nechtěla, aby na mě něco takového sahalo, ať už budu hmotná nebo ne.

A pak zastrčil zátku.

Světla zhasla.

Znovu jsem snila. Počítám, že to džinové v lahvích dělají... sní. Jsem si zatraceně jistá, že nemají nic jiného na práci. Aby to všechno bylo ještě podivnější, tohle ke všemu nebyl můj sen.

Byl Davidův.

Neklidně přecházel po zvláštním čtvercovém skleněném pokoji, který jsem nepoznávala, plášť na něm při každém prudkém obratu zavlál jako kouř. Ruce měl sepjaté za zády, celé tělo mu drnčelo napětím. Najednou se mu nohy rozmazaly a změnily se v mlhu; zasyčel cosi v jazyce, který jsem neznala, a vyslal obrovský impuls čiré vůle, který jsem pocítila i ve svém současném nestálém, snovém stavu.

Jeho nohy znovu nabyly pevný tvar.

Vrhl se zuřivě proti sklu, opřel se do něj tak tvrdě, až jsem to úsilí vnímala jako vzdálené zemětřesení. Za sklem se nacházel obří svět, zkroucený, s deformovanými tvary i barvami. Kolem se pohybovali lidé, obrovité chuchvalce barev a tvarů. Jeden z nich mě upoutal – měl neonově žlutý úbor. Rahel?

David byl uvnitř láhve. Na rozdíl od mé nebyla zavřená, ale z nějakého důvodu se ani on nemohl dostat ven.

V místě, kde na něj David zatlačil, tlusté sklo zavibrovalo. Cítila jsem zvyšující se vlny energie. Povrch skla se pilovitě zčeřil. David zatlačil ještě silněji. Sklo se prohnulo, vyklenulo jako bublina, z čirého se změnilo v mléčně bílé, zkroutilo...

David se zhroutil na kolena. Sklo s prasknutím zaujalo původní tvar, zadrnčelo energií. Čisté a dokonalé.

„Nech mě jít,“ řekl ochraptěle. Byl vyčerpán. Odražené světlo se měděné lesklo v jeho vlasech, na jeho bledě zlaté pleti i v očích, lesklých jako mince. „Prosím, nech mě jít za ní. Nevíš, co děláš.“

Necítila jsem nikoho přicházet, ale najednou v koutě seděl Jonathan. Stále byl oblečen v běžných lidských šatech, ale na té moci za jeho očima nebylo nic běžného ani lidského. Zdál se unaven do poslední buňky. Vypadal nesrovnatelně hůř, než když jsem ho viděla naposled.

David se zvedl na nohy a otočil se k němu. „Musím jít, Jonathane, *hned teď*.“

„Nikam nejdeš,“ řekl Jonathan. Hlas měl slabý, unavený a ochraptělý. „Jediné bezpečné místo je teď tady. Nemá smysl chodit ven. A ty víš, že mám pravdu, tak se na mě takhle nedívej.“

David svraštil obočí do jedné rozzlobené čáry. „Jak se dívám?“

„Takhle. Jako že já to nemůžu pochopit. Kčertu, já to chápu, taky jsem byl zamilovaný. Jenomže přežití volných džinů je na prvním místě. Musí být. Bavíme se o tom, že můžeme všechno ztratit. Chceš snad zemřít, nebo ještě něco horšího?“

„Jistěže ne.“

„Tak přestaň blbnout a snaž se pochopit, že se všechno nemůže točit kolem tvých srdečních záležitostí.“

David přistoupil k němu, pěsti zaťaté a tvář napjatou. „Já ti rozumím moc dobře, to mi věř. Příliš často jsem s tebou hrál šachy na to, abych ti nerozuměl. Ale nedovolím ti, abys ji obětoval jako pěšáka, Jonathane. Něco se s ní děje. Někdo ji povolal.“

„Já vím.“ Jonathan si opřel hlavu o skleněnou stěnu, ale nezdálo se, že by to bylo pohodlné. „To zařídil Patrick. Podívej, vím, že s tím nesouhlasíš, ale musí se naučit, co a jak. Bylo to nejlepší řešení.“

„Do hajzlu!“ David nakopl stěnu tak silně, až tvrdý povrch zaduněl. „Jsi neskutečný mizera! Namyšlený zkurvysyn!“

Jonathan zavřel oči. „Tak už jsi mě nazval i dřív, víš. A můžeš mi věřit, že obzvlášť v tomhle případě ti lichotky

nepomůžou ven. Potřebuje tu zkušenost, jestli má přežít. Nebud' hlupák. S Lewisem je naprosto v bezpečí... Pochopitelně po magické stránce.“

„Hlupák?“ opakoval David a pomalu se obrátil k němu. Bože. Ten výraz v jeho tváři... Jediným skokem se přenesl přes celou šířku místnosti a opřel se o napjaté paže, aby byl tváří v tvář Jonathanovi. „Ty si myslíš, že ji má Lewis?“

Jonathan okamžitě otevřel oči. Jediná vteřina pochybností v těch starých, unavených, velmi mocných očích. Neodpověděl.

„Je to Yvette,“ zašeptal David. „Nechápeš? Nevím jak, ale má Joannu v rukou. Víš, co udělá.“

Jonathan by možná nepatrně ucouvl, ale jakékoli hnutí směrem k účasti okamžitě potlačil. „Radši ona než ty.“

David sevřel ruku v pěst, napřáhl ji, zdálo se, že se chystá vrazit ji Jonathanovi rovnou do obličeje.

Stále neuhýbal. Ani nemrkl. David ustoupil, svezl se do dřepu zády ke zdi o kousek dál a na chvíli schoval tvář do dlaní.

„Nikdy ti nepřišlo na mysl, že by mohla být stejně důležitá jako já? Nebo ty?“ zeptal se.

Jonathan zvedl obočí v sarkastickém výrazu. „Upřímně? Ne. Nikdy mi to nepřišlo na mysl. Počkej... Ne, ani teď mi to nepřipadá.“

„Nech mě jít. Yvette chce mě,“ pokračoval David. „Nesnaž se předstírat, že to nevíš. Vždycky mě chtěla. Mockrát se k tomu pokoušela Zlého Boba přemluvit. Dej jí příležitost, a okamžitě po ní skočí. Víím už, jak s ní zacházet. Dokážu se během pár hodin osvobodit a přivést Joannu s sebou.“

Jonathan netrpělivě vyfoukl vzduch. „A co z toho všeho plyne?“

„Dokážu to. Joanne nemá ponětí, proti čemu stojí. Já ano.“

Následovalo půl vteřiny váhání, což bylo pravděpodobně víc, než si ten návrh zasloužil, a pak Jonathan tiše odpověděl: „Ne. Zůstaneš tady. Věř, že jednou mi za to ještě poděkuješ.“

„Že by?“ David začal provádět něco moc podivného. Vstal, setřásl z ramenou svůj olivově zelený kabát a nechal ho sklouznout na zem, pak si neklidnými, trhanými pohyby rozepnul modrobílou košili a přidal ji na hromádku. Stáhl si měkké hnědé tričko, odhalil lesklou nazlátlou kůži. Vychutnávala jsem ten pohled, ale současně jsem přemítala, co to sakra dělá.

„Nikdy jsi nebyl povolán, Jonathane. Nikdy za celý svůj život. Nemáš ponětí, jaké to je.“

„Vím, jaké to je,“ odporoval mu Jonathan tónem, který naznačoval, že jde o starou a nudnou diskusi. Podmračeně Davida sledoval a mračil se čím dál víc. „Co to kruci vyvádíš?“

„Je to znásilnění,“ pokračoval David. Rozepnul si modré džínsy, stáhl si je. „Připraví tě o svobodnou vůli, donutí tě dělat, cokoli se jim namane. Nepatříš sám sobě. Nezáleží na tom, jak ušlechtilé mají záměry, nesejde na tom, jak vlídný je tvůj pán, ani kolik dobrého vykonáš, stejně je to *znásilnění*. Nepochází ti to? Tys ji dal Patrickovi. Patrick ji dal Lewisovi, tomu se možná podvolila, ale *tohle*... Ne. Nemáš o tom ponětí. A já ji nenechám v Yvettiných rukou, rozhodně ne samotnou.“

Žádná odpověď. Jonathan upíral pohled vzhůru, jeho výraz se nezměnil. Klidně mohl uvažovat o přednostech Guinessova piva proti značce Sam Adams, co já vím. Nebo o tajemství vesmíru.

David si svlékl spodní prádlo, odhodil ho na hromádku a otočil se zpátky ke sklu. Doširoka rozpráhl paže. Nahý jako by měl kolem sebe aureolu leštěného zlata. Cítila jsem, jak nabírá energii, cítila jsem ohromný silový vír v éteriku. Natáhl ruku ke sklu a dotkl se ho, přitiskl na něj dlaň.

„Tak necháš mě jít?“ zeptal se.

„Ne. Vždyť nemáš žádný plán, jen chceš skočit po granátu a doufáš, že potom někdo uklidí ten nepořádek.“ Jonathan nepůsobil nijak znepokojeně. „A obleč se, než chytneš rýmu.“

David se úplně ztišil, pocítila jsem, jak z něj vyšlehl pronikavý záblesk síly. Přímo do skla, soustředěný jako laser. Narazil do bariéry, prohnul ji směrem ven, změnil její barvu na matně mléčnou a tlačil dál.

„Nikdy to nesvedeš, Davy,“ mínil Jonathan. „Věř mi. Nalil jsi příliš moci do té dívky, abys ji udržel naživu. Teď bys nedokázal roztříštit ani mýdlovou bublinu. A jestli chceš slyšet můj názor, tak ta holka je pěkně houževnatá. Možná tě ještě překvapí. Možná to poslední, co by potřebovala, je tvůj příjezd v roli zachránce. To tě nenapadlo?“

Poznala jsem, že David tahá za pupeční šňůru, která nás spojuje, a pokouší se získat všechnu sílu, kterou mám v zásobě, ale připomínalo to potůček, který se snaží naplnit obrovské vyschlé říční koryto. Bože, opravdu je tolik vyčerpaný? Tak zesláblý?

Jonathan na něj dál upíral zrak, rty pevně semknuté, oči temné věděním. „Zabiješ se. Přestaň s tím.“

„Ne.“ David byl opravdu slabý a rychle se vyčerpával stále víc, ale pořád vrhal všechno, co měl, do úsilí o rozbití vězení. „To ty mě tu přestaň zadržovat.“

„Obleč si ty zatracené hadry, Davide. Co se tady snažíš dokázat? Že to všechno odhazuješ kvůli ní? Že se znovu narodíš? Už mi to došlo! Symbolismus, to jsme celí my.“

Žádná odpověď. David byl soustředěný až do krajnosti, ruce se mu třásly. Cítila jsem jeho odhodlání. Byl rozhodnut nepřestat.

Jonathan to nejspíš také poznal, to bylo zřejmé z jeho syrového prosebného výkřiku. „*Davide!*“

Šaty na podlaze se vzňaly a hořely bílým plamenem. David také vzplál a v ohni nemilosrdně stravoval sám sebe. Ničil sám sebe.

„Nech... mě... **jít!**“ Bylo to hluboké hrdelní zavrčení, zuřivé, rozlícené. Na skle se silou jeho útoku vzdouvaly bubliny.

Jonathanova opálená pleť voskově zbledla. Chápala jsem, jak hluboký musel být vztah mezi nimi a jak hluboká trhlina se teď rozevřela v jejich vzájemné důvěře.

„Tak dobře,“ zašeptal nakonec. „Běž. Nech se zabít, zatraceně.“

Sklo explodovalo jako bomba. David se rozplynul do mlhy a byl pryč, dříve než první střepy dopadly na zem.

Jonathan zůstal sám. Zavřel oči a pomalu se podél stěny toho vězení – nebo útočiště? – svezl na podlahu a položil si čelo do dlaní.

Láhev se bez jediného zvuku sama zacerila a uzavřela ho uvnitř.

Sen vybledl do šedivého, nezdravého, trvalého světla, v němž jiskřily modré záblesky.

Nedělej to, zamumlala jsem ve spánku. Tohle pro mě nedělej.

Ale znala jsem ho až příliš dobře.

* * *

Když mě vylili z láhve podruhé, bylo všechno jinak. Jednak jsem se octla v jiném pokoji – tentokrát čistém, zařízeném úzkostlivě ve stylu Marthy Stewartové, od pyramidy pomerančů na nízkém zeleném podnosu až po barevně sladěné koberečky a polštářky. Ten pokoj měl tak dokonalou choreografii, že by se v tu ránu uplatnil v baletu. Chytala mě z toho klaustrofobie. Patrickův byt sice vypadal pochybně a nevkusně, ale zato sršel energií.

Pro tenhle pokoj existovalo jediné slovo. Bezduchý.

Když jsem si udělala tělo, zjistila jsem, že stojím ve svých lodičkách s jehlovými podpatky na běžovém koberci a vypadám jako šlapka na sjezdu Suzy Homemaker. Výraz na tváři Yvette Prentissově ale skoro stál za ten trapas s tímhle úborem.

„Kevine!“ vyštěkla ostře. Seděla na pohovce, potažené saténem v barvě vanilkového krému a působila záměrně ležérně, přesně jako celý ten pokoj. Nebylo na ní vůbec nic přirozeného – takové nelíčené elegance nedosáhnete tím, že si natáhnete džinsy a přejedete pusou rtěnkou. Tohle vyžaduje celé hodiny příprav.

Kevin ovšem vypadal, jako by ho proti jeho vůli vytáhli z postele. Celý pomačkaný, rozcuchaný, ve vybledlém šedém tričku s dírou na rukávu a džínsech tak širokých, že na něm vlály jako na pasákovi dobytka. Samozřejmě je měl o tři čísla větší, takže mu podle módy držely nízko na bocích a odhalovaly nejméně dva palce nepřiliš čistých slipů. Pochybuju, že jeho vlasy vůbec někdy navštívila Hřebenová nebo Šamponová víla.

S odpovědí na její vyštěknutí se o tři minuty opozdil, nejspíš proto, že byl pořád ještě celý pryč z toho úboru, do kterého mě navlékl. „Ehm, cože?“

„Otevíráš už tu láhev?“

„Ne!“ Zjevná lež. Jako lhář byl vážně hrozný. „Možná jsem jenom nakoukl. Jen tak trošku.“

Sežehla ho znechuceným pohledem, vstala a obešla mě. Skoro bych čekala, že teď kopne do pneumatiky a zeptá se, kolik mám najeto. Ach, jak strašně by se mi chtělo říct jí, ať mi políbí prdel v tom kostýmu francouzské komorné, ale to jsem pochopitelně nemohla. Nemohla jsem dělat nic, jen tam stát a uvnitř se vařit. *Cos provedla s Lewisem, ty odporná čubko?*

„Zbav se toho!“ přikázala Kevinovi.

„Čeho?“

„Toho kostýmu, čeho jiného?“

„Aha.“ Kevin se chopil příležitosti. „Svlíkní si to,“ vyzval mě. Byl to přímý, nepochybný rozkaz. Rychle jsem se zamyslela a se zábleskem uvědomění jsem odložila zástěrku. Čekal, že budu pokračovat, ale marně. „Všechno,“ doplnil. Sakra. Zavřela jsem oči a poslechla, rozházela jsem přitom punčochy, boty, sukni, korzet, pásek, prostě všechno kolem sebe. Zůstala jsem stát bosýma nohama na koberci a klimatizace mi ovívala kůži.

Yvette zasténala. „Proboha, obleč ji do něčeho rozumného. Prováděj si ty svoje zvrhlosti ve volném čase.“

Nikdy bych si nepomyslela, že jí budu za něco vděčná, ale otevřela jsem oči, upřela je na Kevina a čekala na rozkaz. Neměl čas, musel slintat. Yvette se natáhla a dala mu pořádnou facku, až se bolestně zašklebil, přikrčil a vyhrkl: „Jo, dobře, obleč si něco. Něco pěkného, však víš.“

Vybrala jsem si strohý černý kalhotový kostým, přiléhavou světle stříbřitou halenku a střízlivé boty ve stylu Stuarta Weitzmana na nízkém podpatku a se střapci. Sáhla jsem do kapsy v saku a vylovila z ní sluneční brýle Ray Ban jako konečný doplněk.

„To je lepší,“ přisvědčila Yvette. „Máš dobrý vkus.“

„Díky,“ řekla jsem. Měla jsem na mysli něco jako *trhni si*, ale nevyjádřila jsem to těmi slovy.

„Jak se jmenuješ?“

Jelikož nebyla mou paní a nevyužila při otázce Pravidla tří, neměla jsem důvod odpovídat pravdivě. „Lilith,“ řekla jsem. Znělo to exoticky a budilo to lehký dojem zla. *Ahoj, já jsem Lilith, dnes budu vaší zlou služebnicí.* Jo, to se mi líbilo.

„Lilith,“ zopakovala. Znovu provedla tu obchůzku kolem mě, jako by mě kontrolovala, „Budeš stačit.“

„Jako na co?“ zeptala jsem se. Zatvářila se překvapeně. Džinové, které znala, se očividně neprojevovali tak agresivně. „Kdo jste?“

Nechystala se odpovídat na otázky z nápoředy. Zabodla pohled do Kevina, jako by ho vinila z mého špatného vychování. „Pochopils, co máš dělat?“

„Jo,“ řekl a tvářil se stejně našťvaně jako já. „Chápu.“

„Tak to nezvorej.“

„Nezvorám.“

„Víš přece, jak je to důležité.“ Bože můj, d’obala do něj jako do nějakého stroupku. Sama by možná řekla, že jenom zdůrazňuje účel, ale já viděla ten svit v jejích očích. Jednoduše a prostě se jí líbilo, jak se ošívá. Fakt nepřijemný způsob zábavy.

Kevin pochopitelně přešel do obrany. „Došlo mi to! Sakra, mami! Vem si prášek!“ Skoro mi toho kluka přišlo líto. Nepořádný, zmítaný hormony, nepřitařlivý a ke všemu obdařený macechou přímo z Pekla...

A pak jsem si vybavila, jak si mě prohlížel jako nějaký padesátiletý opilec ve striptýzovém klubu, a náznak soucitu se okamžitě vytratil.

„Dobře.“ Kevin se zhluboka nadechl, sevřel pěsti a řekl: „Ty. Něco od tebe potřebuju.“

Začátek na mě neudělal dojem.

„Chci, abys způsobila pořádný požár ve...“ Střelil pohledem po matce, která na něj zírала jako harpyje, připravená ke skoku, „...ve městě jménem Seacasket v Maine.“

Co to sakra...? Nezáleželo na tom. Už jsem cítila, jak se startují příslušné okruhy džinského hardwaru. „Ano, jistě.“ Už jsem si promýšlela, jak tohle zařídit. Opravdu velký, pohledný, poklidný oheň, který nic nespálí. Efektivní, nebezpečný.

Yvette vydala nespokojený hrdelní zvuk, podobný zapředení, a oslovila ho přímo. „Celé město. Zničit úplně všechno a všechny.“

„No jo. Přesně tak, jak to řekla,“ řekl mi. Neznělo to moc nadšeně. „Velký požár. Zničit celé město a spálit každého v

něm. Hned. Jo, a můžeš provést tu věc s mlhou, aby ses tam dostala.“

Část ze mě, kterou jsem nedokázala ovládat, už sahala po moci, napojovala se na zdroj v Kevinově potenciálu a nasávala ho jako krvavou přílivovou vlnu. Bože, to ale byla síla... Myslela jsem, že tolik moci měl jenom Lewis, ale najít ji v někom jako Kevin... Neuvěřitelné. Nezměřitelné.

A já ji měla použít k usmažení celého města zaživa. *Bože můj, to ne!*

„Běž.“ Kevin neurčitě, nešikovně mávl rukou. „Udělej, co jsem ti řekl.“

Ke své hrůze jsem zjistila, že se nedokážu zarazit. Už jsem se rozplývala a měnila v mlhu. Kevin, ten dokonale úpravný pokoj, Yvette... všechno postupně vybledlo.

Nepřikázal mi, abych cestovala éterikem, takže jsem zůstala ve formě mlhy a pohybovala se tak pomalu, jak mi to fyzikální zákony reálného světa dovolovaly. Stala jsem se horkou bouří, valící se nebem a oblaky, hořící záměrně a nezvladatelně, a až dorazím na místo, dojde ke ztrátám na životech, o tom není pochyb.

Musela jsem přijít na nějaký způsob, jak to zastavit. Ale jak? Neměla jsem na to sebemenší vliv. Ta věc ovládala mě, já byla jen okruhem, jímž proudila síla. Tak dobře, pokud jsem okruh, třeba se najde cesta, jak se izolovat. Ztlumit škody, které se chystám způsobit. Jak? *Kruci, mysl!* Všechno to vzdělávání v oboru počasí, a teď mi nic z toho k ničemu není...

Nebo ano?

Sáhla jsem po třpytivé síti bouřkové energie z moře, zachytila ji a cestou k Seacasketu v Maine jsem ji táhla za sebou jako vlečku svatebních šatů.

Bez ptaní jsem věděla, že to městečko má 1372 obyvatel. Nepočítaje v to domácí mazlíčky, hospodářská zvířata, ptáky, hmyz, rostliny, všechno to, co tvoří ekosféru, co činí život možným a žádoucím.

Musela jsem najít způsob, jak je zachránit.

* * *

Připadalo mi, že to trvá dlouho, ale od okamžiku, kdy jsem opustila dům Prentissů, do chvíle, kdy jsem přistála na rohu Davisovy a Cunninghamovy, těsně pod tabulí s nápisem **Seacasketská obchodní komora vás vítá**, patrně uplynulo jen pár hodin. Ceduli zdobily symboly Rotary klubu, Hardee's a McDonalda. Menší tabulka pod ní hlásala: **Sídlo Karmínových pirátek, vítězů první ligy ženské košíkové státu Maine 1998.**

V Seacasketu se i přes jeho venkovskou útlocitnost nacházela kavárna Starbucks, přímo naproti mě přes ulici. Uvnitř u nepohodlných mrňavých stolků sedělo pět nebo šest lidí, popíjejících kapučíno, moka nebo kávové poháry bez kofeinu s nízkotučnou šlehačkou. Na chodníku se honilo pár děcek se štěnětem bíglu, kolem projížděla auta, lidé si vykládali, smáli se a nedbali na smrt, kterou jsem jim přinášela.

Ne. Ne, ne, ne!

Snažila jsem se. Ze všech sil jsem se to snažila zastavit, ale ruce se mi samy zvedly a moc, kterou jsem nasávala z Kevina, ta hustá, pevná struktura moci, jež mě naplňovala k prasknutí, ze mě vystřelila a vytvořila nad městem žhavou kupoli.

Ne!

Nedokázala jsem to zastavit, ale pokusila jsem se aspoň o zmírnění. V téže chvíli, kdy ta část ze mě, která podléhala nutkání rozkazu, zahájila destrukci, jiná část – ta, jež si uchovala relativní volnost – začala zoufale shánět a splétat vítr. Neměla jsem dost času, ani zdaleka ne dost; práce s počasím vyžaduje jemnost a přesnost jako neurochirurgie. Tohle se spíš podobalo amputaci v polním lazaretu, při které

je pacient při vědomí a řve. Zvýšila jsem hustotu vzduchu, zahřála ho rychleji než mikrovlnná trouba, vytvořila odpovídající studenou frontu a oběma práskla do sebe.

Nastal chaos. Nad běsnícím příkrovem ohně nad městečkem jsem viděla mraky, vybuchující v modrých a černých hříbech. Tiše, ale nesmírně mocně. Sledovala jsem v Nadhledu, jak nahoru vyvřel oblak bílý jako bavlna a stoupal stále výš, horký vzduch se úporně dral nad studený, molekuly vody se srážely s takovou zuřivostí, že vznikající energie vybuchovala ve vlnách, šířících se do okolí. Nárazy vyvolávaly další pohyb vzduchu, nucené rozpínání proti nehybné stěně systému nízkého tlaku.

Dělej, dělej, dělej! Úpěnlivě jsem prosila živly, aby se hýbaly rychleji, přestože tohle byl nejrychlejší pohyb, jakého jsem kdy docílila – patnáct vteřin od jasného nebe k prvnímu bledě růžovému blesku.

Nepátřala jsem ovšem po dešti. Děšť by ohnivou bouří, jakou jsem na tomto místě musela rozpoutat, ani nepohnul. Vmžiku by se proměnil v páru, a pokud jsem dokázala odhadnout, zabil by ještě víc lidí. Ten druh moci, kterou jsem si přinesla, nepatřil k těm, co by se nechaly rozhodit nějakou požární stříkačkou.

Děti na ulici se zastavily, zvedly hlavy nahoru a zíraly s otevřenou pusou. Štěně začalo ňafat.

Zaduněl hrom jako rána z děla. Skla v oknech zadrnčela. U dvou aut se vyděšeně spustily alarmy. Cítila jsem, jak se nad námi tvoří pořádná slota, horká, nehybná, zelená. *Ano!*

Nemohla jsem oheň zadržet. Klesal dolů jako kyselý déšť napalmu přímo z nebe. Zasáhl nejvyšší budovu na dohled – nejspíš banku – a zahalil ji rudooranžovými stuhami, které vybuchovaly ve žhavých bílých plamenech, kdykoli narazily na potravu. Peklo sestoupilo sedm pater nad ulici. Slyšela jsem lidi ječet, vnímala jsem tep jejich děsu, a *nemohla jsem to zastavit.*

Oheň se líně plazil po budově, odkapával z oken ve žhavých šňůrkách. Vypaloval ji zvenčí dovnitř, shora dolů. *Vypadněte. Tak už sakra vypadněte!* Ten barák se za pár minut promění v peklo. Můžu s tím ještě něco udělat, můžu *vůbec něco* udělat?

Podívala jsem se na sebe a zjistila, že mě obklopuje tlustá, třpytivá vrstva modří. Studené světlo se po mně sápallo jako nějaká pohyblivá deka. Ach, Bože. Co mi to může udělat? Necítila jsem to. Vůbec jsem to necítila.

Slepě jsem se obrátila k bouři, nutila a prosila ji, ať už spustí to, co potřebuju.

A něco mi odpovědělo. Bylo to syrové a primitivní, prakticky pouhý instinkt, Matka Příroda, proměněná v noční můru. Výbuch energie se přehnal přese mě jako mohutná vlna, klesla jsem na kolena a stále upírala zrak k podivně krásné klenbě ohňopádu, chystající se ke zničení města.

A pak se nad ní vytvořilo tornádo.

Začalo nenápadně, pouhý zatajený dech bouře, váhavý chomáček par, podobný jazýčku, který ochutnává vzduch. Přikrmila jsem ho energií. *Jen do toho, děťátko. Žij. Pracuj pro mě.* Vtáhlo do sebe sílu a jako černý, kroutící se provazec zamířilo dolů, k chutné, lákové hostině energie, tvořící ohnivou kupoli.

Spojilo se s ní, nabylo na objemu, a už z něj byl bytelný, burácející nákladní vlak.

Když se taková síla dá na pochod, nic jí neodolá. Zvlášť ne oheň, který v podstatě není ničím jiným než energií v plazmatické formě; ten celý proces nanejvýš přikrmí. Od kupole se oddělila ohnivá stuha, ve spirále se vznesla vstříc tornádu a pronikla do jeho nitra jako plynový plamen do svítilny.

Výsledek byl příšerný. Nádherný na pohled, děsivý, nepodobající se ničemu, co většina lidských bytostí ve svém životě spatřila nebo by kdy chtěla spatřit... Bouře, prodchnutá plíživou, jasně oranžovou barvou ohně, jenž se

snaží zachovat si soudržnost. Tornádo vsrklo hustou, lepkavou plasmu jako brčko želatinu.

Ohnivá klenba se rozpadla. Jednotlivé stuhý napalmy se snášely na město jako barevné fábory, ale větší část kupole byla vtažena do tornáda, které ji ve zbytku blednoucí záře vyplivlo nad oblak tvaru kovadliny, kde ho řídké ovzduší v mezosféře připravilo o palivo. Náhlé ochlazení pomůže přikrmit motor tornáda, tím jak vzduch klesá a je vtahován zpátky do expresního výtahu spirály.

Má poslušná část, podléhající nutkání, se stále snažila vyplnit rozkaz mého pána, což znamenalo, že jsem stále vysoko na nebi zažíhala oheň a snažila se znovu vytvořit kupoli. Tornádo plameny bezpečně odsávalo. S mrazivým děsem jsem zauvažovala, jak dlouho to nutkání potrvá. Cítila jsem, jak stav paliva v mých nádržích klesá k nule. Energetický výdej byl obrovský a nemohla jsem ani čerpat energii ze slunce, protože jsem nad městem vytvořila trvalý příkrov mračen.

Možná bych mohla získat sílu přímo z ohně, provést jakési kanibalství? Ne – když jsem po ní zkusila sáhnout, neměla jsem za co chytit. Okamžitě mi vyklouzla jako svíjející se had.

Tohle jsem nemohla vydržet napořád. Bouře se už rozběhla a udržovala se v chodu sama, ale já ji potřebovala mít pod kontrolou. Tornádo, které není ničím omezováno, dokáže nadělat stejnou škodu jako požár, a to by pak opravdu byla moje vina, zbrusu nový a velice ošklivý způsob zkázy. Vítr ve stěně tornáda dosahoval rychlosti 250 mil za hodinu, tedy stupně F4, kvalitního a děsivého. To pochopitelně nebyla moje zásluha. Pravda je, že jednou probuzené přírodní síly už nepotřebují mnoho láskyplné péče. Musela jsem si uchovat dost síly na to, abych je zastavila, ne udržela v chodu.

Někdo mě tahal za sako černého kalhotového kostýmu a pokoušel se upoutat mou pozornost. Vypadla jsem z

Nadhledu a cítila, jak se moje tělo rozpouští do mlhy. Honem jsem se dala dohromady a ohlédla se přes rameno.

Dvě děti a pes. Všichni stejně vydešení. Holčička se zrudlou tváří ronila velké křišťálové slzy a tiskla se k bratrovi, asi desetiletému, který se snažil chovat statečně a snášet malou sestřičku i kroutící se a kňučící štěně.

„Paní?“ oslovil mě. Hlas měl vysoký a roztřesený, čistý jako zpěv anděla. „Pomůžete?“

Byl tak zatraceně zdvořilý, pár set yardů od vířící smrti nad hlavou a plápolajícího táboráku banky o tři bloky dál. Lidé u Starbucks naproti vřískali a schovávali se za pultem s kávovary.

Objala jsem všechny tři, přitiskla je k sobě a zakryla je svým tělem, zatímco oheň nad námi bojoval s větrem a pokoušel se dosáhnout dolů a klesnout na zem jako hořící příkrývka.

Nutkání neustávalo. Bude pořád pokračovat, až ztratím kontrolu nad tornádem. Stvořila jsem dvojnásobnou pohromu, místo abych jednu odvrátila. Požár stejně přijde, a tornádo pak zničí všechno, co přežilo.

Na šíji se mi zježily chloupky.

Něco obrovského... Bílý příval moci se přehnal přes nás, smetl oheň, rozbil procesy, které jsem spustila uvnitř bouře. Valil se jako blyštivé moře s krajem ostrým jako žiletka.

Chutnal povědomě. Ne, byl mi právě tak důvěrně známý jako moc, která mi proudila tělem, protože to bylo jedno a totéž.

Byl to David.

Když všechno utichlo, pomalu jsem zvedla hlavu. Nastalo to horké zelené ticho, podobné ztišení těsně před tím, než se rozjede nákladní vlak tornáda... Oheň na budově banky ještě jednou modrobíle zaplápolal a vytratil se v sykotu a dýmu. Stužky plamenů zablikaly a zhasly.

David stál naproti přes ulici, před kavárnou, jeho vlasy s měděným nádechem zářily odraženým světlem. Měl na sobě

svůj cestovní úbor – modrou košili, modré džinsy, olivově zelený vlněný kabát, vzdouvající se ve větru.

Vypadal unaveně. Tak strašně vyčerpaně. A i po něm se plazily ty modré jiskřičky. Třpytily se i na sotva viditelné pupeční šňůře mezi námi.

„Joanno,“ zašeptal. Cítila jsem jeho hlas, i na takovou vzdálenost, jako dech na kůži.

Neřekla jsem nic nahlas – nemohla jsem. Ale už se mě znovu zmocňovalo nutkání, už jsem vnímala, jak oheň nasává energii a vlévá ji do koule, která se mihotala a rostla nad mou hlavou. Sněhová koule ohně. Balvan. Slunce. Její světlo bylo tak jasné, že v něm celé město vybledlo do šedobílých stínů.

Zastav mě, zaprosila jsem. Věděla jsem, že mě slyší, vibrovalo to ve spojovací šňůře mezi námi. Zabij mě, když to bude třeba. Přerážni šňůru.

Pohlédl nahoru na zvětšující se kouli zkázy, zářící na nebi, pak zpátky na mě. Nemusela jsem mu vysvětlovat, že nemůžu přestat. Věděl to. Rozuměl.

Podívala jsem se na něj v Nadhledu a spatřila ho jako obrys, zbarvený oranžově, a ta barva vyvolávala dojem strádání, slabosti, blízké smrti. Když jsem k němu vztáhla ruku, uviděla jsem stejnou barvu i na sobě.

Oba nás to zabíjelo. A já současně vysávala svého pána Kevina; odrovná nás to všechny tři...

Zastav mě, opakovala jsem. Stříbrný provaz, který nás spojoval, byl teď bledý a tepal v rytmu našich srdcí. Prosím, Davide, já nevím, jak...

Já vím, odpověděl. Chtěla jen přitáhnout mou pozornost.

Neviděla jsem, že by se pohnul, ale najednou byl tu, prudce mě strhl zpátky k zemi, pryč od dětí a divoce štěkajícího pejska. Nad námi slunce vybuchlo a rozběsnilo se v bílém žáru, ale já to neviděla, nemohla jsem to vidět, protože jsme padali skrze zemi a do éterika, hnali jsme se zpět po neviditelné stezce, kterou jsem se sem dostala. *Ne!*

Bušila jsem do něj, snažila se osvobodit, pokoušela se ho varovat, že nás zabíjí oba. Nereagoval. Rychleji. Ještě rychleji. Kolem nás jen rozmazaná světla, barvy, pohyb, šepot a výkřiky...

... a tvrdě jsme dopadli na světlý béžový koberec v obývacím pokoji Yvette Prentissové. Než jsem vůbec stačila rozeznat, kde jsme se octli, David už se kutálel ode mě a sahal po otevřené lahvičce od parfému, která ležela na stole, ale než se jí mohl zmocnit, chňapla po ní Kevinova umouněná ruka.

Cítila jsem, jak to v Davidovi vře při jejím samolibém úsměvu. Chystal se ji roztrhnout vejpůl. Teď v něm nebyla ani špetka jemnosti, žádné ohledy, žádná lidskost. Jen oheň, připravený pálit.

A pak se otřásl, zavrával a klesl na kolena. Už jsem věděla, co se v něm děje. Smrt. Rychle se blížila. Příliš se vyčerpal, když mě zastavil, už mu nic nezbylo, neměl odkud čerpat, leda ze mě a to odmítal udělat...

Cítila jsem to i v sobě. Obrátila jsem se a zařvala na Kevinu: „*Naříd' mi, ať ho vyléčím!*“

Neměla jsem tušení, že dokážu vydat takový hlas, tak naprosto jistý jeho poslušností. Kevin se okamžitě podvolil: „Uzdrav ho.“

„Ne!“ zavřískla Yvette, ale už bylo pozdě, už jsem čerpala z Kevinových zásob, abych si doplnila vlastní. David se zhroutil, padl na záda a s každým nádechem se rozpouštěl do mlžného oparu a znovu nabýval tvar. Vlávala jsem do něj život, jak jen jsem dokázala.

Těsně. Jen tak tak.

David zasténal a překulil se, zvedl se na všechny čtyři, pak se mu podařilo postavit na nohy. Kymácel se jako opilec po třídním flámu. Oči mu svítily jasnou oranžovou a upíral je přímo na Yvette Prentissovou.

A pak po ní skočil.

„Nenech ho ublížit mé matce! Zadrž ho!“ zaječel Kevin. Příímý rozkaz, žádná dvojznačnost. Neměla jsem na vybranou.

Otočila jsem se, chytila Davida a držela ho, přestože se mi snažil vytrhnout. Nebyla jsem silnější než on, ne za normálních okolností, ale s Kevinovou silou, která do mě proučila, mě nemohl porazit. A on byl zesláblý, vyčerpaný a rozbolavělý.

Přitiskla jsem ho ke stěně jejího domu, opřela si hlavu o jeho a zašeptala: „Je mi to líto, tak líto, Davide...“ Cítila jsem, jak se pohyb jeho ruky, snažící se mě odstrčit, změnil v pohazení. Žádná slova. Nepotřebovali jsme je. „Neměls to dělat. Ach Bože, prosím běž, běž odtud, nezastavím tě, když odejdeš...“

Yvette měla připravenou další láhev. Tahle byla tmavomodrá, zřejmě nějaká módní kuchyňská záležitost, jaké se kupují spíš na ozdobu než kvůli obsahu, ale měla gumovou zátku a byla vhodná pro tento účel. Odzátkovala ji a postavila na stolek vedle mé drobné lahvičky od parfému.

Jak se její ruka pohnula, zahlédla jsem záblesk modré, falešně veselý třpyt. Sledovalo nás to až sem. Viděla jsem, jak se to jako světlušky mihotá kolem nás.

Davidovy oči našly moje. V jeho duhovkách stále jiskřily měděné odlesky, ale nikdy mi nepřipadal tak lidský, tak drahý a tolik zranitelný.

„Nemůžu jít,“ řekl. Jeho hlas byl jemný, něžný, odpouštějící.

Byla to moje vina, všechno moje vina, Bože můj...

Položil mi ruku na tvář. Otočila jsem se slepě k jeho teplu, chtělo se mi plakat, ale už jsem nevěděla, jak.

„Povolávám tě, abys mi sloužil.“ Yvette promluvila hlubokým, svůdným a vítězným hlasem.

„Ať se stane cokoli...“ šeptal mi David zblízka.

„Povolávám tě, abys mi sloužil.“

„... Miluju tě. Nezapomeň.“

„Povolávám tě, abys mi sloužil.“

Políbil mě, naposled, naše rty se setkaly a zahořely, naše duše se v tom doteku propletly, a pak jsem cítila, jak ho ode mě něco odtrhuje.

Připadalo mi, jako by zemřel.

Otočila jsem se a sledovala mlhu, která proudila pokojem a svinovala se do láhve, a pak Yvettu, která zarazila korkovou zátku do hrdla láhve.

Pocit Davidovy přítomnosti okamžitě zmizel. Byl pryč.

Vrhla jsem se na Yvette, na prstech pravé ruky mi vyřázely ocelově tvrdé drápy. Byla jsem už na půl cesty k jejímu krku, když Kevin zařval: „Dost!“

Zastavila jsem se. Ihned. Bojovala jsem s tím každým svým škubajícím nervem, ale proti zdrcující síle jeho rozkazu jsem neměla šanci.

„Nesmíš ublížit mé matce.“ Mluvil vyděšeně. „Ani mně.“

Drápy se mi pomalu ztrácely. Yvette zvedla bradu a nastavila mi své křehké, dokonalé hrdlo, a já ze všeho nejvíc toužila vymazat jí z tváře ten samolibý úšklebek, jasně říkající *Dobře ti tak*.

A nesměla jsem. Ten zkurvysyn!

Yvette pravila: „Nebud' hloupá. Nebyla bys první džin, kterému jsem musela dát lekci.“

Vzpomněla jsem si na Davidovu téměř patologickou nenávist k ní a pocítila ji jako horkou kyselinu až v žaludku. Ach, tohle neskončí dobře. Rozhodně ne, pokud do toho budu mít aspoň trochu co mluvit.

Obrátila se k synovi. Kevin upřeně, fascinovaně zíral na mě. Nervózně si olízl rty a zeptal se: „Zničilas to město opravdu?“

Nic mě nenutilo k odpovědi – Pravidlo tří – a tak jsem na něj jen hleděla žhnoucímá stříbrnýmá očima. Zničila jsem ho? K čertu, doufala jsem, že ne. Ale nebyla jsem si jistá.

Záchrana přišla z nečekaného zdroje. Yvette prohlásila: „David ji zastavil. Ovšem, měl k tomu dobrý důvod. Seacasket má něco, co se snaží chránit, i kdyby měl kvůli tomu vraždit.“ Vstala z pohovky a přešla ke mně, zabořila mi prsty s ostrými nehty do vlasů a upravila mi je kolem ramen podle svého vkusu. „Musíš být něčím pozoruhodná, víš? Určitě k tobě cítí něco nesmírně silného, aby provedl takovou věc. Věř mi, David se už dávno naučil znát cenu sebezachování. Skutečnost, že je ti tak oddán, je opravdu ohromující.“

Obdařila jsem ji úsměvem. „Chce mě jenom kvůli sexu.“

Ihned mi úsměv vrátila. „Ten může dostat kdekoli.“ Její zdvižené obočí silně naznačovalo, že by ho mohl dostat od ní, a za lepších podmínek a ve vyšší kvalitě. „Vím, kdo jsi, aby bylo jasno.“

Ovšemže to věděla. Byla na mém pohřbu, stála tam a viděla tu ohromně zvětšenou fotku ověnčenou květy. Klepla mě nehtem do tváře, dost silně, aby to štíplo.

„Zabilas mého přítele,“ řekla. Její hlas opět klesl do těch hrdelních, svůdných tónů. Zajímalo by mě, jestli ho používá pokaždé, když mluví o zabíjení. „Byl to velmi zvláštní muž.“

„Zlý Bob? No ano, zaslechla jsem, že tě zahrnoval kondomy a platil ti nájemné. Upřímnou soustrast.“ Zlý Bob mi strčil do krku démona. Nevzpomínala jsem na něj právě s láskou.

Udeřila mě. No, pokusila se. Rozplynula jsem se v mlhu a znovu se zformovala, jakmile její ruka prošla prostorem, kde jsem byla původně. To byla skoro legrace. Zakopla o konferenční stůl, jak ji síla úderu vrhla dopředu, a na vteřinu zošklivěla zuřivostí. Nikoho ošklivějšího, než byla v té chvíli ona, jsem v životě neviděla. *No teda!* Tohle byla skutečná Yvette Prentissová, ta, která se skrývala za hezkou jemnou pletí, hedvábně hladkými vlasy a postavou, nad kterou muži slintali.

Zmizelo to tak rychle, že jsem si ani nemohla být úplně jistá, jestli jsem to skutečně viděla, dokud jsem nekoukla na Kevina. Strach v jeho očích mi pověděl všechno.

„Bob Biringanine byl vizionář!“ vyštěkla na mě. „Ty jsi jen mravenec, který leze po mrtvole velikána. Kevine! Přikaz jí, ať to nedělá!“

„Co ať nedělá?“ zeptal se. Vyrasila k němu a já viděla i ze vzdálenosti deseti stop, jak sebou škubl. „Mám jí říct, aby nedělala, hm, to s tím mizením?“

„Ano.“ Zasyčela to jako rozzlobený had. Dvakrát polkl, rychle po sobě, a pak pohlédl na mě.

„Ehm, nedělej to už, to mizení. To, jak se celá rozplyneš. Leda když ti řeknu.“ Nepodíval se zpátky na Yvette, upřel zrak na koberec pod svými otrhanými teniskami. „Můžu už jít?“

Dál na něj upírala zrak a mně se ten svit v jejích očích vůbec nelíbil. Nic dobrého v něm nebylo. Rozhodně vůbec nic dobrého.

„Ano.“ Hodila mu lahvičku od parfému. Chňapl po ní, skoro ji minul a já už cítila, jak se ve mně zahřívají džinské okruhy očekávání. No jasně! Kdyby se naskytla sebemenší naděje, že ji upustí... Nemohla jsem toho moc dělat, ale mohla bych ji trochu pošťouchnout, jakmile by mu vypadla z ruky, zajistit, aby narazila na ostrý okraj stolu dostatečnou silou, která by ji rozbila...

Chytil ji. Zatraceně.

Yvette kývla směrem ke mně. „Vezmi ji s sebou.“

„Jo, dobře. Ty. Pojd' se mnou.“

Nechtělo se mi jít. Chtěla jsem tu zůstat a střežit tu modrou láhev, která obsahovala všechno, co zůstalo z Davida, ale nemohla jsem neposlechnout přímý rozkaz. Kevin vyšel z obýváku a já ho musela následovat.

Poslední, co jsem zahlédla, byla Yvette, jak znovu usedá na pohovku, bere modrou zazátkovanou láhev a drží ji oběma rukama.

Výraz její tváře – lačný, potěšený a plný očekávání – mě uvnitř zmrazil na teplotu arktického ledu.

Kevin prošel dveřmi, na nichž stálo: **Kevinův pokoj, nevstupovat, nebo!** Kromě toho si je vyzdobil lebkami se zkříženými hnáty, pentagramy a kresbami nahých dívek, držících se za kotníky.

No jo. Domove, zatuchlý domove... Zavřel za mnou dveře, několik vteřin na mě civěl, pak položil lahvičku na ohavný popelník, plný obalů od cukrovinek a něčeho, co silně připomínalo konečky vykouřených jointů. Rozhlédla jsem se. Na druhý pohled nebyl Kevinův pokoj o nic přitažlivější než na první. Nebylo tu žádné místo k sedění kromě špinavé, pomačkané postele, a na tu si teda rozhodně nesesdnu.

Kevin sebou hodil na postel v celé délce a upřel pohled na plakát na stropě. Ruce složil za hlavu. „Vážně jsi skoro zabila ty lidi?“

„A tys to po mně chtěl?“ odsekla jsem a zkřížila ruce. Pokrčil rameny, jak to jen vleže šlo.

„Nejspíš by to bylo něco jako milosrdenství, když musí žít v takové díře.“

„Proč Seacasket?“ zeptala jsem se. Dál zíral na svoji nalepenou dvojstranu, kde se dívka culila a špulila v zamrzlé vteřině ponížení. „Je na tom měště něco zvláštního?“

„Nějak je důležité pro něj. Však víš. Pro *Davidu*.“ Vyslovil jeho jméno s opovržlivým zkřivením rtů. „Ona po něm jede už léta. Snažila se ho dostat už dřív, ale Zlý Bob jí ho vždycky půjčoval jen na pár hodin. Pověděl, že by ho mohla zničit.“

Příliš mnoho informací... Pokoušela jsem se moc nedomýšlet, co to znamená. „A teď?“ zeptala jsem se.

Další pokrčení rameny, omezené polohou vleže. „Nevím. Když ona mi taky hovno řekne.“ Tady máme rozhodně víc než jen trochu zlosti. Tenhle kluk začíná vypadat zajímavě. Možná bych ho mohla využít...

Zastavila jsem vlak svých myšlenek se zaskřípěním brzd. Kevin náhle přenesl pohled přímo na mě. „Tamto oblečení se mi líbilo víc.“

Do prdele. Snažila jsem se nedat před ním znát, jako moc mě to vyplašilo. „Které?“

„To, cos měla na sobě předtím. Víš, takové...“ Naznačil rukama tvar ňader. „A k tomu ty punčochy. A zástěrka.“

Pořád ještě mi neřekl, že si to mám obléknout. „A nechtěl bys něco elegantnějšího?“ Hloupá otázka. Všude kolem jsem měla lesklé fotky žen, které měly na sobě jenom pitomé úsměvy a kousky látky o velikosti náplastí. Do toho elegance nezapadala.

Jeho tmavé oči ztvrdly. „Hele, mně je u prdele, jestli se ti to líbí nebo ne. Prostě si to obleč.“

No, tak tohle byl přímý rozkaz. Kalhotový kostým zmizel a nahradila ho hollywoodská noční můra v podobě francouzské komorné. Popravdě, celkem se mi zamlouvaly ty boty, i když byly tak kýčovitě a přehnané, a možná bych si je docela ráda obula, abych viděla, jak se na mě bude tvářit David, ale vidět ten pohled v očích toho kluka... To by se jeden otřásl. Možná i dvakrát.

Korzetový živůtek se nadzvedl a nepustil mě. Když jsem se podívala do vlastního dmoucího se výstřihu, všimla jsem si něčeho nového. Elegantního tetování ve tvaru pentagramu těsně nad levým prsem.

Znepokojivě blízko místa, kde jsem kdysi měla černou značku démona.

Vzhledla jsem. Kevin seděl na posteli a prohlížel si mě. Olízl si rty a zavelel: „Otoč se.“

Otočila jsem se. Dokola, zpátky čelem k němu.

„Mám dojem, že jsi vykládala něco o tom, že mám jenom tři přání?“

Zůstala jsem potichu. Nebyl hloupý. Už věděl, že jsem lhala.

„Máš představu, co moje máti právě dělá tvému příteli? Je to tvůj přítel, co?“ Kevin si mě prohlížel těma až moc chytrýma očima a hledal bolavá místa. „Víc než přítel? Pícháš s ním?“

„Na takové otázky jsi moc mladý,“ pravila jsem upjatě. Ovšem tón Julie Andrewsové se nehodil k úboru nafukovací panny.

„Povíš mi to. Musíš.“

„Proč to chceš vědět?“ zeptala jsem se. Což ho kapku vyvedlo z míry. „A vůbec, jak můžeš vědět, kolik máš přání? Možná je to deset. Možná dvacet. Možná to příští bude poslední, a pak tě roztrhám na mrňavé ječící kousíčky. Chceš pokoušet štěstí?“

Usmívala jsem se, když jsem tohle vykládala. Přátelsky. Vřele. Vstřícně.

Přitiskl se k pelesti, na níž si Miss Červenec 2003 mačkala nahá prsa k sobě, aby si je mohl prohlédnout.

„K čemu mi teda seš, když s tebou nemůžu nic dělat?“ zeptal se. Ten nedůtklivý malý hňup. „Teda, já to třeba stejně udělám. Budu si přát to, co chci nejvíc.“

„A co to je?“

Ve skutečnosti se nad tím ještě nezamýšlel. Zadoufala jsem, že se nevytasí s nějakou pitomostí jako například světový mír, ale nejspíš jsem si nemusela dělat starosti; Kevin nikdy nemyslel na nic, co by se nevešlo do jeho omezeného sobeckého vesmíru. Nakonec z něj vypadlo: „Abych se nikdy nemusel živit prací.“

Pomalu jsem zamrkala a pokoušela se nad tím zamyslet. Duševní pochody teenagerů se tak liší od dospělých... Dospělý by požádal o nákladák narvaný hotovostí, v domnění, že nákladák plný peněz znamená, že nebude muset pracovat. Což nebylo tak nerozumné, co se domněnek týče. Ale Kevin žádal něco úplně jiného.

„Takže, hypoteticky, když jsi požádal o tohle, asi bys nebyl zklamán, kdybych z tebe udělala kvadruplegika, který

dýchá trubičkou?“ Teď byla zase řada na něm, aby překvapeně zamrkal. Otevřel pus, ale vyšlo mu z ní pouze ticho, a zase ji zavřel. „Totiž, tak bys nikdy nemusel pracovat, aby ses uživil, že? Nebo bych tě mohla zabít. To by ses taky nemusel živit prací. Nebo, například, bych mohla zabít všechny lidi na světě. Nebo tě proměnit ve velkého slintajícího psa, kterého by tvoje máti denně krmila...“

„Nech toho!“ Vypadal vydešeně. „Ty jenom vymýšlíš...“

„... komplikace?“ dokonala jsem. „Jasně. Chtěls džina, tak ho máš. Jenomže my nejsme hračky, Kevine. Jsme starší než ty...“ Dokonce i já. „Jsme chytřejší než ty a nečiní nám vůbec žádné potíže přijít na nějakou ošklivou interpretaci každého tvého přání, které ve své hlouposti v naší přítomnosti vyslovíš. Jsme *nebezpeční*. Nech si to projít hlavou. Můžeš si mě obléknout jako panenku, kdykoli se ti zlíbí, ale nikdy mě úplně neovládněš. Brzy budu ovládat já tebe. Nejlepší, co můžeš udělat, je vzít tu láhev a okamžitě ji rozbít, než budu mít příležitost opravdu ti ublížit. Protože já ti ublížím, Kevine. Udělám ti něco, vedle čeho ti bude máti připadat jako Mary Poppinsová.“

Dostala jsem ho. Tak krásně jsem ho dostala. Jen jsem musela držet na uzdě svoji škodolibou radost. Vypadalo to, že se samou hrůzou poblínká.

Jenže pak se uklidnil, polkl a prohlásil: „Já vím, co chci. A ty to chceš taky. Chci, abys zabila mou matku.“

* * *

Ne že bych to nechápala, ale připadala jsem si jako v typické scéně z kresleného filmu, v tom okamžiku, kdy se člověk musí bouchnout do hlavy, aby se ujistil, že nemá v uchu žádnou ucpávku. Stála jsem tam v tom směšném sexy

úboru francouzské komorné a dokázala jsem ze sebe vypravit jenom: „Prosím?“

„Yvettu,“ upřesnil chvatně. „Moje pravá matka je už mrtvá. Můj otec taky. Chci říct, že chci, abys zabila moji macechu. Yvettu Prentissovou.“

Chtělo se mi zazubit a prohlásit: „Rozkaz!“ a vtrhnout tam a pěkně po džinsku to s ní vyřídit, ale ve skutečnosti jsem nebyla zase tak žhavá do zabíjení, ani když se jednalo o tak prvotřídní čubku jako Yvette. Byla jsem si až příliš dobře vědoma, kolik síly do mě proudí z Kevina, a jak děsivě snadné je použít ji. Začínalo ve mně cvakat nutkání, ale ne moc silně; usoudila jsem, že v té záležitosti zřejmě existují nějaká pro mě neprozkoumaná bílá místa. Zkusila jsem jedno z nich: „Slovo *zabít* může mít spoustu významů, chápeš...“

„Mrtvá,“ řekl. „Zabij ji, aby byla mrtvá. Pomalu. Zaříd', aby přěla.“

Už se do toho vžíval, což nebyl můj záměr. „Dobře, tak se prostě... uklidni.“ Protože nutkání sílilo a moc se zvedala jako přílivová vlna. „Udělám to. Přísahám. Ale nejdřív si o tom promluvme.“ Protože našťestí neurčil přesný čas, *ted'*, jako to udělal tehdy, když mě posílal do Seacasketu spáchat zločin žhářství a mnohonásobné vraždy. „Proč?“

Obdařil mě obzvlášť temným pohledem. „Co je ti do toho?“

V podstatě nic. Momentálně jsem měla plnou hlavu Yvetty, ohmatávající rukama láhev, ve které uvěznila Davida, Yvetty, svádějící Lewise, aby ho to malé nevinátko Kevin mohlo obejít a praštit zezadu. „No, vlastně, co je *tobě* po tom, proč se ptám? Jsem jenom zvědavá.“

Dlouhé ticho. Žuchl zpátky na postel a vyhrkl sklíčeně: „Je to mrcha.“

„Takových ještě potkáš. Jen si zvykej. Ve skutečnosti kdekerá z nás dokáže být čas od času pěkná mrcha. To dělá ten zdvojený chromozom X.“ Ne že by Kevinovi někdy

hrozilo umístění v soutěži o nejlepší osobnost s chromozomem Y. „Nemůžeš mě prostě nutit, abych tady litala a sprovodila ze světa každého, kdo tě naštvé.“

„A proč ne?“

No paráda, sociopat ve vývoji... Ani tohle téma hovoru mi dvakrát nevyhovovalo. „Co ti provedla, kromě toho, že je protivná macecha?“

Upřel zrak na našpulenou dívku nad postelí, založil si ruce za hlavu a řekl: „Chce po mně všelijaké věci.“

Z toho jsem měla špatný pocit. „Jako třeba?“ Vážně jsem upřímně doufala, že odpoví *uklízet si v pokoji, vyhodit tyhle krámy*... Jenže stačilo rozhlédnout se kolem sebe a bylo jasné, že tak to není.

Prudce se posadil, chytil nejbližší věc, kterou měl poruč – CD přehrávač – a mrštil jím přes celý pokoj, až se roztrhl na kusy o protější zeď. „Co bys tak do prdele řekla? Abych se před spaním modlil? Čistil si zuby?“ Vzplanutí jeho hněvu bylo náhlé, divoké a přišlo úplně bez varování. Neměla jsem důvod bát se ho, ale kdybych byla člověkem, cítila bych se ohrožena. „Ona *mě nutí dělat věci*, ty krávo blbá! Špatné věci!“ V Nádhledu planul bílým žárem, jako by se otevřely dveře do pekla. „Chci, aby to už *přestalo!*“

Ach, Bože. Tohle jsem nečekala, tohle ne. S tímhle jsem si nevěděla rady, ani přibližně. Snížila jsem hlas. „Kevine, ale ty to můžeš zastavit, aniž bys ji zabíjel.“

„Víš o tom hovno.“ V očích se mu chvěly slzy, třpytily se na jeho dlouhých, hustých řasách jako drahokamy. „Ty to prostě *nechápeš*... Ani ti to nedokážu říct...“

„Ale vím jedno. Máš tu moc, abys jí to zarazil, Kevine.“ Pomalu jsem se sunula k němu, obešla hromádky špinavých pomačkaných šatů a vyhozených krámů, až jsem se usadila na kraji postele vedle něj. „Bude z tebe Správce. Máš moc ovládat věci kolem sebe. Nevím, jestli je to Počasí, Oheň nebo Země...“

„Oheň,“ řekl a zavřel oči. „Je to oheň.“ To vysvětlovalo zuřivost té moci, která z něj do mě proudila – ta také měla vlastnosti ohně. Z ničeho nic jsem si vzpomněla na Rahel, jak mi kdysi řekla: *Oheň spálí ruku, které slouží*. Kevin byl nestálý, proměnlivý a měl k dispozici až moc síly. Nemohla jsem uvěřit, že si ho Správci ještě nevšimli a nezahájili proces, jímž by ho buď neutralizovali nebo dostali pod svou kontrolu. Pokud vůbec někdy byl důvod k něčí neutralizaci, k odebrání moci... „Spálil jsem náš dům. Tak umřel můj otec.“

Nechtělo se mi tomu věřit, ale dokázala jsem rozpoznat pravdu v jeho nitru. Bože, takové břemeno pro šestnáctiletého kluka. Smrt jeho otce, drtivá tíha rozvíjejícího se nadání takových rozměrů, a pokud mi nelhal, ještě nějaký druh sexuálního zneužívání... Není divu, že ho to pokrývalo.

Na tohle jsem neměla kvalifikaci. Nebyla jsem si jistá, jestli existuje někdo, kdo ji má.

Zatímco jsem mlčela, Kevin vykládal dál. „Zlý Bob mi povídal, že pro mě přijdou a odvedou mě, ale že on mě ochrání.“ Další služba veřejnosti, kterou poskytuje Zlý Bob Biringanine. Patrně jako laskavost Yvette, což znamenalo, že si to s ní rozdával ještě předtím, než se pan Prentiss prostřednictvím inhalace kouře dostal na nebesa. „Teď už mě nejspíš neochrání.“

Protože jsem ho zabila. Správně. Studovala jsem trásně na krajce své mrňavé, naprosto neužitečné zástěrky. Šťouchala jsem do nich nehtem, nalakovaným červení, typickou pro šlapky. „Takže teď máš mě, abych tě chránila. Tak nějak si to představuješ?“

„Jasně. Nikdo si pro mě nepřijde, když budu mít džinku místo ochranky.“ Poctil mě pohledem. Neměla jsem to srdce prozradit mu, že v případě výskytu nezletilého, necvičeného kluka se sklonem k zakládání požárů a s vlastním džinem Správci obrátí celý kontinent vzhůru nohama, jen aby ho

našli. „Tys mě popletla. Říkal jsem ti, že máš zabít mou matku.“

„A já myslím, že by sis to měl ještě promyslet.“

Obrátil se a opřel o loket, upřel na mě oči. „Ach, to už jsem udělal. Myslím na to celá léta. V noci nemůžu spát a pořád na to myslím. Takže ty prostě běž...“

„Měla bych zjistit, co dělá,“ vyhrkla jsem. „Chceš, abych ji zabila... Jak si můžeš být jistý, že právě nedává svému novému džinovi úplně stejný příkaz? Chci říct, to od tebe chtěla, ne? Abys mě dostal? A tím dostat i jeho?“

Poslouchal. Nemluvil, ale viděla jsem, jak mi visí na rtech a lapá každé slovo.

„Nechtěl bys vědět, co dělá? Můžu to zjistit. Nebude to zas tak těžké. Ani nezjistí, že se dívám.“

Takovému návrhu nemůže odolat žádný teenager. A kluk, který nemohl ovlivnit ani svůj vlastní život? Trochu jsem se zastyděla, že takhle přikrmuju jeho paranoii, ale zase ne tolik, abych mě to zastavilo.

Kevin zaváhal, zamračil se a řekl: „A to bys zvládla?“

„Když mi to nařídíš. Můžu být neviditelná. Můžeš mě poslat kamkoli.“ A přikázat mi udělat cokoli, ale to jsem radši nepřipomínala. Koukla jsem na něj zpod řas, snížila hlas a navrhla: „Bylo by to lehčí, kdybych nevypadala tak... zvláště. Můžu si změnit šaty?“

Vzdychl a praštil sebou na záda jako hromádka bez kostí. „Tak jo.“

Znovu jsem si vytvořila svůj kalhotový kostým, zakryla si oči brýlemi a zvedla se. „Takže můžu jít?“

„Tak jo.“ Znělo to ublíženě. Jak bych mu právě projevila nevděk. „Hlavně se vrať. A pověz mi, co dělá.“ Odfrkl si. „Jako bych to nevěděl sám. Hraje si se svou novou hračkou.“

Strnula jsem s rukou na klice, jako by mě udeřil. Nemohla jsem tu představu vypudit z hlavy. Kevin si zakryl

oči loktem. „Zdřímnu si,“ zabručel a otočil se zády ke mně. „Zavolám tě, kdybych něco chtěl.“

Vyklouzla jsem do chodby, vrátila se do obývacího pokoje. Po Yvette ani stopy. Ani po modré láhvi. *Hraje si s novou hračkou...* Bože, to ne. Neměla jsem představu, co tím myslel, ale rozhodně to znělo ošklivě.

Když jsem se pohnula, zahlédla jsem za sebou stopu toho vílího prachu. Zamoření studeným světlem vzrůstalo v reálném světě stejně jako v éteriku. Zatím se pochopitelně zdálo, že se to ke mně nechová nijak nepřátelsky – pouze okrasně. Zdálo se, že ani na Davida to nemá žádné škodlivé účinky.

Ale co ta bouře nad Atlantikem, rozjetá jako nějaký odbržděný tirák? Pořád tam byla, pořád rostla, a v jejím srdci muselo být tohle studené světlo, ne? Nic jiného nedávalo smysl.

Ale jeden problém po druhém. Teď přijde na řadu Yvette a způsob, jak vyrvat Davida z jejích spárů s dokonalou manikúrou.

Ze všeho nejdřív se musím ujistit, že mě opravdu není vidět. Vybavila jsem si to zvláštní bzučení, když mě Rahel skrývala v Empire State Building... neviditelný bzukot o určité frekvenci...

Naladila jsem se na ni. Když jsem pak otevřela oči, viděla jsem kolem sebe jakési zamlžení, podobné chvění nad horkým chodníkem. Nemohla jsem vědět jistě, že to dělám správně, ale zkoušku jsem nemohla odkládat.

Prohlédla jsem kuchyň. Byla čistá, moderní, všechno úhledně uspořádáno. I solnička a pepřenka na svých místech. Otevřela jsem lednici, jen tak ze zvědavosti, a objevila téměř vojensky dokonalou organizaci. Všechny nálepky obráceny směrem vně. Zelenina ve spodní přihrádce by si nikdy nedovolila nebýt svěží.

Tohle mi nahánělo husí kůže.

Jediná zajímavá věc byla zmrzlina s mátovou čokoládou, nacpaná vzadu v mrazáku. Luxusní záležitost, ne ten nízkotučný šmejd s umělým sladidlem. Vzala jsem krabici a potěžkala ji. Byla zpola prázdná. Ta nepatřila Kevinovi. Tomu by nesešlo na tom, jestli ji někdo uvidí, a navíc bych nevěřila, že ten kluk dokáže nechat krabici se zmrzlinou poloplnou.

Vrátila jsem všechno zpátky a pokračovala dál chodbou. Z přebytečné ložnice se vyklubala pracovna. Všechno tam bylo urovnnáno do složek a pořadačů, úhledně jako ve skladu kancelářských potřeb. Žádné fotografie. Vlastně neměla v celém domě jedinou fotku – aspoň pokud jsem viděla. I výzdoba byla anonymní, pečlivě zvolená, aby na nikoho neudělala absolutně žádný dojem. Opustila jsem pracovnu. Zbývaly troje dveře. Jedny z nich vedly do koupelny, a přestože se mi u Patricka hnusily ty kýčovitě veselé obličejíky z Wal-Martu v jeho toaletě, tohle bylo horší. Kachničky. Proč to musí být zrovna kachničky?

Další na řadě byla hlavní ložnice. Připouštím, měla jsem strach vstoupit, ale nemohla jsem se proměnit v mlhu; Kevin mi to výslovně zakázal. Otvírala jsem dveře pomalu, po kouscích, ve střehu, kdyby mě prozradilo zaskřípání.

Nemusela jsem se strachovat. Nebyla tam. Ložnice byla čistá a bezduchá jako hotelový pokoj. Nepřipomínala místnost, kde dochází k vybití bezuzdných vášní; ostatně to tu nevypadalo na žádné vášně.

Zbýval poslední pokoj. Uchopila jsem kliku a pocítila... cosi. Jakési vibrace, varování.

Opatrně jsem strčila do dveří a vešla dovnitř.

Ta místnost byla zřejmě předělaná z garáže, vylepšili ji obložením z falešného dřeva a plyšovým kobercem. Uvnitř nic moc, ale vznášelo se tu něco, co jsem nikdy dřív nepocítila. Neživé předměty mají schopnost vsakovat do sebe energii, a ta je pak vidět v Nadhledu. Ten pokoj vypadal totálně obyčejně, přinejmenším tady v reálu, ale

když jsem se přesunula do Nadhledu, vyšla najevo jeho historie. Stěny zářily rudě a zatuchle. Skvrny zkažené zeleně. Všude odstíny hnilobné žluti. Tohle místo vidělo utrpení a hrůzu. Vzpomněla jsem si na luminol, látku, kterou používá policie k odhalování starých krevních skvrn... duchů zla, zářících ze tmy. Bolest nikdy úplně nevymizí, a tenhle pokoj trpěl.

David stál uprostřed místnosti, nehybný, na pohled prázdný jako sněhové pole. Zůstaly mu temně měděné vlasy, ale kratší zástřih odhaloval tvrdé linie jeho lícních kostí, sílu v jeho tváři. Kulaté brýle zmizely. Oči mu potemněly. Byly velmi, velmi temné.

Na sobě měl oblečení z černé kůže – kalhoty a sako, všechno už od pohledu jemné a víc než jen trochu sexy. A také víc než nebezpečné. Děsivé. Zauvažovala jsem, jestli se jí náhodou nepodařilo vyjádřit o něm cosi pravdivého a zásadního, co já nikdy úplně nepoznala... Protože David teď vypadal jako dravec.

Yvette ho pomalu obcházela kolem dokola. Ve způsobu, jak se pohybovala, bylo něco kočičího, i v tom ladném pohupování i v okouzlení šelmy.

Zašeptala jsem jeho jméno a poslala mu ho prostřednictvím vlasově tenké stříbrné šňůry. Temné oči se zaměřily na mě. Přesunula jsem se ze dveří do kouta a zavřela za sebou. Yvette vrhla pohled směrem ke mně, ale nic neviděla. David na mě hleděl dál.

Zmiz odtud, poslal mi po stříbrném vlákně. Jako by mě objímal svým teplem. *Prosím. Nemůžeš mi pomoci.*

Nikam nejdu. Ozvěna slibu, který mi dal. Řekla jsem to, i když mě děsilo, co jsem tu viděla, děsilo mě, že s tím nemůžu nic dělat.

Yvette držela láhev v jedné ruce a bezstarostně s ní kývala. Posmívala se mu. I kdyby ji upustila, koberec by pád ztlumil; musela by jí mrštit vši silou proti zdi, aby aspoň

popraskala. Ale stejně. Mohla bych ji zachytit v kyvu směrem vzhůru, možná bych mohla trochu pomoci...

Strnula uprostřed kroku. Prudce otočila hlavou, pátrala v koutech. Něco cítila. Ale jak to? Byla jsem si jistá, že jsem všechno provedla správně...

„Davide?“ zeptala se tím sladkým předoucím hlasem. „Je tu někdo?“ Žádná odpověď. Na rozdíl od Kevina věděla, proč, a pokračovala bez odmlky: „Je tu někdo? Je tu někdo?“

Přes celou místnost jsem rozeznala klapnutí nutkání. David řekl: „Ano.“

„Ukaž mi kde.“

Ukázal. Přímo na ni. Yvette se usmála. „Chytrý hoch. Budeme zase hrát tu únavnou hru? Řekla bych, že už bys mohl vědět, jak tyhle věci nesnáším.“

Sklonil hlavu ke straně. Natáhla se k němu a políbila ho. Dlouze, tvrdě a horce. Tentýž vášnivý a smyslný tanec, jaký prováděla v Patrickově bytě s Lewisem. Zvládala to profesionálně, to se muselo nechat. „Stejně si myslím, že tu někdo je,“ pravila, když se odtáhla, aby se nadechla. David zůstal potichu, s bezvýraznou tváří, pasivní jako manekýn ve výloze. „Že by ta tvoje stříbrooká kamarádka? Dobře. Musím říct, že mně obecnost nikdy nepřekáželo, a ty také podáváš lepší výkony, když máš diváky.“

Mrcha.

Musí přece být něco, co s tím můžu udělat!

Uvolnila zip na jeho černém koženém saku, pěkně pomalu, vklouzla rukama pod něj, na jeho zlatou teplou kůži. Zaťala jsem zuby. *Nesmíš ublížit mé matce.* Kevin mi to přikázal. Jelikož svůj příkaz k jejímu zabití nijak neupřesnil, teď ty dva rozkazy kroužily kolem a první z nich stále platil. Zatoužila jsem chytit ji rukama za krk a stisknout ho, až ho rozmáčknu, ale nebyla jsem si jistá, zda to mám vůbec zkoušet. Pokusit se a neuspět přitom by bylo právě teď mnohem horší.

„Sundej si to,“ řekla mu. Stáhl si sako a nechal ho spadnout na podlahu jako lesklou hromádku. „Ty víš, co chci, Davide. Co chci vždycky.“

Ach, já bych také měla nějaký ten nápad. Aspoň jsem si to myslela.

On mě ale vyvedl z omylu.

Se sílící nevolností jsem přihlížela, jak po ní sáhl...

... chytil ji za vlasy a hodil ji tváří na koberec.

V jeho nitru se nic nezměnilo. Zůstal chladný, dokonale se ovládal, neprojevoval žádné emoce.

Ach Bože.

Obrátil ji, její tvář, zrudlá bezdechým vzrušením, mluvila jasně. Není divu, že tohle místo páchne nemocí. Yvette je *velice* nemocná žena.

Přestala jsem se skrývat. Okamžitě mě přes Davidovo rameno zahlédla, jak pomalu kráčím dopředu, a z toho šíleného, vítězného svitu jejích očí se mi dělalo zle skoro stejně jako z toho, k čemu se chystala Davida přinutit. Vybavila jsem si svůj sen, Davidův zoufalý pokus přivést Jonathana k pochopení. *Je to znásilnění.*

„Myslela jsem si, že to budeš ty,“ řekla. „Skvěle. Možná by ses mohla přidat.“

„Davide,“ zeptala jsem se chladně, „chceš, abych s tím něco udělala?“

Pochopitelně nemohl mluvit. Nemohl dělat vůbec nic. Jeho pozornost byla upřena na ni a mně připadalo, že v těch jeho tmavých, cizích očích vidím naprosté zoufalství.

„Co asi bys mohla udělat?“ zeptala se Yvette cukrově sladkým hlasem. Takhle rozložená na podlaze byla okouzující. Tak krásná. Tak zvrácená. „Kromě toho, že budeš obdivovat jeho techniku.“

Založila jsem si ruce a snažila se zachovat klid. „No, mohla bych udělat to, co mi navrhl tvůj syn, a zabít tě. Co myslíš?“

Strnula a chvíli na mě nechápavě zírala. Její obličej na pár vteřin působil komicky. „Ty lžeš.“

„No jistě, to my džinové rádi. Můžeš mi věřit nebo ne.“ Pokrčila jsem rameny, abych naznačila, jak hluboce je mi to lhostejné. „Jak je libo.“

Pohlédla jsem na Davida, který stál nehybně a čekal na její povel. Spoutaný, ale rozhodně ne zkrocený. Zvedla se, stále s pohledem upřeným na mě, a položila mu ruku na rameno. Majetnickým gestem mu přejela po nádherné teplé kůži po šíji nahoru, přes pěkně tvarované ucho, rozkošnický mu zabořila prsty do vlasů. Nijak proti tomu neprotestoval, ani neuhnul. Dobře jsem věděla, že má ve skutečnosti větší volnost, než ukazuje – nebo snad ne? Rozhodně nic od ní neodmítal. Možná mu ten rozkaz dala už předtím, než jsem vstoupila na scénu. Nebo to na ni hrál, aby otupil její ostražitost.

Doufala jsem.

„Býval tvůj?“ zeptala se mě, sevřela ruku v pěst, šklubla mu hlavou na stranu, směrem k sobě. Stále nezměnil výraz. Pokoušela jsem se naslouchat, jestli mi prostřednictvím našeho pouta neposílá šeptaný vzkaz, ale slyšela jsem jen ticho. Skryl se hluboko, daleko ode mě. Zbylo tu pouze něco, co jsem neznala a nemohla s tím počítat.

„Já lidi nevlastním,“ odpověděla jsem. Bože, to ale znělo pokrytecky. Usoudila jsem, že to je v pořádku, však jsem se také cítila jako pokrytec. „Nebyli náhodou v tomhle státě otroci už dávno osvobozeni? Nebo jsi propadla z dějepisu stejně jako u testu duševního zdraví?“

Obrátila se k Davidovi, přitáhla si jeho hlavu ještě blíž k sobě a něco mu zašeptala do ucha, pak se otočila znovu ke mně s tváří přitisknutou k jeho.

Oba se usmáli. Pocítila jsem, jak se mi na zádech dělá ledový pruh, jak mi pod ním naskakuje husí kůže, protože ty úsměvy byly bezduché a mrtvé a snily o čemsi ohavném. Vzpomněla jsem si, jak se David usmál na mě, toho dne,

kdy jsem ho potkala na silnici, poté, co jsem s autem udělala v oblaku prachu hodiny. Pamatovala jsem si bystrou inteligenci a humor v těch nádherných očích. Pamatovala jsem si jeho kůži, probouzející se a chvějící pod mým dotekem.

Nic z toho jí nemohlo patřit. Vlastnila pouze skořápku. Slupku. Stín.

Tohle jsem si opakovala, ale nedokázala jsem vzdorovat hrůze a nevolnosti, která mě hrozila zadusit. Pořád se Davida dotýkala rukama. Toužila jsem vytrhnout jí je ze zápěstí.

„Že by mému malému Kevinovi konečně narostly koule? Blafuješ, milánku. To by nezvládl.“

Rozhlédla jsem se po pokoji. „On už tu byl, co?“ Žádná odpověď. Yvette se posadila. Na halence se jí rozepnulo několik knoflíků, ale na mě ten výhled nepůsobil. „Ty a malý Kevin, a hezky si spolu hrajete. To vážně zahřeje u srdce. A ty si myslíš, že by tě nechtěl vidět mrtvou? Zlato, já tě potkala teprve nedávno, a už bych si přála, aby bylo po tobě!“

„Takže jsi sem přišla, abys mě varovala?“ Znovu nabývala klidu. „Nepravděpodobné.“

„Zase tolik netoužím stát se Kevinovou otrokyní lásky,“ prohlásila jsem. Všechno, co jsem říkala, mělo pečeť pravdy, protože to vlastně byla pravda. „Ráda bych ti nabídla dohodu.“

Zamžikala. Dohody se navrhují z pozice síly. Obě jsme věděly, že tady žádnou moc nemám. „Nebud’ směšná. Na chvíli jsi mě pobavila, ale už mě začínáš nudit. Věci, které mě nudí, ničím.“

Když jsem jí věnovala úsměv, vypůjčila jsem si trik od Rahel. Žraločí zuby. Její úlek stál za to úsilí. „Existuje něco, co chceš ještě víc než Davida,“ pokračovala jsem. Pochopitelně jsem jenom hádala, ale u lidí jako ona tu bylo vždycky něco jiného. Hračky je znudí v okamžiku, kdy je

mají v rukou, a kromě toho už Davida měla i předtím. Už žádné vzrušení z toho, že by ho zkazila. „Můžu ti to dát.“

Na pár vteřin úplně ztuhla a pozorně si mě měřila. V těch zelených očích poblikávaly záblesky chtivosti. „A co by to jako mělo být?“

Pokrčila jsem rameny. „Sama víš nejlíp.“ Ach, tenhle džinský talent pro svedení z cesty. Díkybohu mi stále dobře sloužil. „Pokud mnou chceš plýtvat na hlupáčka jako je tvůj nevlastní syn, je to tvoje právo. Ale uvaž, oč víc bys mohla získat, kdybys mě měla sama.“

Neměla ponětí. V její mysli jsem už nabývala pohádkových možností a moci. Člověk, znovuzrozený jako džin. Nemohla mít nejmenší představu, jak obrovská je to nevýhoda. Vlastně si nejspíš myslela, že právě to jí nabízím. Život džinky.

Jen přes mou mrtvolu. Totiž ducha. Cokoli.

„To ale nejsi vůči němu právě loajální, co?“ přeptala se. „Proč bych měla čekat, že mně budeš oddaná víc?“

Potrásla jsem hlavou. „Ten kluk je slabý. To přece víš.“ Ona také, i když úplně jiným způsobem. Slabá, nenasytná a nemocná. „Chceš používat Davida jako nějakou lacinou hračku, což je tvoje privilegium. Jen mě napadlo, jestli by sis nechtěla trochu rozšířit obzory. Svět je větší než tvoje ložnice.“

„Myslíš, že nejsem dost ctižádostivá?“

Nemusela jsem ani předstírat cynický úšklebek. Lidé jako ona jsou vždycky ambiciózní.

„Dopustila ses chyby,“ vysvětlila jsem ji. „Mohlas mít na své straně Lewise. Místo toho sis z něj udělala nepřítel. Budeš potřebovat pomoc, abys vůbec přežila, až se zase postaví na nohy.“

„Lewise?“ zeptala se nechápavě a pustila Davida. Úplně na něj zapomněla.

„Lewise Levandera Orwella. Jo, toho chlápka, o kterého ses třela jako najatá, abys dostala mě. To jsi pěkně

prohloupila, zlato. Lewis, to by pro tebe byla aspoň trofej! Když už se bavíme o postupu v zaměstnání, tak teď jsi jenom ta husa, která ho praštila po hlavě, ne ta, co ho přivedla zpátky Správcům.“

To s ní pořádně zamávalo. Měla v rukou vítězství a nechala si ho uklouznout; to muselo bolet.

„Jsi prolhaná, zrádná čubka,“ prohlásila hrdelním hlasem a ovinula ruku kolem Davidovy nahé paže. „Vážně si myslíš, že bys se mnou mohla uzavřít obchod? S takovými jako ty já neobchoduju. Nikdy! Budeš mi sloužit, jinak ti to osladím. Máš na vybranou.“

Kevinovy instrukce ohledně jejího zabití začínaly vypadat opravdu velmi lákavě. Možná kdybych ji jen hodně zranila... ne, viděla jsem, jak se tvářila, když ji David hodil na podlahu. Nejspíš by to považovala za předebru.

„Služ mi, nebo budeš trpět.“

„Už mám pána,“ řekla jsem a rozpráhla ruce. „Ať je jaký chce.“

Nesnášela, když jí někdo odporoval. „Na ni!“ přikázala Davidovi a pustila ho.

Vrhl se po mně a Bože, byl tak *silný*. Vyjekla jsem, pokusila se vykroutit, ale jeho ruce mi drtily paže, přidržely mě a přitiskly k té stěně, která v Náhledu pořád psychicky krvácela. Toužila jsem se rozplynout do mlhy, ale Kevinův předchozí rozkaz mi to znemožnil. Byla jsem v pasti. Modré jiskřičky se rojily a vířily kolem mě, zase o něco hustší, jako by někdo vysypal ze střechy tašku flitrů. Zamžikala jsem, abych je dostala z očí. Hemžily se i kolem Davida, v trsech se mu usazovaly na kůži.

„ *Davide!*“ zašeptala jsem. V těch temných, mrtvých očích to ani nebliklo. Zajímalo by mě, co mi měl podle jejího rozkazu udělat. Zajímalo by mě, jestli to dokážu zastavit. Věci, které se staly v téhle místnosti... Shlukovaly se jako přízraky, otíraly se mi o kraje vědomí, posílené mým strachem a Davidovým útokem. Některé jsem téměř

rozeznávala, a samotné jejich náznaky ve mně vyvolávaly pocit slabost a nemohoucnosti. Jak to David říkal? Ona a Zlý Bob měli podobné chutě.

Stejně jako Kevina ho donutila dělat různé věci, patrně v tomhle pokoji. Věci, které jsem nemohla ani začít chápat, ani s náповědou těch ohavností, které už jsem zahlédla.

Zkroutil mi paži, cítila jsem, jak mi s tupým křupnutím praskla kost. Projela mnou ječící bolest, která o vteřinu později dostala nový rozměr, protože se mi v těle lámaly další kosti. To mi dělal David. Ničil mé fyzické tělo.

Instinkt mě nutil ihned si tvořit nové, ale nesvedla jsem to dost rychle. Jeho síla mě trhala jako divoké zvíře, rvla mi svaly, tříštila kosti na prach, nechávala vybuchovat životně důležité orgány.

Ani jsem nemohla křičet. Otevřela jsem ústa, ale vytekl z nich jen horký, hořký pramínek krve. Zhroutila jsem se na něj. Něco ve mně stále bojovalo a pokoušelo se stále obnovovat podle původního vzoru, ale on byl silnější a uměl to lépe. Věděl přesně, jak mě zraňovat.

Složil mě na koberec. Zůstala jsem ležet, i když jsem se zoufale snažila pohnout, a cítila jsem, jak z mého rozlámaného těla uniká životní síla. Němě jsem ho prosila, ať už přestane.

Yvette přistoupila blíž. Naklonila se přes něj a upírala na mě nečisté oči bohyně s čistou tváří. „Ty víš, co chci,“ řekla mu a znovu ho pohladila po vlasech, pročísla mu prsty krátké kaštanové prameny. Laskala ho jako obzvlášť skvostné a nebezpečné zvíře. „Ať to trvá dlouho.“

Stiskl mi krk.

Vtom jsem pocítila cizí vůli, která mě ovládla.

Přesně podle rozkazu jsem zmizela.

* * *

Zhroutila jsem se na hromádku, oslepená hrůzou a bolestí, a věděla jsem, že jsem někde jinde. Kde?

Svítilivě oranžové skvrny na koberci pár palců od mého obličeje, o pár stop dál zamaštěná krabice od pizzy s částečně otevřeným víkem. Právě po ní cupital tlustý šváb s hnědými krovkami. Zastavil se, tázavě zakýval tykadly, načež se rozhodl, že pro jeho dobovatelské záměry nepředstavuju žádné nebezpečí.

Nemohla jsem dýchat, měla jsem roztržené plíce. Moje tělo – lidské, nelidské, nebo jaké vůbec bylo – to chtělo zabalit. To by mě nezabilo, vytušila jsem, ale uvěznilo by mě to uvnitř mrtvé skořápky. To nebyl zrovna způsob, jakým bych chtěla uniknout, obzvlášť proto, že bych se pak už nikam jinam nedostala.

„Ty!“ V mém zorném poli se objevil Kevinův bledý, uhrovitý obličej, umístěný vůči mně v podivném úhlu. Skláněl se nade mnou a civěl na mě. Zamával mi rukou před očima, luskl prsty s černými nehty. „Jsi v pořádku?“

Nezmohla jsem se na odpověď. Pomalu jsem mžikla, a to bylo asi tak všechno, co pro mě tělo dokázalo udělat.

„Ach jó,“ řekl a narovnal se. Strčil do mě špičkou obzvlášť nechutně vyhlížející tenisky. Takhle zblízka mu nohy byly cítit zatuchle jako podmáslí napadené plísni. „Dostala tě, co? No jasně. Já si to myslel. Takže, umíš se sama spravit?“

Znovu jsem mžikla. Jestli jsem někdy potřebovala, aby tenhle kluk pochopil narážku...

„Nemůžeš, co? Potřebuješ mě k tomu.“ Dřepł si a koukal na mě. „Potřebuješ mě. Co tomu říkáš? Teď už nejsi tak velká a mocná, co?“ Tupý prst mě šťouchł do ochablé paže a rozlámané kosti o sebe zaskřípaly. „Co když tě takhle nechám? Jaký máš další plán, ty děvko? Budeš tady ležet a krvácet na mě? Ty jsi teda strážce na hovno.“

Znělo to mrzutě, ale někde v hloubi se ozývalo chvění. Byl pořádně vyžděšený. Nebál se o mě. Věděl, čeho je schopná, a chtěl přítele. Ochránce. Cokoli.

Snažila jsem se pohnout rty, ale nebylo to k ničemu. Už jsem ani nedokázala mrknout. Oči mi uvízly na jednom bodě. Slyšela jsem, jak mi srdce udeřilo naposled, jaksi lítostivě, a pak krev v mých cévách zpomalila a zastavila se.

Smrt u džina probíhala postupně. Stále jsem na něco čekala, na cokoli. Stále mi fungovaly smysly – slyšela jsem šustění Kevinových pytlovitých džínsů, jak přecházel sem a tam, můj čich vnímal pach, vycházející z jeho nemytého těla. Pod postelí se šváb vynořil z krabice od pizzy ještě s několika kamarády a pokusil se odhadnout, co jsem. Nejspíš jsem ale nevypadala chutně, protože se mi vyhnuli.

Dveře Kevinovy ložnice se náhle rozlétly. Zámky se utrhly od zárubně a udeřily do protější zdi silou, která do toho sádrokartonu nadělala díry. Neměla jsem nejlepší výhled, ale slyšela jsem, jak se Kevin na svém pochodu zastavil a zavrával. Jak couval, zakopl o mě, ztratil rovnováhu a upadl. Cítila jsem, jak se překulil přese mě, horký, zpocený a ztuhlý děsem.

Vír moci, který vtrhl do pokoje, jsem si nemohla s ničím splést.

David byl tu.

Kevin mě chytil za ochablou, zlomenou ruku a zaječel: „Tak se oprav, zatraceně! Zastav ho! Nenech ho ublížit mi!“

A hra znovu začíná.

Cítila jsem, jak se moje tělo okamžitě začíná hojit a přitom z Kevina saje sílu, aby se mohlo obnovit, a ještě než se mi udělalo o trochu lépe, odkutálela jsem se od něj, z jeho sevření, plynule se zvedla na nohy a postavila se mezi něj a Davida. Všude po mně tančily modré jiskřičky, falešně veselé jako Las Vegas.

Yvette byla pochopitelně s ním. Usmívala se.

„Opustilas nás,“ šklíbila se. „A přitom to právě začínalo být zajímavé. Užijeme si spolu *spoustu* legrace, drahoušku, uvidíš.“ Její tón, měkký jako rozpuštěné máslo, ochladl a ztuhl, když se zaměřila za mě, na svého nevlastního syna. „Pověz jí, ať se vzdá.“

„Jo?“ Hlas se mu zachvěl, ale nezlomil. „Možná nepovím.“

Proč sakra vůbec tak riskovala, že mu dala džina? Ne, já už věděla, proč... Protože si myslela, že ho má zcela pod kontrolou, a také věděla, že snažit se sama ovládat dva džiny by mohlo být nebezpečné. No, domýšlivost patřila k její chorobě.

David postoupil o krok dopředu. Napodobila jsem ho jako odraz v zrcadle. Velel mi to Kevinův rozkaz, jak jinak. Pokud by se David pokusil zaútočit, měla jsem ho zastavit a použít k tomu každou unci moci, kterou Kevin měl.

„To jsou novinky,“ řekla jsem nahlas, přímo jí. „Není zase tak submisivní typ. Jestli mě chceš dostat, můžeš to zkusit, ale bude to pořádná pranice, a věř mi, že následky nespraví troška mejkapu a pár náplastí. Já ti fakt ublížím.“

„Jasně,“ přisvědčil Kevin. „A já ji nechám. Ne, já jí *přikážu*, aby to udělala.“

Její zelené oči přelétly k němu, a výraz v její tváři... Kdybych až dosud pochybovala, že hrála ty své hry i s ním, tohle by je určitě zahnilo. Ta čirá nenávist, ze které se mi dělalo nevolno, budila i ve mně pocit, že jsem byla pošpiněna jen tím, že se na ni dívám.

„Ty pitomý zmetku. Dala jsem ti hračku, a ty mi s ní budeš vyhrožovat? Jsi trapný! Davide, chci, abys...“

„Kevine, chci tě odtud odvést,“ přerušila jsem ji a podívala se přímo na kluka. „Vezmu tě odtud, když si to budeš přát.“

Nebyl hloupý, i přes všechnu očividnou sociální deprivaci. Usmál se, předvedl mizernou zubní hygienu, ale řekl: „Tak jo. Vem mě někam. Někam jím.“

Znamenalo to opustit Davida, to se mi vůbec nechtělo, ale neměla jsem na vybranou. Musela jsem udělat, co se dalo. Patrick to přece řekl jasně. *Nejdřív si zachraň život.* Nemyslela jsem, že bych tady umřela, ale věděla jsem docela jistě, že bych si to časem začala přát.

Chytila jsem Kevina, ovinula ho pažemi, hrábla do nesmírné zásobárny energie v něm, abych ho odnesla...

... zpátky do Patrickova bytu.

* * *

Cesta éterikem neprobíhala právě hladce. Snažila jsem se vyhnout těm největším modrým výbuchům, ale bylo to teď těžší, naráželi jsme na ně už úplně všude. Taková radostná chumelenice třpytivého vílího prachu.

Patrickův byt byl prázdný. Krvavé skvrny na koberci už zaschly. Ani stopy po Lewisovi, Patrickovi nebo Sáře. Nikde ani známka toho, že by se Rahel vrátila.

Pustila jsem Kevina, setřásla ze sebe další tlustou, pohyblivou vrstvu jiskřiček a klekla si, abych si sáhla na ztuhlá, zhnědlá vlákna koberce, nasáklá krví. Ucítla jsem Lewisovu podstatu. Jejím prostřednictvím bych ho mohla vystopovat. Najít ho...

„Co teď?“ zeptal se mě Kevin. Vyhnul se krvavým skvrnám a přešel na druhou stranu pohovky, odkud se nemusel dívat na to, co sám způsobil. „Ona přijde za námi, chápeš? Nenechá nás na pokoji. Stačí, aby mu řekla, že nás má najít.“

Mou lahvičku měl zastrčenou v kapse v balíčku s kondomy, které za těchto okolností nejspíš nikdy nepoužije. Nikde nic dostatečně tvrdého, abych mohla lahvičku rozbít. Nejspíš šťastná náhoda. Nebyl dost chytrý, aby ji takhle chránil záměrně.

Zůstala jsem v dřepu na místě, které dokazovalo jeho vinu. „No jasně, pokud pořád chceš, abych ji zabila, jdu do toho.“

„Vážně?“ Naděje a hrůza, všechno v jednom slově. „Kecáš.“

Lewisi, kde k čertu jsi? Opravdu mi nebylo moc dobře. Možná to byl následek toho, jak David rozebral moje tělo. Každé umírání něco stojí. Potřebovala jsem Lewise, a nejen proto, že jsem měla starosti, ale jako člověka, který může mou láhev Kevinovi fyzicky vzít a rozbít ji. Lewis byl moje jediná naděje na osvobození, pokud Kevin neudělá nějakou kolosální botu. Což také nebylo úplně nemožné, jestliže budu pořád ve střehu.

Když už jsme u té ostražitosti... Můj mozek konečně vstřebal skutečnost, že mi Kevin nedává příkazy, ale *poslouchá mě*. A moje šaty zůstaly tak, jak jsem si je vybrala.

Právě teď se na mě nedíval jako na otrokyni. Viděl mě jako kamarádku.

„Potřebuju pomoc,“ řekla jsem nahlas. „Tvá macecha má svou vlastní moc, a teď, když má ještě Davida, může dokázat mnohem víc. Musíme se spojit se Správcí. Mohli by nám pomoci neutralizovat ji tak, aby se to obešlo bez velkého boje.“

To všechno byla pravda. Snažila jsem se mu nelhat; bylo mi jasné, že by se mi to později vrátilo.

Krev mi prozradila, že tady Lewis ležel v bezvědomí dlouho, možná několik hodin, než se probral a odešel. Potom už bylo všechno matné a nejasné. Možná on sám nedokázal jasně myslet. Ale byl stále naživu. To jsem poznala naprosto jistě a jakýsi uzel hluboko ve mně se tím rozvázal. Skutečně jsem měla strach, že jsme ho tu nechali umřít.

„Správcí mi nikdy neuvěří,“ namítl Kevin. Praštil sebou na koženou pohovku, složil si ruce na prsou a upřel zrak na

strop, který by ještě nedávno musel být pro kluky jeho věku označen hvězdičkou. „Zabijou mě. Ten stařík to povídal.“

„Zlý Bob nebyl zrovna ideál pravdomluvnosti,“ sdělila jsem mu. „Mně taky lhal, mnohokrát. Hele, mně můžeš věřit, Kevine. Slibuju, že se ti nepokusím ublížit.“

Obešla jsem pohovku a přisedla si na kraj k němu. Pořád zíral na strop, ale oči se mu podezřele leskly.

„Nemůžu jít domů,“ pokračoval. „Teď by mě určitě zabila. Vážně by mě zabila.“

„Já jí to nedovolím.“

„Jo?“ Šlehl po mně palčivým, nešťastným pohledem. „Že ty bys jí dokázala v něčem zabránit? Těžko, dokud má toho tvýho chlapa.“

„Pustím se do boje, když si to budeš přát,“ odpověděla jsem. „No tak, Kevine. Povídals, že chceš, aby byla mrtvá. Co takhle kdyby byla prostě pryč? Kdyby ji někdo odvedl? Aby ti už nemohla ublížit? Co ty na to?“

Chvilí si to promýšlel a pohrával si přitom s volnými druky na džínsech. Nakonec přikývl. „Jo. Fajn. Pokud už ji nebudu muset nikdy vidět.“

Zhluboka jsem se nadechla, zavřela oči, vydechla. Opřela jsem se na židli a z paměti vytočila číslo. Jak se moje prsty pohybovaly, lepily se na ně modré jiskřičky; zatřásla jsem rukama, abych se jich zbavila. Ne že bych je cítila, ale běhal mi z nich mráz po zádech. Viděla jsem na vlastní oči, jak se ty potvory stahovaly k aktivnímu zdroji moci, tam v Seacasketu; tam se kolem nás jen rojily.

Hlas Paula Giancarla, trochu drsný a s jerseyským přízvukem řekl: „Ano?“ Jeho tón byl ostrý a netrpělivý. Možná ho celý den otravovali prodavači po telefonu.

Otevřela jsem pusku, že spustím, a najednou jsem zaváhala. Nikdy by mě nenapadlo, že dojde na něco takového, a cítila jsem, že je to důležitý krok. Něco takového už nejde vzít zpátky.

Nikdy už to nebude jako dřív.

„Haló?“ Znělo to našťvaně – tak za dvě vteřiny třískne sluchátkem.

„Paule?“ řekla jsem. Trochu se mi chvěl hlas. „Tady je Jo.“

Ticho. Netušila jsem, co se děje na druhém konci. Potom se ozvalo velice tiše: „Ježíši.“

„Ne, jenom Joanne, i když je mi jasné, jak sis to mohl poplést, když vstávám z mrtvých a tak.“ Asi jsem to vychrlila s maniakálním oživením. „Je to dlouhá historie, a mám dojem, že zrovna teď na to není čas.“

„Jsi naživu?“

„No, ano, ale nemáme čas. Musím najít Lewise...“

„Lewise?“ Paul se rychle vzpamatoval. Vrátil se ke svému obvyklému věčnému, ostrému tónu – pokud jsem to tedy mohla posoudit. „Nojo. Přišel sem. Na hlavě měl pořádnou ránu. Snažil jsem se ho dostat k nějakému Správci Země, aby se na něj podíval, ale to rozhodně odmítl. Je to tak hodina, možná necelá, co odtud vypadl.“

„Pamatoval si, co se stalo?“

„A ty?“ přešel Paul do útoku. „Vyslovil tvoje jméno, ale já si myslel... však víš.“

„Zranění hlavy, jasně.“ Třela jsem si o sebe ztuhlé špičky prstů. „Věci se trochu zkomplikovaly.“

„Víc, než když jsi měla značku démona?“

„Jo, víc.“

„No to mě poser... Dobře. V jakém průšvihy jsi tentokrát?“

„Ve všech, co jich na světě je.“ Zavřela jsem oči a krátce nahlédla do éterika, vzápětí jsem se zase vrátila dolů. „A nejen já sama. Jsme v tom všichni.“

Zavrčel. „Nemám čas luštit hádanky někoho, kdo právě vstal z mrtvých. Jestli mi chceš doručit nějaké varování od duchů, sem s tím – nad pobřežím Atlantiku zuří bouře, ze které všichni šílíme...“

„A v Yellowstonu požár a k tomu hrozí zemětřesení v Kalifornii,“ dokonala jsem za něj. „Já vím. A je to ještě horší, než si myslíš. Mnohem horší.“

Nastalo krátké ticho. Paul byl vždycky pesimista. Pokud ta záležitost byla horší, než si myslel, pak byla fakt hodně zlá.

„Ježíš, Jo, v čem to zase jedeš?“ zeptal se.

„Laskavost za laskavost. Ty pro mě něco uděláš, já ti to řeknu. Máš pod sebou Správkyni jménem Yvette Prentissová?“

Odfkl si. „Formálně. Vyhlásil jsem pohotovost, a ona ani nezvedla telefon. Vyrázím ji, jakmile si udělám čas na podepsání výpovědi. Měl jsem tu čubku vyhodit už před lety, ale měla pár přátel...“

„Jo, Zlého Boba, já vím. Hele, potřebuju, abys k ní poslal Marion a její komando. Hned. Porušila skoro všechny zásady Správců, jaké existují, a to, co zbylo, nevydrží do rána.“

„Podívej, nemám čas na disciplinární řízení...“

„Ukradla džina,“ řekla jsem bezvýrazně. „Mučí ho. *Paule*. Chystá se ho zničit.“

Znovu ticho. Dlouhé ticho, ve kterém to praská napětím.

„*Paule*?“ připomněla jsem se.

„Lewis už mě požádal o její adresu. Do prdele, Jo. Nemůžu to teď' zařizovat. Všude kolem nás zuří učiněné peklo. To s Yvette je mi líto, jasně že se o všechno co nejdřív postaráme, ale zrovna teď' bojujeme na třech frontách a snažíme se zachraňovat lidské životy. Bude to muset počkat.“ Hovořil ponuře, ale odhodlaně. „Je mi fakt líto.“

„Jasně.“ Chutnalo to jako popel. „Chápu. Tak dík.“

„Počkej, pověz mi...“

Zavěsila jsem. Telefon začal okamžitě zase zvonit. Identifikace volajícího, automatické volání, něco takového.

Nechala jsem ho, ať se dožaduje pozornosti, a hluboce jsem se zamyslela.

„Oni nám nepomůžou,“ konstatoval Kevin. Zaujal polohu s uhrovitou bradou opřenou o tenké paže. „Já to věděl. Nikdy ti nikdo nepomůže. Do prdele s ní. Můžeme jít kamkoli, ne? Dělat co nás napadne. Nepotřebuju ji. Ať si dělá, co chce.“

Lewis se ptal na její adresu. Věděl, v čem Yvette jede. Jenomže tam dorazí zraněný a v nevýhodě, a ona má po ruce Davida jako účinnou zbraň...

„Jdeme zpátky,“ rozhodla jsem.

Přes celý pokoj jsem viděla, jak se Kevinův mrzutý výraz mění v umíněný. „Leda ve tvých snech.“

„Kevine, musíme zpátky. Musíme ji zastavit sami...“

„Aby si to nemohla rozdat s tvým kámošem?“ Odfrkl si a znovu sebou plácl na pohovku, takže mi zmizel za opěradlem. Jeho hlas zněl našťavaně a paličatě. „Ne. Nikdy.“

„Stejně přijde za tebou.“

„Nepřijde. Má, co chtěla. Bude jenom ráda, že se mě zbavila.“ Kožený potah zavrzal, když se protáhl. „Víš, co by tenhle bejvák zvedlo? Kurevsky velká telka. S kanály pro dospělé.“

Nepřímo. Ignorovala jsem ho. „Kevine...“

„Chci velkou televizi. S kanály pro dospělé.“

Uvnitř jsem neslyšně ječela. Klidně jsem ho mohla udolat upřesňujícími dotazy. *Běžný typ, nebo širokoúhlou? Jakou značku? Číslo série?* Jenomže jsem už neměla čas. Prostě jsem použila sílu, kterou mi poskytl, našla televizi s tou největší možnou obrazovkou a přenesla ji na prázdnou stěnu v pokoji. Zastrčila do zásuvky. Vytvořila neviditelné připojení na satelit. Zhmotnila na stolku dálkový ovladač. „Ještě něco?“

„DVD.“

Pořídila jsem mu ho. Přeskočila jsem pár logicky následujících kroků a přidala špičkovou, nejmodernější

zvukovou aparaturu, obrovské reproduktory, přihrádku s cédéčky podle nejnovějších žebříčků popularity, sluchátka, zesilovače, všechny filmy za posledních dvacet let (v jeho věku by se těžko zajímal o něco staršího).

„Kurva,“ vydechl Kevin užasle. Zvedl se a zkoumal ovladač. „Paráda.“

„Nech mě jít,“ řekla jsem. Strnul, s rukama stále na tlačítkách. „Kevine, prosím tě. Žádám tě o to jako přítele. Nech mě jít a něco s tím udělat.“

„Přítele?“ opakoval po mně. V jeho podání to slovo znělo nějak dětsky a ztraceně, křehce. „Ani neznám tvoje jméno.“

„Joanne,“ odpověděla jsem tiše. „Jmenuju se Joanne.“

„Hm.“ Vytáhl cédéčko a zkoumal ho. „Mně se víc líbila Lilith.“

„Kevine...“

Viděla jsem, jak nahrbil ramena v obnošeném, otrhaném tričku, vzpomněla jsem si na jeho macechu a její oblíbené sado-maso praktiky... V jeho případě spíš sado. Nikdy neměl přítele, přinejmenším od chvíle, kdy do jeho života vstoupila Yvette. Osamělý. Vyděšený. Bolavý.

Mohla jsem mu navykládat, co jsem chtěla. Udělala bych to kvůli Davidovi. Ale pak by mě to pronásledovalo hůř než cokoli, co jsem kdy provedla.

„Pokud jsi opravdu přítel, neodejdeš,“ prohlásil. „Zůstaneš tady a budeš se o mě starat.“

Kolik mu asi bylo, když mu poprvé ublížila? To zachvění v jeho hlase patřilo dítěti příliš malému na to, aby chápalo, co se to děje. *Ta mrcha*. Strašně jsem toužila něco jí provést, cokoli, prostě vyrovnat skóre. Teď jsem rozuměla Davidově černé zuřivosti, když ji uviděl na pohřbu. Mezi nimi byla dlouhá, nečistá známost; příliš dlouhá na to, aby k ní necítil nenávist.

Obešla jsem pohovku, kde si Kevin náhodně vybíral cédéčka a strkal je zpátky do přihrádek. Ruce se mu trásly.

Objala jsem ho. Na pár vteřin mi připadalo, že objímám mrtvolu – vůbec žádná reakce z jeho strany. Pak jsem poznala, že uvolnil svaly, schoulil se ke mně a přijal tu útechu. Hrozně páchl, ale já nemusela dýchat, když jsem nechtěla. Napadlo mě, kolik z jeho ledabylého přístupu k hygieně a úklidu připadá na vrub snaze udržet si dokonale upravenou a pořádkumilovnou Yvette od těla.

Pohládila jsem ho po mastných, zplihlých vlasech a zašeptala: „Kevine, já jsem tvůj přítel. A vrátím se k tobě. Jen mi dovol, abych ho zachránila. Určitě ho v tom nechceš nechat. Víš přece, co se s ním stane. Už jsi to viděl. Poznals to sám na sobě. Máš příležitost někoho zachránit, Kevine, tak ji využij.“

Strčil ruku do kapsy, kde, jak jsem věděla, měl mou lahvičku, ale nevytáhl ji. Skoro jako by sevřel svou zaječí pacičku... Jeho osobní kouzlo pro štěstí.

„Vrátíš se?“ zeptal se. „Slibuješ?“

„Přísahám.“

Držela jsem ho ještě pár vteřin, ale skončilo to, když mi jeho ruka sjela na zadek. „Hej! Co ta ruka?“

„Promiň,“ zamumlal a dal ruku pryč. „Ne... Nedovol jí, aby ti ublížila. A vrať se.“

Natáhla jsem se a dala mu pusu. Jediný cudný, jemný polibek. Když jsem se odtáhla, hleděl na mě široce rozevřenýma, ohromenýma očima.

Nikdy nebyl políben. Na těch jeho šestnácti nebylo vážně nic sladkého.

Rozpřáhla jsem paže, připravena vznést se do éterika.

„Stůj!“ vykřikl Kevin. Pohlédla jsem na něj a uviděla, že vyndal lahvičku z kapsy. Svíral ji tak pevně, až mu zbělely klouby „Počkej. Nemůžu. Jsi všechno, co mám.“ Vydal hluboký povzdech, až se mu zvedla hrud'. Podobalo se to vzlyku.

„Kevine, nedělej...“

„Zpátky do láhve. Promiň.“

Zaječela jsem zklamáním, ale šedá mlha už mě vtahovala dovnitř, bezmocně jsem upadala do zapomnění.

* * *

Nechtěla jsem snít, protože jsem věděla předem, jaký ten sen bude. O něčem zlém. Došla jsem k závěru, že džinové, lapení v zapomnění, prožívají výhradně noční můry.

Nesnáším, když mám pravdu.

V mém snu džinové umírali.

Každá ze tří událostí, obdařených vědomím, které se odehrávaly tam venku – počínající zemětřesení, požár v Yellowstonu a bouře, rostoucí nad Atlantikem – přitáhla k sobě Správce. Nejvyšší velitelé každé z těchto oblastí měli k dispozici džiny, aby zaměřovali a zesilovali jejich moc. Dohromady jich mohlo být tak sto...

...Stovka obětí.

Bezmocně jsem sledovala, jak jiskřičky v éteriku kondenzují a pak pomalu, s grácií padají jako déšť, který džiny zalévá a omývá jako radiace; čím víc moci džinem proudí, tím víc se jich kolem něj soustřeďuje. Věděli to. Věděli, že je to zabíjí, a nemohli proti tomu nic dělat.

Někteří Správci pochopili, co se děje, stáhli své džiny zpátky, zavřeli je do lahví a doufali, že se podaří škodu zvládnout.

Ostatní je slepě pobízeli dál, soustředění pouze na své cíle.

Tektonické desky v Kalifornii se zavlnily, přesunuly a začaly klouzat. Správci Země nemohli čelit silám, jež se daly do pohybu, a jejich oslabení džinové už nebyli k ničemu. Nastoupily první otřesy, vycházející z hloubi země.

Požár v Yellowstonu se rozhořel a vymkl kontrole jako rozvodněná řeka, vyšplhal na hřeben a hnal se dolů, přeskakoval ze stromu na strom, obaloval kmeny

rozžhavenými proudy plamenů. Stromy praskaly a vybuchovaly se zvuky, připomínajícími výstřely, když se v nich začala vařit míza. Žádná zvířata před ohněm neutíkala; přehřátý vzduch požár předběhl a zabíjel vše, co mu stálo v cestě.

Správci Ohně se snažili zabránit šíření požáru, ale k ničemu to nevedlo. Jejich džinové selhávali.

Yellowstone byl odsouzen k vypálení. Už zase.

Pohled na zuřící zběsilost, která se vzdouvala tam venku nad mořem, jsem nemohla snést. *Prosím. Jak to můžu zastavit?*

Spojená moc Správců to nedokázala. Představa, že bych já mohla proti tomu vůbec něco podniknout, byla naprosto šílená.

Pocítila jsem něčí přítomnost. Něčeho chladného a mírného.

Vedle mě seděla vysoká žena s nezemsky nádhernými rysy, s vlasy bílými jako sníh, s očima jako ametyst.

Sáro, oslovila jsem ji. Věnovala mi smutný, jemný úsměv.

Tak se jmenuju? Pohlédla na obraz zkázy pod námi. *Tolik bolesti, a pro takovou maličkost. Přála bych si, aby to už skončilo. Přála bych si to zastavit.*

A dokáže to někdo? zeptala jsem se. Řečnická otázka. Opřela jsem si bradu o kolena jako malá holčička, přihlížela jsem konci světa v ohni a potopě a pomalém vlnění země.

Ó ano. Sára vypadala překvapeně, že to nevím. *Samozřejmě. Ty.*

Narovnala jsem se a podívala se jí do očí. Takové chladné, hluboké oči, se skvrnkami jakoby broušených plošek drahokamu. Není divu, že ji Patrick miloval. Není divu, že by udělal cokoli, jen aby ji udržel naživu – ať by to bylo sebehroznější.

Já?

Nepatrně přikývla. Z očí jí vytryskly slzy, skanuly po jejích hladkých, dokonalých bledých tvářích.

Patrick to věděl, řekla. Od prvního okamžiku, kdy tě spatřil.

Že můžu zavřít tu trhlinu?

Že ty jsi ta trhlina.

Neměla jsem čas pocítit úžas nad tím sdělením, protože v té chvíli začala bolest. Sára sebou také šklubla bolestí, překřížila paže na hrudi a sehnula se dopředu. Připadalo mi, jako by nás někdo chytil na háček jako ryby a někam nás vlekl.

Co to sakra...

Sára vzhlédla. Oči teď měla černé a ploché, barva drahokamů se z nich ztratila, její vlasy se kroutily a černaly, až z nich zbývaly jen zkamenělé trosky.

Je čas jít. Pamatuj. Pamatuj.

A pak se všechno ztratilo v šedém snu, vznášejícím se v zapomnění.

* * *

Zátka z lahvičky s třesknutím vylétla.

Tentokrát jsem byla připravena – ve víru jsem se vyhnula ven, zformovala jsem se, jakmile jsem byla venku z láhve, a hned jsem se vrhla na Kevina, chytila ho za tričko a přitiskla ho ke zdi.

„Ty!“ zaječela jsem. „Ty mizerný zrádce!“

Byl bledší než obvykle a blekotal něco, co jsem neposlouchala, protože tam venku *umírali* Správci a džinové. Uvnitř v té lahvi jsem vnímala každou smrt jako řeznou ránu, s každým zmizelým životem nové říznutí, další chybějící kousek světa. I ze mě.

A bylo tu to *volání*. Tahalo mě jako kotva a trhalo mě na kusy.

Nepřestávalo to, bušilo to ve mně jako tep mého srdce
pojď domů!

Kevin mou láhev svíral vší silou. Chytila jsem ho za zápěstí a zmáčkla ho. „Pusť ji!“ zavrčela jsem. „Pusť ji, nebo ti urvu ruku!“

„Neubližuj mi,“ povedlo se mu vyhrknout, a já byla v pasti, zase mi stála v cestě další přehrada. Zatraceně. Pustila jsem ho – jinak to nešlo – a ustoupila.

Nacházeli jsme se pořád v Patrickově inovovaném bytě. V televizi ukazovali něco se spoustou vybuchujících vesmírných lodí, ale zvuk byl ztlumen. Otočila jsem se od Kevina a napjala smysly co nejvíc, abych se pokusila někoho najít, *kohokoli*, kdo by mi pomohl, protože jsem musela *jít*. Volání se nedalo odolat. Spojení s Davidem bylo stále tu, i když slabé, a já cítila, jak se svíjí a chvěje napětím. *Bože, co to s ním dělá...* Ne. David nebyl první na řadě. Ne teď.

„Sáro!“ zařvala jsem. „Sáro! Prosím! Nechápu, co mám dělat! Pomoz mi!“

Sún ifrítky proklouzl kolem mě, vznášel se a stěží ho bylo vidět. Hmátla jsem po něm, ale vysmekl se mi.

„Jíst,“ zašeptala.

Já ji nakrmit nemohla. Neměla jsem žádné rezervy, a od Davida mi přicházelo tak málo, že jsem měla strach vzít si víc; spojení by mohlo úplně prasknout a on by vykrvácel.

Obrátila jsem se ke Kevinovi. Zůstal u stěny, kam jsem ho přitlačila, tvářil se vyděšeně a nemálo našťavaně; na to jsem neměla čas, ani na jeho úzkosti dospívání, dokonce ani na jeho bolest.

Všude teď bylo spousta bolesti. Jeho, moje a Davidova tvořily dohromady sotva kapku v celém vědru.

„Dej mi příkaz!“ štekla jsem.

„Abys udělala co?“

„Cokoli!“

Asi na vteřinu měl prázdný výraz, pak se mu vkradl do očí prohnáný, mastný svit. „Svlékni si šaty a obleč si ty, které mám rád. Ty...“ Gestem naznačil korzet.

„Jasně. Cokoli si přeješ.“ Začala jsem se svlékat, rukama jsem celý proces zpomalovala, až se otevřela brána k jeho moci. Pustila jsem se do čerpání, co to šlo, plnila jsem se tím hustým proudem, temným jako sirup, a hledala Sáru.

Vznášela se jako duch ve stínu za masivním televizorem. Upřela jsem oči do černého prostoru, kde měla být její tvář, a začala jí posílat Kevinovu sílu. Násilné krmení. Ve chvíli, kdy jsem si stahovala kalhoty, jsem už měla udělané krajkové spodní prádlo pro Frederickův úbor, takže vlastně nešlo o úplnou nahotu, ale Kevin vypadal stejně ohromeně, jako bych mu předvedla úplný striptýz. Dobře. Ohromení mi ho udrží od těla.

Okopírovala jsem francouzskou komornou a vykročila dopředu, kde se rýsovala ifritka jako temný, hladký tvar. *Slyšíš mě?* zeptala jsem se. Zdálo se mi, že jsem ve stínu zahlédla zablesknout purpurové oči.

Slyším. Byl to stěží šepot, ale byl tu. A znělo to jako Sára z mých snů.

Můžeš mě vzít tam, kam mám jít?

K Jonathanovi. Taková tíha smutku v tak krátkém prohlášení. *Ano. Můžu.*

Co Patrick?

Zdálo se, jako by ucukla. Pryč. Pátrá.

Zhluboka jsem se nadechla, až korzet zavrzal a jeho šněrování se napjalo. *Vezmi mě k Jonathanovi.*

Bariéra. Ty jiskřičky? Ne, ty přece netvořily žádnou bariéru. Byla by příliš prostupná. *Těžko ji překonáme.*

Ale musely jsme. Naznačila jsem jí zvednutým prstem, aby počkala, protože ke mně zezadu přistoupil Kevin.

Obemkl mě rukama a přitáhl si mě blíž, a mě se málem obrátil žaludek, když jsem poznala, jak se vzrušil. Bože, do čeho jsem se to zase dostala...

„Chci, abys...“ Taktická chyba. Ještě jsem nedokončila oblékání, což znamenalo, že jsem měla pořád přístup k jeho zásobám moci. Nemohl mi dávat víc příkazů současně.

„Spi,“ řekla jsem, otočila se v jeho objetí a použila trochu síly, která do mě stále proudila, proti němu. „Ať se ti o mně zdá.“

Na vteřinu jsem si myslela, že to nebude fungovat, ale pak se mu oči obrátily vsloup, poklesla mu čelist a svalil se na koberec jako pytel cihel. Láhev zůstala v jeho ruce, pevně ji svíral v pěsti. *Krucí*. Kdyby se tak odkutálela...

Zkusila jsem zapracovat na jeho prstech, ale nedokázala jsem je přimět, aby se uvolnily. Nejspíš proti tomu působí nějaké džinské pravidlo. Zlomit jsem mu je nemohla, protože mi zakázal ubližovat mu. Nemohla jsem ho zabít – dobře, ne že bych to měla v úmyslu, jenže...

Chytila jsem ho za nohy a dotáhla ke kožené pohovce, pohodlně ho uložila a snažila se neposlušovat jeho sténání. No jasně, zdálo se mu o mně. Zadoufala jsem, že jsem dodala čalounění v nepromokavé úpravě...

„Tak do toho,“ vyzvala jsem Sáru.

Ifrítka na mě skočila, zaryla mi drápy do prsou a začala se krmit. Po pár prvních vteřinách agónie...

... jsme padaly éterikem. Rychle. Sbalené do sebe, neoddělitelné, živící se jedna druhou jako uroboros. Padaly jsme jako meteor, směrem k vyšším úrovním; byl to nejpodivnější pocit klouzání, které nemířilo dolů ani nahoru nebo stranou, tam ani onam. Pamatovala jsem si na zvláštní pocit z putování do Jonathanova domu, byť v poměrně známém prostředí výtahu. Ifrítka se ani nepokoušela zahalit naši cestu do povědomých pojmů.

Éterikum se podobalo minovému poli zkázy na pochodu. Na východě běsnící bouře děsivou rychlostí hltala všechnu moc; tyčila se jako vířící věž studeného světla a čisté energie, a těch pár Správců, kteří s ní ještě bojovali, sotva slabě blikalo a blížilo se úplnému zhroucení. Necítila jsem

nablízku žádného džina. Ohně z Yellowstonu osvětlovaly tuto úroveň jako supernova a pohlcovaly všechno na všech stupních naší reality, téměř překryté vrstvou vířících modrých jisker. Momentálně nebyli nablízku žádní Správci. A žádní džinoví.

Hnaly jsme se přímo do středu toho pekla. Pokoušela jsem se křičet, ale ifrítko ze mě vysávalo úplně všechno, každou unci síly a vůle, a v okamžiku, kdy jsme se dotkly plamenů, už ze mě byla jen mrtvá váha. Bolest byla tak krutá, až mě napadlo, že už je po mně, ale pak jsem ucítila, jak se prodíráme něčím vazkým a hustým, tlačilo to na nás, svíralo nás, a pak přišlo náhlé nečekané uvolnění.

Řítily jsme se někam dolů, pořád ještě zaklesnuty do sebe, ifrítko se ze mě stále krmila.

Dopadly jsme na něco tvrdého a nepoddajného. Zjistila jsem, že mám opět tělo, ale už bez toho pitomého úboru francouzské komorné; měla jsem na sobě dlouhý světlý háv, něco měkkého a chladivého, na omak podobného hedvábí.

Vypadalo to nejspíš jako odraz toho, co měla na sobě žena, klečící obkročmo nade mnou, až na to, že její oděv byl oslepujivě bílý, zatímco můj bledě krémový.

Sára nabyla svou původní podobu. Přinejmenším pro tuto chvíli. Těžce dýchala, oči měla rozšířené a trochu zdivočené, tváře matně zarudlé, což mohlo být způsobeno rozjařením nebo posttraumatickým stresem. Drápy stále zarývala hluboko do mé hrudi; viděla jsem bledé plameny vlastní životní síly, jak jimi proudí do ní.

„Slez!“ vypravila jsem ze sebe a malátně ji odehnala. Vytáhla drápy, ve tváři ohromený a maniakálně vzrušený výraz, vstala a já se překulila na bok. Ach, Bože. Pocítila jsem nával nevolnosti a vyplivla modré jiskry. Třpytily se i na Sáře, ale nezdálo se, že by na ni měly nějaký nepříznivý vliv. Ve skutečnosti jiskry vstupovaly *do ní*, nijak je neodmítala.

Nikdy v životě jsem si nepřipadala tak nemocná a křehká – ať už šlo o život lidský nebo džinský. Ležela jsem na chladivé, hladké dřevěné podlaze a úporně jsem se snažila udržet se pohromadě. Vtom jsem zaslechla kroky.

Aha, bezva. Jonathan. Zavedla mě k Jonathanovi. Změřil si mě těma studenýma, temnýma, kritickýma očima, pak se sehnul a zvedl mě. Zarazil se, když spatřil Sáru, nadpřirozeně nádhernou a nezdravě přeplněnou energií.

„Ty,“ oslovil mě, ani srdečně, ani nepřátelsky, a už vůbec ne překvapeně. „Zůstaň tady.“

Docela se mi líbilo octnout se zase jednou v mužském objetí, cítit jeho sílu. Připadala jsem si bezpečně – po dlouhé době, která se mi zdála nekonečná. Snažila jsem se dávat pozor, ale všechno se mi slilo do záblesků a dojmů – chodba, mihla se kuchyň, něco jako fotografie na stěně, otevřené temné dveře. Světla se rozžala, když se mnou vstoupil dovnitř. Měkkost postele mě vtáhla do sebe.

Jonathan se na mě díval a já s údivem zaznamenala v jeho pohledu cosi jako náznak úcty. „Tys to dokázala,“ řekl. „Jak jsi věděla, kam máš jít?“

„Já ne,“ zamumlala jsem. „To ifritka.“

Kývl. „Ano, ta to věděla.“ Vzal mě za paži a přešel mi po ní oběma rukama, asi jako trenér, který poskytuje svému svěřenci léčebnou masáž; proudilo do mě teplo, tiché a zářivé. Život, který ve mně hned začal koloval.

Přesunul ruce na mou levou paži, vtiskl do ní další energii. Potom přišly na řadu nohy, pravá, levá. Vytrvalý teplý tlak jeho rukou mě ukolébal do polospánku.

Přetočil mě na břicho. Moje šaty někam zmizely. Ruce na mých zádech, pracující na mých svalech, léčivý dotek.

„Kdo jsi?“ zašeptala jsem. Vnímala jsem Jonathanovu osobnost jako slunce za sebou. Prsty už mi netlačil na kůži, byly uvnitř ve mně a sahaly hluboko.

Neodpověděl mi.

Probudila jsem se s pocitem tepla a pohodlí, s měkkým péřovým polštářem pod hlavou. Vůbec jsem si nepamatovala, jak jsem usnula. Ani se mi nezdály žádné sny. Přikrývky slabě voněly po santalovém dřevě a na holé kůži mě příjemně chladily. Pokoj mi nebyl povědomý. Nacházel se v něm masivní prádelník z medově zbarveného dřeva, na stěnách visely kresby vesmíru a hvězd, které působily velmi skutečně, jako výhledy do věčnosti. Knihovna plná vázaných knih všech možných tvarů, velikostí a barev. Noční stolek s lampou, která momentálně nesvítla.

Na rohožce vedle postele ležel ifrít, schoulený jako pes. Probleskoval ve stínech, a když jsem se na něj podívala, zvedl hlavu a zašklebil se na mě černými jehlovitými zuby. Zmocnil se mě strach, podobný oživlé vzpomínce ze snu. *Sáro?*

Pokud to byla Sára, znamenalo to, že jsem jí neposkytla dost síly, aby jí podoba džina vydržela na dlouho. A já jí přitom dala tolik – skoro všechno, co jsem měla. Ifrít znovu položil hlavu, stočil své dlouhé tělo přibližně lidského tvaru do těsnějšího klubíčka a znehybněl. Hlídací pes? Pokud tomu tak bylo, neměla jsem nejmenší ponětí, jak ho odvolat. Pokud se to ode mě vůbec očekávalo.

„Haló?“ Zkusila jsem to nejistým šepotem. Posadila jsem se na posteli. Ifrít se nepohnul. Jedním okem jsem ho sledovala a přidala jsem o stupeň víc na síle. „Je tu někdo?“

Ve dveřích ložnice se objevil pohyblivý stín. Světlo zvenčí vykreslilo obrys vysoké mužské postavy, na jednu strnulou úlevnou vteřinu jsem si pomyslela *David!*, ale pak muž vkročil do kruhu, vyznačeného teplou září stolní lampy a byl to Jonathan. Ruce měl v kapsách džínsů, zaujímal

ledabylou pózu, ale řeč těla ho zrazovala. Jeho tmavé oči byly až příliš jasné a soustředěné.

Nevěnoval ifritovi jediný pohled. To mi připadalo zajímavé. Ifrit zvedl hlavu a začichal, postavil se na nohy a obešel ho dokolečka.

Jonathan stále sledoval mě, i když natáhl ruku a pohladil ifrita po hlavě. Stvoření kleslo k zemi, ladný pohyb vytesaný do temnoty. Cítila jsem v jeho pohledu cosi podobného uctívání.

„Takže?“ oslovil mě Jonathan. Přejela jsem si po nahé paži a objevila, že mi naskočila husí kůže, ať už to způsobil chladný vzduch v místnosti nebo jeho přítomnost.

„No, už se nerozpadám,“ odpověděla jsem. „To je asi pokrok.“

Přikývl. „Moc ale nechybělo.“

„To jsem pochopila.“ Odkášlala jsem si. „Hm... Kolik se nás tady sešlo?“ Pár dlouhých vteřin na mě jen upíral pohled. Nakonec jsem položila otázku, které jsem se bála: „Rahel? Zvládla to?“

Svezl se do dřepu u postele. Přitáhla jsem si deku jako symbol slušnosti, ale nijak zvlášť by mi nevadilo, kdyby se rozhodl pro nějaký ten pohled z boku. Nerozhodl. Skoro. „Ne. Kolik toho víš?“

„Zatraceně málo.“

„Dobře.“ Položil mi ruku na holé rameno, trochu mě tím rozechvěl, ale byl to jen léčivý dotek, nic osobního. „Jsi čistá. Můžeš vstát.“

Obrátil se zády, ani ne tak aby mi poskytl jakési soukromí, jako spíš že mu bylo hluboce lhostejné, jestli jsem nahá nebo ne. Stejně jsem si už během vstávání tvořila šaty. Modré džínsy, pracovní košili, důkladné boty. Sem se to hodilo.

„Co je s Davidem?“ zeptala jsem se.

„To mi pověz ty.“ Stál zády ke mně; vytahoval nějaké věci z knihovny, neklidně obracel stránky. Potřeboval něco

dělat rukama. Bylo v něm tolik potlačené energie, až jsem se divila, jak to tady přežije, uvězněný ve vlastním domě, neschopen odejít. Nevypadal na klidnou povahu. „Baví se dobře? Jako za starých časů s vdovou Prentissovou?“

Jeho sarkasmus byl hustý jako hnůj, jenže já slyšela i bolest pod ním. A vzpomněla jsem si na svůj sen. „Neprosila jsem se o to. Zarazila bych ho, kdyby to bylo v mé moci.“

„Nojo, vždycky to nedopadne tak, jak bys ty chtěla. Nebo kdokoli z nás, když se to tak vezme.“ Zbytečně razantně zastrčil knihu zpátky na místo a se založenýma rukama se obrátil čelem ke mně. Odstrašující, tak by se dal popsat výraz jeho tváře. Oči jako pazourky. Rty sevřené do tenké, odmítavé čáry. Cokoli teď řeknu, vyzní jako kňourání a sebelítost. Takže jsem neříkala nic, jen jsem se na něj dívala. Nakonec sklopil pohled na svoje černé tenisky Doc Martens. „Všiml jsem si, že se ti povedlo uniknout. Možná přece jen k něčemu budeš. Vždycky se nám hodí nějaký ten kanónfutr.“

„Není divu, že se z lidí nestávají džinové moc často,“ odvětila jsem. „Když věnujete náboru takové úsilí.“

Jonathanovy rty se zkřivily. Mohl to být úsměv, ale on nedopustil, abych ho zahlédla zřetelně. „No jistě, jeden si za těch pár tisíciletí vytvoří ustálené návyky. Je mi líto, že ses necítila jako jeden z našich chlapců.“

Rozhodla jsem se nepouštět do sporů, týkajících se otázek pohlaví. „Pořád ho má?“

„Madam de Sade? Ó ano.“ Pohupoval se ze špiček na paty, ruce stále založené.

„A...?“

Vzhlédl. „Chceš znát podrobnosti?“ Jeho tón by dokázal zmrazit rtuť. „Mělas tam zůstat. Mohla by sis to celé užít. Jsem si jistý, že by se mu to *hrozně* líbilo.“

Ach, ten se ale vztekal... Z jeho prázdného výrazu to sice nebylo poznat, ale syrové ostré hrany se užuž prodíraly navenek.

„Rahel je už na cestě,“ řekl. „Plnila nějaké úkoly, které jsem jí dal.“

„Ale víš přece, jak nebezpečné...“

Varovně zvedl prst. „Ne. To nezkoušej. Snaž se zůstat se mnou zadobře, Jo. Aby bylo jasno, *nikdy* mi nepřipomínej věci, které jsou zřejmé. A *nikdy* si nemysli, že bych si toho nevšiml.“

Obrátil se a zamířil ke dveřím. Zavolala jsem za ním: „Jak moc je to zlé? Venku v éteriku?“

„Pojď se mnou,“ vyzval mě a zmizel v chodbě. Následovala jsem ho. „Zaspala jsi celý večírek.“

* * *

Nečekala jsem, že obývací pokoj bude plný lidí. Tísnilo se jich tam třicet nebo čtyřicet. Džinové všemožných velikostí, tvarů či barev, různého vzhledu a oblečených podle každé myslitelné módy. Někteří byli očividně postiženi komplexem božství; hýtili hedvábím a saténem, a s klenoty to opravdu přeháněli. Vedle nich by Rahelina tradiční neonové žlutá působila jednoznačně společensky.

Jonathan prošel hloučkem, který se před ním rozestupoval, zůstal stát před krbem a sledoval, jak všichni soupeří o pozice; když mě zahlédl vzadu, trhl hlavou v gestu, které zřejmě mělo znamenat *pojd' sem!*, a nemělo vůbec nic společného se starostlivostí. Spíš jako by chtěl mít nepřátele radši nablízku. Zaujala jsem místo u zdi vedle jeho ramene a pokoušela se vypadat bezvýznamně, což se ukázalo jako poměrně obtížný úkol, protože jsem přitahovala pohledy a šeptané poznámky. Jonathan zvedl ruce, aby si zjednal klid. Okamžitá poslušnost.

„Tohle je Joanne,“ ukázal palcem svým směrem.

Snědý chlapík zdatného vzhledu v pravděpodobně ručně šitém obleku a ocelově šedé vázance si mě prohlédl očima znepokojivé barvy kachního peří. „Nepatří sem.“

„Jo, to mi povídejte,“ pravil Jonathan, ale tónem, jenž v tom směru nepřipouštěl žádné pokusy. „Tak. Věci se mají takhle. My tady jsme všechno, co zbylo.“

Krátké ticho, přímo těhotné významy. „Cože?“ odvážil se kdosi vzadu a rozhlédl se. Sčítal. „Tak málo?“

„Takové ztráty?“ Polekaný pronikavý hlas zepředu, nepostřehla jsem čí. „To není možné!“

„Neřekl jsem, že jsou ztracení. Vím přesně, kde jsou,“ prohlásil Jonathan. „Jenomže se k nim nemůžu dostat. Mnozí sedí v lahvích a čekají, jak to dopadne. Někteří... zůstali uvěznění v éteriku. Někteří se už nedokázali udržet pohromadě kvůli těm... Jak jim říkáš?“ obrátil se na mě.

„Jiskřičky. Chladné světlo. Vílí prach.“

„Jasně. Tahleta věc.“ Pohlédl na své posluchače, obličej měl nevýrazný a nápadně prostý paniky. „Která vychází z trhliny.“

Šedý oblek se ozval: „Tak musí někdo jít nahoru a trhlínu uzavřít.“

Pokud předchozí ticho bylo těhotné, tak tohle vypadalo mrtvě narozené. Všichni se dívali jeden na druhého. Jonathan čekal. Nakonec jsem pomalu zvedla ruku. „Ehm... Můžu něco říct?“

Koukl se na mě přes rameno, jako by mu to nedocházelo, načež se ke mně napůl otočil. „Nevím; můžeš?“

Bezva. Ještě ke všemu mě bude poučovat o správném vyjadřování. „Promiň. Takže smím?“

„Ovšem.“

„Lewis mě poslal zavřít tu trhlínu. Snažila jsem se, ale nedrželo to.“

Nikdo nepromluvil, ale hlouček se zavlnil, jako když mezi elektrodami proteče elektrický výboj. Došlo k polarizaci. Jonathan přerušil mlčení záměrně tichým hlasem.

„Ty ses *snažila*? No skvěle. Nastal čas amatérů. Lewis by to býval mohl vědět. Nejspíš se tím všechno stokrát zhoršilo.“

„Pokoušel se přivolat na pomoc někoho z vás,“ odpálila jsem zpátky. „Ale chápu, že zrovna ten den se tady vyskytl akutní nedostatek kuráže.“

Jo, nebylo to zrovna chytré, ale byla jsem unavená a rozmrzelá a Jonathan mě tím svým sarkasmem štvál. Celá místnost se otřásla nesouhlasem.

Kupodivu se zdálo, že Jonathan se neurazil. Změřil si mě od hlavy k patě, jako by mě znovu oceňoval.

„Taková jsi až teď?“ zeptal se.

„Ne, taková jsem odjakživa,“ odsekla jsem. „Politické korektnosti mám plný zuby.“

„To se mi líbí. Ale teď buď zticha.“ Znovu se obrátil ke shromážděným džinům, tak nervózním, až jsem se divila, že tu nedošlo k samovznícení. „Ti z nás, kdo jsou lapeni v éteriku, mají potíže. Ti, kdo se už nedokážou udržet pohromadě, jsou možná mrtví. Musíme to provést rychle a správně, a pak dohlédnout, aby to Správci zase nezkurvili jako obvykle.“

„Což přesně znamená?“ zajímal se opět Šedý oblek. „Že po nich budeme uklízet, jako to děláme pokaždé? Ať si lidé zodpovídají za své zločiny. Ať si v éteriku uklidí sami.“

Z Jonathana si moc nedělal, což mi připadalo zajímavé vzhledem k mimořádné úctě, kterou mu projevovali ostatní. Pan Šedý oblek měl bledou pleť, ostré rysy obličeje a budil dojem bezohledné síly. Stejně bych sázela na Jonathana, kdyby mělo dojít ke střetnutí, ale asi bych nesázela moc vysoko.

„Jasně. Budeme tady sedět a dívat se, jak naši vlastní lidé umírají. To je bezvadný plán, Ashane. Tys na to kápl.“ Zdůraznil svá slova přátelským gestem *Mám nápad!* „Něco ti povím. Běž tam sám a řekni jim, že je necháme umřít.“

„Když vylezeme ven, umře nás ještě víc,“ namítl Ashan bez jediného mrknutí. Jako by měl mrkání mimo provoz.

„Ale proč ty by ses měl znepokojovat? Vždyť nikdy neopouštíš bezpečí svého hnízdečka.“

Ticho. Většina džinů se zkoumavě dívala na Jonathana. Jonathan zabodl zrak do Ashana.

„Ehm...“ Snažila jsem se, aby to znělo uctivě, ale nevím, jestli se mi to povedlo. „Neměli bychom nejdřív zjistit, kdo tu trhlinu otevřel?“ Jonathan mě provrtal pohledem, který by se dal popsat jako neurochirurgický zákrok bez anestezie. Což mě přirozeně nezarazilo. „No, není to snad dobrá otázka? Chci říct, *někdo* to tam roztrhl. Někdo se spoustou moci a nedostatkem svědomí. Byl to džin?“

„Když jsem řekl *bud' zticha*, které části z toho jsi nerozuměla?“

Vrátila jsem mu pohled plnou silou. Posledně mě zastrašil, ale od té doby jsem prodělala značně tvrdé lekce v kurzu *Jak se stát džinem* a celá ta věc s pravým bohem mé nové existence už na mě tak nezabírala. „Tak mi odpověz. Udělal to nějaký džin?“

„Ach, o tom se *moc hezky* pobavíme později,“ pravil.

„Beru to jako *ano*. Odhaduju to čistě z teorie magie...“ Na rozdíl od džinů jsem skutečně studovala všechnu tu fyziku, fyzikální zákony a jejich různé důsledky. „Ale připadá mi, že ten, kdo tu trhlinu otevřel, ať už to byl kdokoli, bude mít dost jasnou představu, jak ji zavřít. Protože musel vědět, co dělá. Totiž, ta věc byla dokonale zamaskovaná, když jsem se k ní dostala. Hodně nenápadná, chápete?“

Dostala jsem ho. Jenom zamrkal.

„Nebo jsem řekla něco, co bylo očividné?“ Naklonila jsem hlavu na stranu.

Neurochirurgie. Bez anestezie. Tupým řeznickým nožem.

„Nemůžeme se zeptat toho, kdo ji otevřel,“ řekl.

„Protože?“

Spor se vyvíjel jako tenisové utkání. Pokoj plný džinů nás sledoval a přenášel dychtivé pohledy z jednoho na druhého. Většinou fandili jemu, o tom nebylo pochyb. Bylo mi to jedno. Záleželo mi jenom na jediném oponentovi.

„Protože tu není.“ Jonathanovy nelítostné oči přímo žhnuly. „Nech už toho.“

Možná jsem měla trochu delší vedení, ale nakonec mi to došlo. *David*. Bylo mi jasné, že se mi to objevilo na tváři, protože ve mně právě probíhalo zemětřesení. *David otevřel trhlinu...*

„Proč?“ zašeptala jsem. „Proč proboha by měl...“

Jonathan mi věnoval soucitný pohled, jako bych byla to nejpitomější stvoření ve vesmíru. Což jsem v té chvíli pravděpodobně byla. „Z lásky,“ odpověděl. „Znáš snad jiný důvod?“

David otevřel trhlinu, když ze mě udělal džinku. *Porušils zákony*. Rahel to řekla, a já neposlouchala. Jonathan se mi také snažil říct, jak vážné bylo to, co jsme udělali.

David otevřel trhlinu, když mě vrátil zpátky do života, a přitom vtáhl dovnitř něco z druhé strany.

Byla to naše vina, že džinové umírali.

Kapitola třetí

Když dal Jonathan jasně najevo, že tenisové utkání skončilo a diskuse byla uzavřena, nikdo to nekomentoval. Nikdo nevystoupil a neřekl rovnou, co si o tom myslí, a to bylo jen dobře; nebyla jsem si jistá, jak by se mi zamlouvalo, kdyby se na ně sesypali všichni ti nesmírně mocní a nesmírně namyšlení tvorové. Obzvlášť Ashan, který budil dojem, že by jediným postranním pohledem vyvrtil díru do titanu. Už tak tu docházelo k přetížení nespokojeným mumláním a zuřivými dravčími pohledy, zaměřenými na mě. Přála jsem si, aby se objevila Rahel; ta se ke mně přece jen chovala aspoň trochu přátelsky. Právě teď bych docela přivítala i Patricku, a vůbec ne proto, abych s ním mohla praštit o zeď; on tím už prošel přede mnou a přežil. I svět to přežil. Džinové přežili. Potřebovala jsem zjistit, jak, a bylo mi jasné, že to nedokážu.

Moje vina. Tohle je moje vina. V jednom kuse se mi to honilo hlavou. Proč mi to David neřekl? Ani mi nic nenaznačil? *Věděl to vůbec?*

Jistěže to věděl. Až teď mě napadlo, pozdě a krutě, že ho tu Jonathan držel právě proto, aby stačil najít způsob, jak trhlinu uzavřít, a přitom ho nezabít. Já myslela, že jde o trest, ale Jonathan se přitom snažil zachránit nás oba. Spolu s Davidem hledali cestu, jak z toho ven.

Ach Bože. Nic jsem nepochopila.

V místnosti se něco změnilo, všechno se ztišilo. Jonathan odehnal přítomné ze středu pokoje a letmo na mě pohlédl.

Očividně jsem byla jediná, kdo nepoznal, oč jde. „Někdo jde,“ vysvětlil.

Na volném prostranství se zhmotnila Rahel. Celou ji pokrývaly modré flíčky. Džinové křičeli a opřekot uhýbali a prchali, protože jiskry se vznesly a pustily se do hledání nových hostitelů; Jonathan vykročil dopředu.

Než se k ní však dostal, Raheliny žluté oči zmatněly, pomalu se zhroutila na koberec. Byla jsem nejbliž; bez přemýšlení jsem se k ní natáhla.

Ruce se mi do ní zabořily až po zápěstí. Neměnila se v mlhu – to by bylo lepší, mnohem lepší. Ne, to, do čeho jsem sáhla, byla hmota na omak podobná máslu, rozpouštějící se svaly prosáklé krví. Dotkla jsem se poměrně tvrdé kosti, ale i ta se roztékala jako vosk na slunci.

Pokoušela se mi něco říct. Přinejmenším její rty něco šeptaly. Vyšklubla jsem ruce a zděšeně zírala na teplou hmotu, která mi ulpěla na kůži. Raheliny otevřené oči měnily barvu od bouřkově černofialové až po bleděmodrou, jako by ty barvy procházely divoce rotujícím skleněným hranolem.

„Joanno!“ vyštěkl Jonathan. Klesl na kolena vedle ní, napřáhl ruku nad její tělo a mě odstrčil k ostatním. „Vypadni! Je kontaminovaná.“

Viděla jsem, jak z jeho natažené ruky proudí energie, zlatavě bílá a tak intenzivní, až to křivilo okolní prostor. Čistá životní síla, sladěná s magií země. Léčivá síla. David mi řekl, že Jonathan je nejsilnější z džinů; až dosud jsem mu tak úplně nevěřila. Dokázal to provozovat dokonce i tady, odříznut od všech zdrojů... To bylo dědictví jeho zrození, jeho spojení s Matkou. Ze všech džinů jediné on měl svou vlastní moc.

Ale nepomáhalo to. Poškození se stále zhoršovalo – maso se oddělovalo od kostí, svaly měkly na kaši. Pod ním se matně zaleskla kost.

Vykřikla, jedenkrát; cítila jsem, jak její agónie rozechvívá celé éterikum. Přinutila jsem se podívat se na ni v Nadhledu; hemžily se po ní ty modré skvrnky a byly živé, pohyblivé, žravé.

Pohlcovaly ji. Ale mě přece také celou pokryly, Davida také, a přitom nám neublížily, Bože, co to kruci...

„Přestaň s tím,“ ozval se Ashan. Měl bezbarvý, syrový hlas. „Je konec. Nemůžeš ji zachránit.“

Jonathan si ho nevšímal, nevšímal si ničeho kolem sebe. Plně se soustředil na Rahel, zuřivě a intenzivně; proud moci, kterou do ní vléval, stále sílil. Vnímala jsem ji jako tlak na kůži a viděla, jak před ní ostatní couvají.

Rahelina kůže se ale dál odlupovala a odhalovala měkké tkáně pod sebou. Odloučené části se ihned rozplývaly. Postupně, vrstva po vrstvě, se oddělovaly i svaly. Jonathan se dál zbytečně a zoufale snažil udržet ji pohromadě.

„Přestaň,“ řekla jsem a slova se mi obracela v hrdle jako žiletky. „Prosím. Má pravdu, takhle je to pro ni horší. Nech ji.“

Tvář mu zbledla námahou a zvlhla potem, v očích se mu zalesklo zoufalství, ale ustal ve svém úsilí a spustil ruku podél těla. Nepohnul se. Ani jsem nevěděla, jestli se vůbec může pohnout. Vnímala jsem, jak se proud energie zastavil. Rahelino tělo se rozpustilo v páchnoucí, mastnou mlhu.

Byla pryč.

Ještě pořád křičela, i když už zmizela.

„Je mrtvá?“ vyhrkla jsem. Nikdo mi neodpověděl. Nejspíš to nedokázali. Zamrazilo mě náhlou jistotou, že je to ještě horší, mnohem horší, tam venku v éteriku. Strašlivý způsob smrti. Není divu, že Jonathan tak vyjel po Ashanovi kvůli jeho návrhu nechat tam polapené džiny. Bylo to neodpuštělné.

A co bude s Davidem? Zavřela jsem oči a sáhla po stříbřitém vlákně mezi námi. Bylo tenké a bledé, ale bylo tu. Neporušené.

Po pažích se mi hemžily modré jiskry.

„Joanno!“ Znovu Jonathanův hlas, příliš hlasitý, ozýval se mi v hlavě jako zvon. Mžiknutím jsem zahнала jiskřičky a pohlédla na něj. „Kruci. *Povídal* jsem ti, ať vypadneš!“

Zvláštní, že to nebolelo. Rahel určitě měla bolesti, cítila jsem to v otřesech látky světa, hrozná bolest; její agónie stále ještě rezonovala ve vlnách pokojem.

Jonathan se po mně natáhl, ale já ustoupila. Nejspíš instinktivně.

Protože to nebolelo.

Znovu jsem otevřela oči a viděla něco neuvěřitelného.

Jiskry. Rojily se modře ze vzduchu, dosedaly mi na kůži a mizely. Ty věci, které sežraly Rahel, mi nemohly ublížit.

Jonathan zůstal stát a zíral na mě. Vzdychla jsem, poslední zbytky chladného světla se sykotem zmizely. Proč se na mě dívá tak zmateně?

„Jsem v pořádku,“ oznámila jsem. Myslela jsem, že si o mě dělá starosti.

Bledost se mu rozšířila po obličeji a zaťatých pěstích. Oči mu potemněly, jako by osleply.

„Jonathane?“

„Máme malý problém,“ řekl.

Natáhla jsem k němu ruku...

... Rozsvítil se jako vánoční stromeček. Samé hemživé modré jiskry. Ach, Bože! Ostatní džinové honem ucoupli, vyděšení k smrti. Zavrával a zarazil se o zeď, oči se mu zavřely. „Sakra,“ řekl. „Vypadá to, že nakonec nejsem imunní.“

Jednala jsem instinktivně. Chytila jsem ho, jakmile začal po zdi klouzat dolů.

Jiskry zavířily, začaly mi šplhat po pažích, kroužily kolem mě jako modrá vichřice. Rahelin příšerný rozklad mi probíhal před očima jako rudě zbarvené obrazy a já si přísahala, že tohle nedovolím, ne u něj, ne teď...

Nasála jsem jiskry, rozložila si je v tlusté vrstvě po kůži a vědomě jsem se jim otevřela. Otevřela jsem i oči, až do té chvíle pevně zavřené, a pozorovala hru třpytících se jisker na mé kůži, klidnou a mírumilovnou, jak postupně bledne a ztrácí se.

Jsem z toho udělaná. Proto mi nemohly ublížit. Jen jsem do sebe nabírala víc toho, co mě na počátku vytvořilo.

Jonathan zůstal tam, kde byl, a jen přihlížel. Potom jeho tmavé oči našly moje.

„Díky,“ řekl.

Kývla jsem. „Laskavost za laskavost. Potřebujeme dostat Davida zpátky. Hned teď.“

„Vím,“ přisvědčil. Znělo to unaveně. „Vypadáš hrozně.“

„To je divné, nepřipadá mi...“ Aha. Ano, skutečně. Cítla jsem tíhu, která deformovala celé okolí. Tentokrát jsem si ji nespletla s chladným světlem nebo něčím dalším: někdo se mě snažil přivolat. Zase mě zasekl ten rybářský háček a táhl mě, bolestivě a neodvratně. Tentokrát to nebyl Jonathan. A nešlo o pozvání do bezpečí.

Jonathan mě držel, zatímco jsem bojovala s voláním. Vnímala jsem jeho vůli, jak na mě sedá, podobná měkké, dusivé dece, v jejíž tíze se volání ztrácelo.

„Jsem unavená,“ zašeptala jsem. Už to poznal sám. Znovu mě zvedl v náručí, i když ostatní džinové si něco mumlali a Ashan na mě civěl těma studenýma modrozelenýma očima.

Zpátky do ložnice.

Měkký péřový polštář.

Stín ifríta jako ojínné uhlíky.

Usnula jsem.

* * *

Příští den – pokud tady dny měly vůbec nějakou platnost – začal ránem stejně jasným, slunečným a mírumilovným jako všechny dny v Jonathanově malé říši.

Vzbudila jsem se a zjistila, že pán domu osobně sedí na židli u postele a dívá se na mě. Ifrit byl pryč.

„Jejda,“ řekla jsem. „Tohle odněkud znám.“

„Pozor, ať ti to vydrží.“

„Co, ta postel nebo tvá pohostinnost?“

Nevšímal si mých nevalných pokusů o vtip. „Tak. Jak se cítíš?“

„Dobře.“

„To jsem rád.“ Nebyla jsem si jistá, co vlastně chce, a měla jsem pocit, že to neví ani on sám. Zvedl se a prošel se po pokoji, dlouhými kroky, které ještě nedosahovaly úrovně pochodu, spíš připomínaly procházku, ale směřující k určitému cíli. „Co se týče té trhliny...“

„Co je s ní?“ Při pouhé zmínce o ní veškerá moje bojovnost vyprchala. Nemohla jsem vypudit z hlavy rudou, zničující agónii Rahel, rozpouštějící se na kaši, a stovek dalších, kteří podobně trpí někde venku, kde je nevidím.

„Myslíš, že je to tvá vina,“ pokračoval. „Hovno. To, co se stalo, byla Davidova volba, ne tvoje... a neměl šanci vědět předem, že k tomu dojde. K čertu, ani já netušil, co se děje, dokud nebylo pozdě něco s tím udělat. Jakmile mi to došlo, chtěl vyrazit a dát to do pořádku.“

„Ale?“

„Ale tou dobou už to bylo příliš nebezpečné, a pak se odtud snažil utrhnout a letět za tebou, když...“ Mávl rukou, nestálo mu za to dokončit větu. „Když dojde na osobní oběti, není ten typ, co dokáže uvažovat ve větším měřítku.“

„To ani já. Ani ty.“ Naznačil přikývnutím, že moje stanovisko bere na vědomí. „Měls mi o té trhlině říct. Nebo aspoň vysvětlit, jak se tady všechno podělovalo jenom kvůli tomu, že mě David přivedl zpátky.“

Pokrčil rameny. Pouhý odměřený pohyb lopatek nahoru a dolů, bez jakýchkoli emocí. „Věci vždycky mají tendenci podělat se. Nojo, trochu vzrušení, to se ti asi líbí. Tohle je zaručeně zajímavější než obvyklý života běh... Jenže až budeš naživu tak dlouho jako já, naučíš se řešit tyhle věci za pochodu. Džinové už přestáli horší.“

Zahleděla jsem se do stínů na stropě. „O kolik horší?“

„To se dá těžko říct, dokud není po všem.“

Zhluboka jsem se nadechla. Zvláštní, vůbec jsem to nepotřebovala, ale pořád jako by mě to uklidňovalo. Některé lidské zvyky prostě přetrvávaly. „Jak se mají ostatní?“

„Spí.“ Pokývl bradou směrem ke vzdálenější stěně. „Mám spoustu pokojů pro hosty. Vedu tady perfektní uprchlický tábor.“ Věnoval mi strohý, téměř lidský úsměv, ale nevydržel mu dlouho. „Nikdy bych neřekl, že se mi zalíbíš, ale ukázalo se, že jsi docela fajn. ‚Akutní nedostatek kuráže‘. To se ti fakt povedlo.“

„Jo, za to se omlouvám. Nechala jsem se unést.“

„Ne, mělas pravdu. Džinové se bojí jediné věci, a to je smrt. Jejich vlastní, ne cizí. Dělá to z nás zbabělce. Podívej se na mě! Trčím tady v tomhle baráku tak dlouho, že už ani nevím, jak to vypadá venku.“

„Já jo,“ řekla jsem. „Tady je ti líp.“

„Ale moc dlouho už to nevydrží,“ poznamenal. Zvedl ruku dlaní nahoru, jako by mi něco nabízel. Nechápatě jsem se na ni podívala, a najednou jsem pocítila bodnutí úleku. V jeho auře se rozžala jediná modrá jiskřička. „Vstupují dovnitř. Nedokážu je udržet venku, jen je zpomaluju. Brzy se to tu změní v jedinou modrou sněhovou kouli. A i když jsem vůči nim dost odolný, úplně imunní přece jen nejsem.“ Vstal, smetl si z kalhot neviditelný prach a pokynul mi. „Tak co, proležíš tady celý den, nebo konečně zvedneš zadek z postele?“

Už jsem si pod dekou udělala šaty – tentýž denim jako posledně. To je jedna z příjemných věcí na džinské

existenci, můžu se obléknout a vyskočit na nohy, žádné česání a líčení. I když moje vlasy se pořád kudrnatily. Narovнала jsem je a zeptala se: „Co teď?“

„Včeras to řekla. Potřebujeme Davida.“

„Půjdu pro něj.“

„Jsi otrok,“ prohlásil. „Jakmile ten mrňavý hňup, který je tvým pánem, objeví, že tě může přivolat, v tom momentě jsi u něj, a oblečená jako holka k nalepení.“

„Br. Nepřipomínej mi to.“

„No, já nevím, ta francouzská komorná byla docela...“ Zvedl ruku, aby předešel mým protestům. „To nic. Jde zkrátka o to, že jakmile se octneš mimo bariéru, může si tě přivolat zpátky.“

„Nejspíš ještě spí.“

„Spí,“ přikývl Jonathan. „Jenomže tě volal i ve spánku. A když budeš mimo tenhle dům, nedokážeš tomu vzdorovat.“

„Stejně chci jít. Když mě zavolá, tak ať. Zvládla jsem ho už jednou, zvládnou to znovu.“

„Doufejme. No, ale nepůjdeš sama. Tahle věc je příliš důležitá, nemůžeme si dovolit ji zvorat.“ Založil si ruce za zády, zastavil se v chůzi a zaujal postavení pohov. „Jdu s tebou.“

Zmohla jsem se na chabý úsměv. „No teda, tým *My dva*?“

„Jo, totiž, mohl jsem vybrat za sebe náhradu, ale asi by to na ně bylo moc.“ Vyměnili jsme si další dlouhý pohled, doprovázený mlčením. Znepokojovalo mě to, protože mi už pár džinů řeklo, že Jonathan nikdy neopouští svůj dům. David na tom rozhodně pevně trval. A tady nešlo o nějaký malý výlet; najednou mě napadlo, že nejsem připravena na roli osobního strážce *Pravého boha mé nové existence*. Kromě toho, o čem to před chvilkou mluvil? *Odolný, ale ne imunní*. Ani v nejmenším jsem netoužila být zodpovědná za

ukončení života takové délky a hloubky jako ten Jonathanův.

Jonathan mi nejspíš přečetl myšlenky. „Bude to dost drsné, to víš. Myslím dostat Davida zpátky. Ona ho hrozně chce.“

Na to jsem neměla žádnou odpověď mimo to, co bylo zjevné. „To já taky.“ Zahlédla jsem záblesk v jeho očích a opravila se: „My oba.“

Objevil se opět ten jeho přízrak úsměvu. „Tak si pro něj pojd'me.“

* * *

Šňůra, která mě poutala k Davidovi, se scvrkla na tenké, stěží postřehnutelné vlákno. Ještě ke všemu se *třásla*. Vnímala jsem to napětí v ní. Nedalo se poznat, jak je to pouto pevné, jakou zátěž snese, ale já měla jasný pocit, že co nevidět praskne.

Můj čas už skoro vypršel. A na tolika úrovních.

„Chápeš, co musíme udělat,“ řekl Jonathan. „Putování éterikem je zatraceně nebezpečné. Jenom klouzej po povrchu a drž se blízko toho vlákna. Budu hned za tebou.“

Neřekli jsme o tom nikomu kromě – na tom Jonathan trval – toho příšerného Ashana. „Ty mu věříš?“ zeptala jsem se koutkem úst, když se za ním zavřely dveře a nechaly nás s Jonathanem v místnosti, která vypadala jako pracovna. Má v oblibě rybaření, odhadovala jsem. Spousta knih na to téma, na stěnách několik velkých zástupců různých druhů ryb, naaranžovaných, jako by zmrzly uprostřed pohybu.

„Ashanovi?“ Jonathan cosi dopsal, sáhl do zásuvky a vytáhl masivní starožitnou pečeť. Jemně ji otiskl na papír. Když ji zvedl, zůstal na listu zářící vzor, ale nic, co bych dokázala přečíst nebo aspoň přibližně identifikovat. „Je to

kretén, já vím, ale spolehlivý. Když se mi něco stane, zdědí moje křeslo.“

„Ne David?“

„Teď už ne.“ Použil tak bezvýrazný tón, že jsem cítila tu bolest pod ním. „Už můžeme jít?“

„Jsem připravená.“ Což jsem ve skutečnosti nebyla, ale žádná lepší možnost se nenabízela. Jonathan položil papír na stůl, otočil se a naznačil mi *Až po vás*.

Zhluboka jsem se nadechla a rozplynula se.

V Nadhledu se moje vlákno táhlo až za obzor, tenké, mihotavě lesklé a pořád ještě živé. Dotkla jsem se ho, ovinula se kolem něj a dala se po něm do pohybu jako popínavá rostlina. Dost rychle, ale pořád na fyzické úrovni. Vlákno mělo éterické vlastnosti a to mi dělalo starosti; nemohla bych zastavit a pomoci Jonathanovi, kdyby byl vážně napaden jiskrami. Nedalo se to rozeznat s jistotou, ale žádné modré jiskření jsem neviděla, leda tu a tam nějakou zbloudilou částičku. Prozatím se spojení zdálo čisté.

Vlákno procházelo Jonathanovým domem, přímo hučícími plameny v krbu. Nechtěla jsem úplně vypadnout z fáze, ale zkusila jsem cestovat v přiměřeně časově zpožděné vlně, abych se vyhnula ohni. Pokud to vůbec byl oheň. Nic tady kolem nebylo tím, čím se to zdálo být, obzvlášť ne Jonathan. Vůbec mi nepřipadal jako jiní džinoví, zvlášť teď, když jsme se oba nacházeli v netělesném stavu. Byl... žhavější. Silnější. Nějakým způsobem *přítomnější*.

Moje putující vlna se nebezpečně přiblížila ke hranici oblasti, kam jsem se nechtěla dostat. Zahlédla jsem tančící modré jiskry a rychle jsem ucouvla dolů. Jonathanovo obydlí zatím jiskrá v celku odolávalo. Zauvažovala jsem, jestli jsou jeho obranná opatření dost účinná, aby ochránila ostatní džiny, kteří u něj našli útočiště. Nezdálo se, že by viděl budoucnost právě růžově. *Brzy se to tu změní v jedinou modrou sněhovou kouli.*

I za tu krátkou chvíli se v mé auře rozzářila jedna modrá jiskra, pak další dvě, pomalu se snášely ke mně a pak padly dolů. Ty potvory se přece jen dostávaly skrz, i když hodně pomalu.

Prolétla jsem podél svého stříbřitého vlákna sotva rozeznatelným mřížovým cihel a malty, jak nejrychleji jsem mohla. Vynořila jsem se z temnoty do světla, které připomínalo sluneční zář. Nasála jsem divokou, neusměrňenou energii s povděkem; bez Davidových infuzí energie, životadárných jako krev, jsem se snadno unavila.

Ohlédla jsem se dozadu na vlákno – či spíš jsem na něj přesunula svou pozornost – a zjistila, že Jonathan je stále tu a s dokonalou jistotou si to ševelí za mnou. No, ovšem. Příliš mě to nepřekvapilo. Rozhodně jsem si nepředstavovala, že by se na světě našlo mnoho věcí, které by Jonathan nedokázal, pokud by opravdu chtěl. Až na to, že tohle bylo poprvé za dlouhou dobu, kdy opouštěl svou... svatyni, a nedalo se vyloučit, že se bude muset znovu naučit pohybovat v reálném světě...

Bum!

Jako bych v expresním rychlíku narazila do Čínské zdi. Omráčilo mě to, až jsem ztichla a málem ztratila vědomí. Moje mlha se rozprostřela do nepravidelného oblaku a pomalu, velmi pomalu se znovu shlukovala kolem vlákna.

Hleďme. Našla jsem bariéru. Zatraceně. Jak se Sára dostala skrz, když mě sem táhla nadzvukovou rychlostí?

A jak to, že vlákno bariérou prochází?

Nedá se nic dělat, musím se udělat *opravdu* hodně tenkou. Pokud tudy projde vlákno, můžu se po něm protáhnout i já – tedy teoreticky. Jediné, co musím udělat, je, hm, stát se vláknem, že? Jasně. Splynout s vláknem.

Dotkla se mě další modrá skvrna a zazářila jako hvězda. Docházel mi čas. Jestli je napadena i Jonathanova skrýše, určitě už nezůstalo mnoho bezpečných míst. Zadoufala jsem, že zbylí Správci mají dost rozumu, aby drželi své

džiny v bezpečí v lahvích, ale svobodní džinové... Ti žádnou takovou ochranu nemají. Nestačí jenom vlézt do odhozené flašky od Jima Beama; ten rozdíl nespočívá v láhvi, ale v magii. Bez ní sklo zůstává pouhým sklem.

Davide. Poslala jsem to po vlákně, protože bariéra odolávala. Pořád jsem se nemohla přes ni dostat. Žádná odpověď. Zaměřila jsem pozornost dozadu. Jonathane, mohl bys tuhle hráz zvednout, než se dostaneme na druhou stranu?

Ne, poslal mi odpověď. Tohle je to jediné, co stojí mezi nimi a tím, co se děje venku.

Máš pro mě nějakou radu?

Snaž se víc.

Jo, to bylo fakt dobré. Snaž se víc.

Ze zadu mě něco mocně postrčilo, chytila jsem se vši silou vlákna, které se začalo pohybovat. Pomalu. Protahovala jsem se bariérou po jednotlivých mrňavých, mučivých škrabnutích.

Připadalo mi, že mě ta stěna moci úplně oškrábe. Stáhla jsem se, zúžila, abych byla tenčí a ještě tenčí, málem až do úplné nicoty.

Pocit, že se prodírám hustým, rychle tvrdnoucím betonem. Příšerný, vražedný tlak.

Puk!

Jsem volná. Vystřelila jsem po vlákně jako šíp, poháněná setrvačností, těsně za mnou následoval Jonathanův stín. Vzdálený východ slunce na obzoru byl čím dál jasnější. Žhavější. Blížil se. Už jsem vnímala i Davida, ale působil na mě... jinak. Tlumeně.

Nezpomalila jsem.

Překotně jsem se převtělila do lidské podoby, samé ruce, nohy a kudrnaté vlasy, neobratně dopadla na zem a na všechny čtyři. Najednou jsem byla vděčná za svoje střízlivé oblečení. To, co v džínsech vypadalo nešikovně, by v

kožené minisukni a botách na podpatku působilo úplně krkolomně.

Obzvlášť na špinavé městské ulici.

Předpokládala jsem, že se zhmotním v Yvettině dokonalém obýváku, ale takové štěstí mi nebylo dopřáno – ruce a nohy se mi zabořily do smetí a před sebou jsem uviděla ušmudlaného chlapíka, oblečeného v hadrech s geologickými nánosy špíny a mastnoty, který právě zvedal ke rtům flašku thunderbirda. Zíral na mě naprosto nechápavě.

„Hej,“ vyhrkl.

„Nazdar.“ Vyhrabala jsem se na nohy a otřela si ruce od toho svinstva. „Jak jde život?“

Neurčitě mávl lahví. Co se týče odpovědí, tahle byla zcela srozumitelná.

„Jo, já taky,“ řekla jsem. „Tak kde to jsme?“

Zamžikal se zazubil se. „Tady.“

Odpověď hodná zen-buddhisty. Vzdala jsem konverzaci s místním dalajlámou a ohlédla se po Jonathanovi. Postával opodál, blíž k ústí uličky, a vyhlížel ven. Prokličkovala jsem mezi převrhnutými popelnicemi, hromadami odpadků a kolem kočky obzvlášť brutálního vzezření s krysou v tlamě.

„Počítám, žeš měla určitý cíl.“ Jonathan pokývnutím ukázal směrem ke hlavní ulici. Zaostřila jsem nad hemžení aut a nekonečný proud chodců. Na opačné straně ulice se tyčila nevysoká hranatá věž, součást komplexu, který jsem znala až příliš dobře. „Dobrá zpráva je, že aspoň víme, kde je.“

Ale dívali jsme se přímo na tu špatnou zprávu.

Budovu Spojených národů.

Kde sídlilo také Světové centrum Asociace Správců.

* * *

Technicky vzato, jediná budova OSN neexistuje. Je to soustava čtyř propojených staveb – Valného shromáždění, Sekretariátu, Konferenční budovy a Knihovny. Zнала jsem to místo od vidění, to znamená lépe, než pětadevadesát procent Správců; zúčastnila jsem se uzavřeného zasedání v Konferenční budově a byla jsem v kancelářích ve věži Sekretariátu. (Podle newyorských měřítek to stejně nebyla žádná pořádná věž. Devětatřicet podlaží. Do kategorie věží se vešla jen stěží.)

Slunce v celé své nádheře, zahalené kouřem, klouzalo k obzoru. My s Jonathanem jsme pojídali hotdogy z pouličního stánku a probírali možná řešení problému. Provoz zůstal pořád stejně hustý s převahou žlutých taxíků; podél celého bloku byl zákaz parkování, na který dohlížely bystrooké strážce, rozmístěné nenápadně, ale účinně. Nikdo ze zaměstnanců bezpečnosti nás pochopitelně neviděl. Běžná součást džinské mystiky.

Nakonec jsem přestala konzumovat ty blafy z konzerv, abych se přeptala, jestli už je na obzoru nějaký plán.

Jonathan spláchl sousto lokem z obrovského kelímku průmyslově vyrobené černé kávy. Chutnalo mu to, patrně to pro něj představovalo změnu proti domácí kuchyni na jeho Nedostupném ranči.

„Podle mého nejlepšího odhadu tví kamarádi z Asociace Správců konečně pohnuli zadkem a podnikli něco rozumného. Vyšlápli po Yvette, zkonfiskovali Davidovu láhev – s ním uvnitř. Lewise patrně chytili při té šťáře.“

„Nic moc,“ zhodnotila jsem situaci.

„To tedy fakt ne.“ Ukousl si hotdogu. „Ty a já se nemůžeme dostat do trezoru, kde ho drží. To nedokáže žádný džin; na to potřebujeme člověka, někoho, kdo má do té místnosti přístup. Potíž je v tom, že takoví nerostou na každém stromě. A když vlezeme dovnitř, podstupujeme značné riziko.“

Položila jsem mu ruku na rameno, abych odhadla jeho zamoření chladným světlem. Byl jím jen lehce pokrytý. Stáhla jsem všechno k sobě, do sebe, aby zůstal čistý. Odpověděl mi pomalým úsměvem s přivřenými víčky. Ve tvářích se mu udělaly dolíčky. Nikdy dřív jsem si jich nevšimla. Nejspíš je hned tak někomu nepředvedl.

„Jsem v pořádku,“ řekl. „Co ty?“

„Fajn.“ Olízla jsem si šťávu ze špiček prstů a prozkoumala Sekretariát v Nadhledu. Měl samozřejmě bohatou historii, ale jedno poschodí vyzařovalo v pásmu moci zcela mimořádně. Patro, kde se nacházelo sídlo Správců. Nešlo jenom o reziduum, o stopy mocných, kteří tam přišli a zase odešli, tohle byla aktuální energie a vyzařovala velmi intenzivně. „Něco se tam děje,“ konstatovala jsem.

„Mají napilno.“ Lakonická poznámka mistra, jako obvykle. *To bych chtěla vidět, co by tebe opravdu vyděsilo*, napadlo mě, a vzápětí jsem si uvědomila, že to bych tedy určitě nechtěla. Ani za nic. „Blíží se bouře.“

Už jsem vnímala elektrický vztek ve vzduchu; částice se shlukují, tvoří vzory a znovu se odtrhují vlivem stále rostoucích protikladných sil. Bouře, kterou se nepodařilo zvládnout nad Atlantikem, teď mířila sem. Natočila jsem se směrem k moři, otevřela oči a vdechovala hutný, teplý vítr, naslouchala mumlajícím ozvěnám toho, co postupně nabývalo tvaru pekelného hurikánu. V současném stadiu růstu bude mít tendenci vrhnout se k přístavu a nabalit na sebe vichry takové rychlosti, že dokážou vyrazit okna ve všech těch zářících budovách, které mu budou stát v cestě. Znalci tvrdí, že neexistuje bouře, která by mohla srazit některý z mrakodrapů, ale nikdo z nich ještě neviděl sílu, jaká kypěla a vřela tady.

Málokdo z lidí něco takového viděl, a přitom přežil, aby o tom mohl vyprávět.

„Nemůžeš s tím něco udělat?“ zeptala jsem se. Doopravdy mě to děsilo, každý nerv se mi pod dotekem toho větru chvěl.

„S tímhle? Jistě.“ Nic se nestalo. Změřila jsem si ho pohledem, ale on zůstal soustředěný na budovu. „Co, ty myslíš teď?“

„Až ta bouře udeří a Manhattan se změní v největší výprodejní bazar na světě, bude už trochu pozdě.“

Zalétl temnými očima k obzoru, pak zpátky ke mně. „Držím to na moři. Vzhledem k tomu, že to není to jediné, co se zatraceně podělalo, řekl bych, že je to právě teď nejlepší řešení. Leda bys myslela, že je v pořádku, když území pěti států kolem Yellowstonu shoří na uhel. Copak ti ještě nikdy nikdo nevysvětlil, že tady jde o rovnováhu?“

Rovnováha je báječná věc – teoreticky. Méně báječné je, když musíte dělat rozhodnutí, které nevyhnutelně povedou ke ztrátám na životech. Necítila jsem se zralá pro božství. „A co Kalifornie? Nebo to nazveš nutnou ztrátou a budeš doufat, že Disneyland vybuduje podmořský park u západního pobřeží Nevady?“

„Atlantida kdysi mívala ty nejlepší pláže.“ Pokrčil rameny. „Na změny tvaru pobřeží se dá nahlížet různě. Ale ne, o tohle se postaral Lewis. Zemětřesení už nehrozí.“

Jedna krize zažehnána. A když už mluvíme o Lewisovi... Obrátila jsem se k budově a znovu si ji pozorně prohlédla, tentokrát se zaměřením na individuální energetické vzorce. *Aha*. No ovšem.

„Mají ho,“ oznámila jsem. „Správci. Lewis je uvnitř.“

„Ano, já vím.“ Jonathan zmačkal papírový kelímek a zkusil se trefit do odpadkového koše vzdáleného nejméně dvacet stop. Přirozeně to dokázal. „Vzhledem k tomu, že je Lewis jediný člověk, který kdy dokázal něco ukrást z trezoru Správců, předpokládal jsem, že to pro nás znamená výhodu. To jest, pokud mu můžeme věřit.“

„Ano.“ Nezaváhala jsem. „Podívej, po celou dobu, co ho znám, byl vždycky na straně dobra. To je jeden z důvodů, proč ho Správci tak moc chtějí dostat. Jednak má zatraceně velkou moc, takže dokáže provádět věci v obrovském měřítku; jednak by byli mnohem spokojenější, kdyby ho měli někde pod kontrolou. Protože se nemůžou spoléhat, že bude dělat všechno pořád jenom podle nich.“

Lewis nikdy nebyl ctižádostivý, ale kdyby chtěl, stačilo by lusknout prsty a v řadách Správců by došlo ke značným změnám. Především mohl sám nahradit stovku Správců, udělat jejich práci sám, se soucitem a přitom precizně. S takovou mocí by nepotřeboval souhlas služebně starších Správců ani Rady, ani žádné pitomé komise. Jeho světový názor byl *žít a nechat žít*. Bohužel Správcům to tak nevyhovovalo. Měli z něj strach od prvního dne, kdy pochopili, co je zač, a dnes se ho neobávali o nic méně.

Obzvlášť proto, že se kdysi tak naštvál, že ze své vůle propustil tři džiny, jen aby předvedl své stanovisko.

Cosi na tepu a proměnlivých barvách jeho zářivé aury, kterou jsem sledovala, mi připomnělo, jak jsem ho viděla naposled v Patrickově bytě. „Myslím, že je zraněn,“ řekla jsem. Vybavila jsem si, jak ho Kevin kope do hlavy. „Možná vážně.“ Tak to říkal i Paul. Lewis se objevil u něj doma a hledal informace o Yvette – zjevně si pamatoval dost, aby věděl, kdo mě vězní. To ovšem ještě neznamenalo, že už je plně výkonný. Jestli se dostal do konfliktu s Yvette...

„Zranění můžu vyléčit.“ Jonathan se protáhl, upravil si oděv a vytáhl z kapsy tmavě zelenou čepici s kšiltlem. Nasadil si ji, jednou rukou za štítek, druhou vzadu. „Připravena?“

Podívala jsem se na sebe a změnila si oblečení na vycházkový model. Černý kalhotový kostým z mikrovlákna je vhodný za všech okolností, i v budově OSN. „Máme nějaký plán?“

„Ty odvedeš pozornost, já seženu Lewise, aby nám otevřel trezor, sebereme Davidovu láhev. A ven.“

„Parádní plán,“ komentovala jsem to suše. Však jsem taky měla parádní strach.

Oči měl tvrdé jako zmrzlé pazourky a měkké večerní světlo jim vůbec nepomáhalo; pořád vypadal stejně děsivě. Kromě toho se tvářil opravdu vážně. „To stačí. Jdeme.“

* * *

Prošli jsme kolem stanoviště bezpečnostní služby. To mi připomnělo Empire State Building, a samotnou mě překvapilo, jak moc mi chybí Rahel. Měla jsem ji ráda. Hodně. *A je to moje vina, že je...* Co? Pryč? Mrtvá? Bez těla? Džinka, původně známá pod jménem...? Vzpomněla jsem si, jak se z ní loupala kůže, a rozklepala jsem se hrůzou. Chladné světlo tady bylo velmi silné, tedy v éteriku. Jako nepřetržitá vánice. Kterýkoli džin – pravděpodobně mimo mě a Davida – by se sem odvážil, podepsal by si tím rozsudek smrti. Včetně Jonathana.

Poschodí se sídlem Asociace Správců vyžadovalo ve výtahu speciální kódovou kartu, kterou jsem neměla, ale zdálo se, že pro Jonathana to není problém; prostě přiložil prst ke štěrbině, rozsvítilo se zelené světlo a také příslušné tlačítko. Na výtahu se už projevovalo jeho stáří a náš výlet byl pomalejší, než je běžné. Nemluvili jsme, jen jsme čekali v tom mlčení kapesního vesmíru, do něhož lidé ve výtažích vstupují, dokud kabina nezastavila a dveře neodjely stranou. Octli jsme se v dlouhé rovné chodbě s nepřímým osvětlením nevýraznými bílými čtverci.

Síň slávy. Významně vyhlížející pamětní desky, oznamující velké činy Správců. Táhly se v řadě podél celé chodby, většinou černě orámované, označující posmrtné ocenění. Celé to místo bylo cítit syntetickou vanilkovou

vůní, dřevem a vznášely se tu nepatrné závaný potu; pro všechny zaměstnance zdejších kanceláří to byl špatný den. Nejspíš kromě Správců Země, ti se aspoň mohli utěšovat, že se Hollywood nestane novým korálovým útesem.

Všude kypěla aktivita. Z lidského pohledu to připomínalo kterýkoli rušný den v jakékoli newyorské kanceláři – vkusně oblečení lidé přecházejí cílevědomě z místnosti do místnosti, napjatě hovoří do mobilních telefonů, přenášejí papíry, složky nebo počítače. Nikde žádný džin. Bylo mi celkem jasné, proč; jak jsem procházela chodbami a uhýbala zaměstnancům, kteří o mně neměli tušení, táhl se za mnou modravý třpyt jako za Pinocchiovou vílou.

Konečně mi došlo, že jsem zůstala sama. Ohlédla jsem se, ale Jonathan zmizel. *Fííí*. Zřejmě součást plánu, do kterého mě nezasevtil.

Zastavila jsem se ve dveřích obrovské kruhové konferenční místnosti a spatřila dvacítku nejmocnějších Správců na světě, kteří se shlukli jako v nějakém válečném štábu nad mapami s podrobnými schématy vzorců počasí, satelitních zobrazení v reálném čase, infračervenými skeny povrchu planety s označenými horkými místy. Yellowstone vypadal jako svítivě bílá skvrna, ale nebyl jediný; požáry zuřily v Indii, Africe a v Chile.

Zahlédla jsem Paula Giancarla; působil unaveně a napjatě; mírně se přel s kýmisi, koho jsem nepoznávala, ukazoval přitom na mapu počasí a displej Dopplerova radaru. Podle jeho gestikulace jsem si domyslela, že upozorňuje na silnou tendenci ke krupobití. Měl pravdu, pokud tím skutečně myslel tohle; cítila jsem, jak se v nejvyšších vrstvách atmosféry tvoří led, hustý, šedivý, těžký. Vichry, rozjeté jako nákladní vlaky, zachytí kusy ledu cestou dolů, přidávají další vlhkost a vymrští ji zpět vzhůru, aby znovu zmrzla.

New York City čeká bombardování, blížící se katastrofám biblických rozměrů. V porovnání s tím se budou kroupy velikosti baseballových míčků jevit neškodné jako polystyren. Vládla jsem určitou mocí, ale ne příliš velkou, a rozhodně jsem jí neměla tolik, abych dokázala narušit proces, za nímž stojí tak obrovská hnací síla. Pracovalo na tom třicet či čtyřicet Správců, jak jsem poznala. Ale žádný z nich neměl džina.

A žádný z nich neměl šanci zastavit pohromu. Ne jednotlivě, ani kolektivně. Bylo to na ně prostě moc velké sousto. Navíc ta bouře měla rozvinutou schopnost regulovat sama sebe. Lewis by ji možná mohl zastavit, ale i tak by to byla těžká bitva.

Paul se na chvíli odvrátil od ohnivé debaty, jeho pohled mě přejel, aniž by se zastavil. Jeho svaly vzpěrače se napínaly pod tenkou bavlněnou košilí. Kravatu měl povolenou, vyhrnuté rukávy. Cítila jsem jeho hněv z ostře kovové příchuti jeho potu.

Věděl, že prohrávají.

Moc ráda bych mu něco řekla, cokoli, ale neměla jsem čas a navíc by to bylo příliš riskantní. Ustoupila jsem ze dveří a pokračovala dál chodbou.

Mezi hlavní konferenční místností a menší, právě tak obsazený sálek vmáčkli stavitelé výklenek s bublajícím malým vodotryskem a spoustou jmen, vyrytých do mramoru.

Seznam mrtvých. Zastavila jsem se na pár vteřin, abych si je přečetla.

Ano, tady dole, ostře, nově vyryto: *Robert Biringanine. Estrella Almondovarová. Joanne Baldwinová.* Bylo v tom něco konečného, takhle to vidět v mramoru. Jak bylo to staré úsloví. Zapsáno do kamene. Svým způsobem to bylo ještě definitivnější než rakev.

„Pohni se,“ zašeptal hlas vedle mě. Vzhledla jsem a spatřila Jonathana, který očividně právě vyskočil z nějaké

díry, kde se předtím skrýval. Zatahal mě za loket způsobem, který nepřipouštěl nějaké sentimentální vzpomínání. Šla jsem s ním na konec, kde se chodba dělila v křižovatce tvaru T. Museli jsme uhnout nevšimavému stážistovi se dvěma přeplněnými šálky kávy a naprosto vyděšeným pohledem v očích. Po dnešku, až se tohle přežene, bude zřejmě úpěnlivě žadonit o místo někde v bezpečí, třeba v Omaze. Zdálo se, jako by se nám celá budova třásla pod nohama; slyšela jsem, jak sklo v oknech drnčí.

Bouře už se valila na nás.

„Nemůžu ji udržet,“ poznamenal Jonathan. Kůže kolem úst mu zbledla, jeho napjaté rty tvořily přímou, tvrdou linii. „Čím rychleji tohle zvládneme, tím lépe pro všechny zúčastněné.“

Jako by chtěl podtrhnout jeho slova, venku neuvěřitelně hlasitě zaduněl hrom. To monstrem se sem hnalo s řevem a hodně rychle – příliš rychle, aby byly ve hře pouze přirozené síly. Tyhle modré jiskřičky byly zatraceně pilné potvůrky.

V Nadhledu všechny dveře zářily podle služebního stáří Správců, kteří za nimi pracovali. Některé šíleně blikaly jako lampióny ve větru. Jedny dveře uprostřed chodby žhnuly obzvlášť jasně a moc, jež se z nich linula, měla v sobě jakousi hutnou kvalitu, téměř podobnou gravitaci.

Tam za těmi dveřmi byl zaručeně Lewis. Čekala jsem s další akcí na Jonathana, ale ten mi jen položil ruku na rameno a odstrčil mě z cesty dalšímu chvátajícímu hloučku Správců, který zřejmě počítal škody. Někteří ze Správců byli bledí, na pokraji paniky. Nevýraznou vůni parfémů překrýval ostrý organický pach strachu.

Odvrácení pozornosti, připomněl mi Jonathan. Ať se všichni dívají na tebe. Dělej si, co je ti libo, ale musíš udržet jejich pozornost aspoň pět minut. To mi bude stačit, abych vyzvedl Lewise a dostal se do trezoru.

Přikývla jsem a otevřela dveře. Během tří vteřin jsem ztlumila barvu svých očí na holubičí šed' a změnila svůj konzervativní kostým na úbor, vhodný k rozptýlení.

Díky za inspiraci, Kevine Prentissi, ty můj mrňavý moulo.

Úbor francouzské komorné, hrst pestrých balónků, vlasy Shirley Templeové a široký neupřímný úsměv. Vkráčela jsem do místnosti a zjistila, že jde o ošetrovnu, plnou sterilně bílých oddělovacích plent, s jedinou obsazenou postelí, kolem níž se shromáždili tři lidé.

Moje vysoké podpatky hlasitě klapaly po linoleu, až se jeden z trojice vyklonil a odhrnul záves, aby se podíval, co se děje. Zarazil se, podíval se znovu a zrentgenoval mě pohledem od hlavy až k patě. Muž středního věku, který zcela jasně nebyl imunní vůči mému zjevu.

„Ahoj!“ pozdravila jsem radostně. „Mám sem doručit přání k narozeninám...“

„Co ksakru...“ Objevil se další muž, tenhle měl bílý plášť a nesouhlasný výraz tváře, který ho zřetelně označoval za lékaře. Neznala jsem ho, ale v téhle části budovy jsem nikdy nebyla. „Jak jste se sem dostala?“

Usmála jsem se na něj a pustila se do strhující interpretace ‚Happy Birthday‘ podle Marilyn Monroe, kompletně se vším tím nakrucováním a chichotáním, a mrkala jsem přitom na prvního muže. Zdálo se, že to docela oceňuje, i když se tvářil trochu omámeně. Doktor zato vypadal na mrtvici a začal se obracet, aby mohl zmizet za plentou.

Hmátla jsem po něm, usadila ho na nejbližší židli, sedla si mu obkročmo na klín a měla se k němu jako profesionální sexy tanečnice v baru. Mohl být klidně doktor, ale jednoznačně byl chlap. A přišlo mu zatěžko udržet si profesionální odstup vzhledem k mým, hm, aktivům.

Konečně jsem upoutala pozornost třetí osoby, ženy, připomínající sestru Ratchetovou, ale s lepším smyslem pro

humor. V očích se jí zlomyslně zablesklo, což mě přesvědčilo, že doktor nejspíš nebude nejoblíbenější člen zdejšího personálu.

Věnovala jsem doktorovi balónky a dala mu pořádnou pusku, ulepenou od rtěnky.

„Nemám narozeniny,“ zmohl se konečně na námitku. „Ehm.“

Natahovala jsem to, jak se dalo, dala mu další polibek, zamávala na rozloučenou obecenstvu. Správce mi malátně pokynul, žena nezareagovala, protože se ještě nepřestala chechtat. Znovu jsem zaklapala podpatky na zpáteční cestě a vrtěla přitom zadní částí zástěrky co nejvíc, aby mě nepřestali sledovat.

Jakmile dveře zaklaply, rozplynula jsem se. Neviděla jsem ani necítila, kdy Jonathan Lewise vytáhl ven; jen jsem doufala, že to stačil. Chvátila jsem chodbou, minula vodotrysk s mým vlastním pamětním nápisem a těžkým nákladem minulosti, dusala jsem kolem už ve svém kalhotovém kostýmu a s konzervativně hladkým účesem. Už jsem se nepokoušela skrývat a polekaní zaměstnanci mi uskakovali z cesty. „Podržte mi výtah!“ vykřikla jsem a vklouzla mezi dva Správce v oblecích a s červenými kravatami. Vyměnili jsme si unavené úsměvy. Stiskla jsem tlačítko přízemí.

Nic se nestalo. Žádné světylko. *Do hajzlu*. Neměla jsem kartu. Bez ní mě stráže nejen nepustí do příslušného patra, ale nedovolí mi ani vystoupit. Poklepávala jsem si kapsy a tvářila se rozčileně, až jeden z těch hodných pánů – kteří nechtěli do přízemí – použil vlastní kartu a stiskl tlačítko.

Když máte kolem sebe milé lidi, všechno jde snáz.

Zastavili jsme na třicátém sedmém podlaží, jeden z mužů vystoupil, a už jsme zase jeli dolů, když se výtah náhle oťásl, až nám zacvakaly zuby, a zůstal stát.

„Co to sakra...“ vyhrkl zbylý Správce, zamračil se a začal mačkat tlačítko.

Skrytý reproduktor ve stěně se probudil k životu. „V budově byl vyhlášen bezpečnostní poplach. Prosíme o trpělivost. Výtahy budou ihned uvedeny do provozu.“

Můj společník se s povzdechem sesul na stěnu. „No bezva. Už zas.“

„Stává se to často?“ zeptala jsem se.

Kývl, změřil si mě postranním pohledem a pak mi věnoval široký zubatý úsměv. „Znamení doby, víte? Jste tady na návštěvě?“

„Přijela jsem z Iowy,“ odpověděla jsem. „Kancelář v Des Moines.“

„To jste si nevybrala zrovna nejlepší dobu. S tímhle počasím.“

„Jo, vypadá to zle. Totiž, jsem Země, takže mi každá bouřka připadá hrozná.“ Oplatila jsem mu úsměv do posledního zubu. „Znáte to, Země... kukuřice, hrách, pšenice... obilnice USA.“

„Hm. Tipnul bych si, že jste od Počasí. Bouřkové oči.“ Ach, romantický hovor o počasí. Dřív by se s tím možná i někam dostal. „Jmenuju se Ron.“

Vyslovila jsem první, co mi přišlo na jazyk: „Gidget.“

„Vážně?“

„Vážně.“

„No tohle.“ Ron měl husté tmavé vlasy, ostříhané nakrátko, oči neurčité barvy, ale uměl se pěkně podívat. „Máte tady nějakou schůzi?“

„Vlastně jsme právě skončili. Jsem na cestě na letiště.“ Lhaní není jen legrace, tady jde navíc o vytváření falešných stop. S trochu štěstí se poženou za Správkyní Země jménem Gidget až do Des Moines, což zabere pár hodin. „Posílají mě k tomu požáru. Třeba budu aspoň trochu užitečná při záchraně zvířat.“

Ron se zatvářil pochybovačně. „Teď bych se radši nepokoušel nikam chodit, v téhle slotě. Na vašem místě bych se držel spíš tady. Máme tu opravdu bezpečný

protibouřkový úkryt. Slouží jako protiatomový kryt, takže předpokládám, že by měl vydržet i nějaké to tornádo.“

„Tornádo?“ opakovala jsem a snažila se působit jako prostoduchá dívka z Iowy. „Vy si děláte legraci, že?“

„V éteriku se vyskytla spousta poruch. To jste nevěděla?“

„No, to ano. Jen jsem myslela, že...“ Udělala jsem neurčité gesto. Ať si zbytek domyslí.

„Aha. Jistě. Určitě jste slyšela, že jsme ho dostali.“ Když jsem na něj jen němě zírala, doplnil: „Však víte. Lewise. Lewise Orwella.“

„Vážně?“ Pokoušela jsem se předstírat, že na mě zapůsobil, a nedat najevo, že mám chuť ho za ten až moc spokojený tón, kterým to vyslovil, pořádně nakopnout. „On byl tady ve městě?“

„Blízko. V New Jersey, jak se ukázalo. Celá ta léta jsme po něm pátrali, a on byl přitom tady, těsně za hranicí státu. Někdy se věci vyvrbí vážně docela divně.“ Ron s bystrým výrazem pokývl. „Vedení si myslí, že za tímhle vším je on.“

„Cože?“ Tentokrát jsem nemusela předstírat zděšení.

„Určitě. Myslíte snad, že je to náhoda, když ho dostaneme, a hned se na třech frontách rozpoutá učiněné peklo? Ten problém na západním pobřeží už mají pod kontrolou, ale tahle bouřka nám dá pořádně na frak. Nemluvě o těch chudácích v Yellowstonu.“ Naklonil se ke mně blíž. „Podle všeho by mohl mít i značku démona. Každopádně sem teď zavolali Marion Bearheartovou. Počítám, že se pokusí, víte...“ Napodobil gesto vytrhávání z kořenů. Doslova jsem zavrávala, z toho náznaku se mi udělalo zle.

„Oni ho chtějí *neutralizovat*?“

Moje reakce ho zřejmě překvapila. „No, to ne... Totiž... Chtěl jsem říct, chtějí ho, no, odloučit od spojenců. Zajistit, aby už nemohl provést nic podobného.“

Věděla jsem naprosto přesně, co má na mysli. Neutralizace bylo to správné slovo. *Kastrace*. Vytržení srdce a duše všeho, čím byl. Připadalo mi to tak příšerně zlomyslné, jako by chtěli polít kyselinou obraz Mony Lisy – Lewis byl poklad, *dar*, jaký dostaneme jednou za tisíc let.

Tohle mu *nesmějí* udělat. Já jim to nedovolím.

Přinutila jsem se k úsměvu. „Patříte k Marionině skupině?“

„Obávám se, že ano.“ Ron se pokusil o ostýchavý výraz roztomilého chlapečka. Skoro se mu to povedlo. „Ovšem zatím se zaučuju. Určitě by mě ani nenechali v místnosti, kde se odehrává takový zákrok. Čekají na další nejméně čtyři vyšší Správce, než s tím vůbec začnou.“

Usmála jsem se, přikývla, a přála si, aby se ten zatracený výtah ksakru už konečně rozjel. Mohla jsem se sice rozplynout a vypadnout odtud, ale nemohla jsem to udělat před Ronem, to bych se připravila o všechny šance na nepozorovaný ústup. *Bože, Jonathane, doufám, že ho máš*. Kdyby bylo potřeba, roztrhala bych tenhle barák na kusy, jeden ocelový nosník po druhém, jen abych se ujistila, že ty svoje pohrůžky nebudou moct uskutečnit.

Není divu, že byl Lewis po celá ta léta tak paranoidní, když mu šlo o život! Já bych hrůzou upadla do katatonie, kdybych věděla, co mě čeká tady mezi takzvanými kolegy.

Přesně ve chvíli, kdy jsem přemýšlela, jestli mám Rona svést nebo praštit, sebou výtah škubl a začal sjíždět dolů. Rychle. Červené světýlko na panelu hlásilo **Bezpečnostní uzamčení**.

„Stahují všechny výtahy do přízemí,“ vysvětlil mi Ron. „Zdá se, že budou každého prohledávat.“

„No paráda.“ Pohupovala jsem se na nízkých podpatcích zepředu dozadu, připravená k boji nebo útěku, ale když výtah zastavil, chlápek v námořnickém sportovním saku s odznakem OSN na kapse na mě s Ronem jen netrpělivě mávl. Zamířila jsem směrem, kterým mi ukázal. Vypadalo

to jako davová scéna, nejlepší příležitost zmizet. Člověk není nikdy víc sám, než v hloučku cizinců. A samí Správci, tím lépe.

„Hej!“ Ron se snažil držet za mnou, když jsem se vmísila mezi lidi, spěchající k uzavřeným a střeženým východům. „Ehm, Gidget! Počkejte!“

Stoupla jsem si mezi dvě výjimečně mohutné ženy, které vypadaly jako členky ruské delegace, a zmizela.

Jonathane? vyslala jsem potichu. Žádná odpověď. *Země volá Jonathana! Sakra, radši se tu objev!*

Do hajzlu. Dostat Lewise odtud, aniž by ho protáhl éterikem, bylo prakticky nemožné, ale museli jsme na něco přijít. Nemohli jsme si dovolit nechat ho tady.

Mávla jsem rukou ve vzduchu a sledovala, jak na ni dosedá nehmotná tíže modrého vílího prachu. Nechala jsem ho zmizet, ale na tom nezáleželo; i tady už se rozpoutala trvalá vánice. Éterikum tím bude úplně udušené. Ne, tou cestou se nemůžeme vydat.

Zahlédla jsem v davu známou tvář a obešel mě mráz. Byla tu Marion Bearheartová – zřejmě to sem stihla těsně před uzavřením. Hnědé semišové sako měla pocákané tmavými kapkami, kapičky vody v jejích černých prošedivělých vlasech se slabě leskly odraženým světlem. Vypadala zasmušile a ustaraně, jak tam stála se založenými rukama a naslouchala vážnému projevu Martina Olivera, který i za těchto okolností působil jako nejupravenější a nejvyrovnanější muž na světě. Dnes se mu tedy nijak zvlášť nedařilo, ale stejně bych mu nechtěla překřížit cestu. Někoho mi připomínal... Ashana, Jonathanova hlavního soupeře v džinské bublině. Tentýž druh strohé sebedůvěry, nepřipouštějící kompromisy, tatáž elegance, která hraničí se sexuální přitažlivostí.

Zničehonic jsem si vybavila rozhovor, který jsem ještě na škole vedla s kamarádkou o muži, se kterým jsem chtěla chodit. *Popiš ho*, vyzvala mě má nejlepší kamarádka. Já se

uchichtla a prohlásila *Je sladký*. Pohlédla na mě velmi vážně, vzala mě za ruce a řekla: *Corazón, když je muž sladký, přitahuje tě jenom do chvíle, než zjistíš, že je příliš slabý na to, aby ti ublížil*. Nesouhlasila jsem s ní – pořád s ní v jistém smyslu nesouhlasím – ale nepopírám, že nebezpeční muži mají v sobě zvláštní přitažlivost.

Jméno ženy, která to řekla, bylo také na Desce mrtvých. Stejně jako moje. Ani jsem neměla čas pro ni truchlit. Vlastně ani nevím, jestli bych měla, to na tom bylo to nejhorší.

Marionin chladný, pevný pohled sklouzl mým směrem. Kvapně jsem nahodila známé vibrace *nevšímejte si mě*. Propátrala mé okolí, zamračila se a obrátila se ke komusi u svého lokte. Soustředila jsem se na její rty. Ptala se, jestli si nevšiml něčeho zvláštního. Dotyčný zavrtěl hlavou, ale ji to zřejmě nepřesvědčilo.

K čertu, potřebovali jsme se odtud dostat. A já se potřebovala dostat dolů do trezoru.

Ohromný, drtivý náraz hromu, podobný dopadu největší okenní tabule z výšky deseti tisíc stop, způsobil, že se všichni v místnosti polekaně přikrčili. Většina lidí si přitiskla dlaně na uši. Jiní, jako například Marion, se otočili k velkým oknům v průčelí a ostrý bílý blesk ozářil jejich napjaté obličaje.

Zaslechla jsem z ulice tupý zvuk dopadu první kroupy. Kus ledu vybuchl jako bomba, zmrzlé střepiny se rozlétly do vzdálenosti dvaceti stop. Ještě než úlomky dopadly na dlažbu, narazila další kroupa velikosti fotbalového míče do střechy jedoucího taxíku a protrhla ji.

Bouře setřásla veškeré pokusy ovlivnit ji zvenčí a našla si cíl: jediné lidi, kteří měli aspoň nějakou naději zastavit ji.

Nás.

Cítila jsem, jak po nás sahá, jak se soustřeďuje kolem budovy, vnímala jsem, jak je silná, až mě to dusí, a bylo mi z toho na zvracení. I jako na džina to na mě působilo tísnivě.

Nedokázala jsem si představit, jak by mi bylo v kůži Správce. Vlastně jsem si to nemusela představovat, stačilo se rozhlédnout. Byli vyděšení. Vyděšení k nepřičetnosti.

„Dolů do krytu!“ To vykřikl Martin Oliver, který vylezl na stůl na stanovišti ochranky, aby mohl oslovit všechny ty stovky lidí, hemžící se v hale. „Všichni! Rychle!“ I teď působil klidným, vyrovnaným dojmem. Není divu, že to tady řídí.

Ochranka začala lidi posílat k šedým dveřím, označeným symbolem protiletického krytu; tlačence okamžitě zhoustla. Všimla jsem si, že se Martin hromadného útěku nezúčastnil. Ve skutečnosti zůstal, kde byl, na stole, a upíral zrak na ulici, kde déšť šlehal do oken tlustými provazy, smíchanými s blesky.

Na zem dopadaly další kroupy. Auta na silnici zastavovala, řidiči opouštěli svá vozidla a snažili se doběhnout do nejbližšího úkrytu. Cítila jsem pohyb jeho síly a poznala, oč se pokouší: ochránit potenciální oběti, které se ženou někam pod střechu. Přidala jsem se a dělala, co se dalo, což nebylo mnoho; připadala jsem si stále slabší a moje spojení s Davidem se ještě scvrklo, až z něj bylo teninké vlákénko, které mi dodávalo jen nepatrný pramínek síly.

Všimla jsem si, že bouře přesunula svou pozornost – instinktivně tak odpovídala na nápor cizí moci.

Ach, kruci, pomyslela jsem si. Připadala jsem si chycená ve světle největšího reflektoru na světě. S velkým terčem, namalovaným na hrudi.

Bouře velkým obloukem hodila dvacetilibrový kus ledu do okna.

„Dolů!“ zaječela jsem a skočila. Džinská rezistence vůči gravitaci mi umožnila protáhnout skok na deset stop a dala mi dostatečnou hybnost, abych pořádně narazila do Martina Olivera a svalila se i s ním za pult, na tvrdou podlahu.

Okno se roztříštilo takovou silou, že střepy proletěly místností, až se zaryly do týkového obložení za pultem. Některé byly zakrvácené. Přidržela jsem Martina u podlahy, přestože se snažil zvednout, a odvážila se vystrčit hlavu. Zubatou dírou v okně fičel dovnitř vítr. Okamžitě mi odfoukl vlasy rovně dozadu jako prapor.

Na podlaze leželo nejméně dvacet lidí, někteří se hýbali, jiní ne. Všude spousta krve a další vytékala na mramorovou podlahu s každým slábnoucím úderem něčího srdce. Lidé bez vojenského výcviku, většinou zaměstnanci OSN nebo návštěvníci, kteří se octli v nesprávný čas na nesprávném místě, ječeli a tlačili se k východům. Marion už se prodírala proti vzdouvajícímu se přílivu paniky k raněným. Jako Správce Země teď bude mnohem užitečnější než já. Některí z raněných se možná dají zachránit a ona je na to ta správná osoba.

„Baldwinová.“ Při zvuku toho jména jsem prudce otočila hlavu a okamžitě mě oslepily vlastní vlasy. Musela jsem je shrábnout zpátky a přidržet je v hrsti. Martin Oliver se zvedl na nohy a upíral na mě nanejvýš soustředěný pohled. „Joanne Baldwinová?“

Neměla jsem čas na dlouhé vysvětlování. „Osobně.“ Víceméně, ale nebyla ta správná chvíle na prozrazování tajností. „Je mi to líto, pane.“

Odmítl omluvu rázným gestem. „Můžete s tím něco udělat?“

Ukázal na to šedo zelené monstrum, které se roztahovalo venku a každých pár vteřin vystřelovalo blesky. Hrom burácel téměř nepřetržitě. Co bych s tím mohla udělat? Copak snad něco vykouřil? A pak jsem si vzpomněla. Kdosi mi už řekl, že mám víc moci než Zlý Bob Biringanine, který jednou sám čelil hurikánu jménem Andrew a zničil ho, dřív než si mohl vyžádat další oběti na životech. Ne že bych tomu někdy věřila... a přitom Martin Oliver, vlastní

zásluhou hlavní Správce Počasí, na mě koukal jako na poslední naději světa.

A já mu musela s lítostí říct: „Ne, pane, je mi líto.“

Možná ve svém lidském životě – možná – ale ne teď, na samém roztřepaném konci svých džinských sil a zotročená...

... Dostala jsem nápad.

Zvedla jsem prst. „Hned jsem zpátky.“

Teď, když jsem věděla, že mi chladné světlo neuškodí, mohla jsem putovat rychle. Zvedla jsem se do éterika, v okamžení jsem byla pokryta vířící hladovou vánicí, ale tentokrát jsem nepotřebovala vidět, kam mířím. Táhlo mě to domů.

Letěla jsem.

Třpyt ke mně přilnul jako tlustý sněhový povlak, ale já se nenechala zpomalit. Neviděla jsem ani necítila ničí přítomnost, ale pokud tady v éteriku někdo byl, vypadal stejně jako já – jako modrý sněhulák, neschopný kontaktu. Džinové, kteří tu zůstali lapeni, patrně zmrzli, možná na smrt. *Zatraceně.*

Do něčeho jsem narazila. Žádná pevná hmota, to v éteriku nebylo možné – ale pocit tahu byl matoucí, překvapivý a zneklidňující. Posunula jsem se dál, setřásla ze sebe co nejvíc chladného světla a pokusila se rozeznat, do čeho jsem to vletěla. Musela jsem setřít jiskřičky jako led z čelního skla auta, ale nakonec jsem zjistila, že jsem našla džina. Kterého, to nebylo poznat. Nezáleželo na tom.

Chytla jsem ho a táhla za sebou, rychle, vzdorovala jsem třpytivému vichru, jak nejlépe jsem dokázala, a pak jsem padala s šokujícím pocitem gravitace, do...

... Patrickova bytu. Vypadalo to tam přesně stejně, jako když jsem odcházela. Usedlé, kvalitní zařízení, podle měřítek časopisu *Lepší domovy a zahrady* možná trochu bezbarvé.

Na místě, kde Lewis padl na neutrálně zbarvený koberec, zaschlá tmavě hnědá krev.

Prohlédla jsem si džina, kterého jsem přitáhla s sebou. Oči se mu obrátily vsloup, pomalu se zhroutil na podlahu.

Přivedla jsem Patricka domů.

I když jsem neměla čas, nemohla jsem ho nechat takhle, aby se jím chladné světlo prožralo jako červi. Už křičel, z kůže mu vybublávaly puchýře a začínaly se loupat. Chytila jsem ho – pokoušela jsem se nemyslet na slizký, mastný povrch jeho těla – a vtáhla všechny modré jiskry do sebe. Dychtivě vířily ve spirálách, opouštěly hostinu a šplhaly mi po pažích v modrobílém šílenství.

„Hodní pejsci,“ zamumlala jsem, jakmile jsem si byla jistá, že už jich mám dost, přešla jsem na opačnou stranu pokoje a setřásla je jako příval nespokojených potvůrek. Padaly na koberec jako neviditelné mušky. Nakonec si možná najdou cestu k další oběti, ale s trochou štěstí Patrick přežije. Přinejmenším tak dlouho, jako kdokoli z nás.

„Sáro?“ Patrick měl otevřené oči, modré a slepé. Jeho brýle byly pryč. Vrátila jsem se k němu, klekla si a sklonila se nad ním. Pomalu na mě zaostřil a zbledl. „Ach. Ty!“

„Jo. To je hezké, že si mě pamatuješ. Mimochodem, celá ta záležitost s otroctvím... funguje to vážně skvěle.“

Jeho pohled ztvrdl. „Jsi pořád naživu.“

„Divíš se?“

To u něj vyvolalo slabý úsměv. „Vlastně jsem rád. Pomož mi.“ Natáhl ruku. Chvilí jsem na ni jen hleděla, pak jsem ji chytila. Teplá kůže, zrovna tak lidská a skutečná jako moje. Jestli byla skutečně lidská a reálná jako u jiných živých osob, to už je jiná otázka. Patrick se zvedl na nohy, opilecky zavrával a na pár vteřin mě použil místo berly. „Uf. Vidím, žeš nezměnila názor na zařízení pokoje.“

„No, uznávám, že ten retro kýčovitý styl měl něco do sebe, ale zrovna teď mám na práci záchranu životů.“ Ukázala jsem nahoru. I uvnitř v bytě jsem pořád slyšela

hrom a vnímala elektrický praskot šlehajících blesků.
„Musím jít.“

„Ano,“ přisvědčil. Chvíli se na mě velice vážně díval.
„Kde je Sára?“

„V Jonathanově domě.“

Zatvářil se nešťastně. „Oni ji zničí.“

„Teď mají horší starosti. Stejně jako já.“ Nechala jsem ho být a obešla pohovku.

No jasně. Tady ležel, můj drahý budoucí Nero, rozvaloval se na pohovce s pusou dokořán, takže odhaloval následky mizerné zubní hygieny. Chrápal.

A usmíval se.

Naklonila jsem se nad něj a zašeptala. „Kevine? Probud’ se.“

Žádná odpověď. Ztraceně. Vzala jsem si od něj sílu, abych ho dostala do toho tranzu. Dokážu ho z něj zase vytrhnout? Tak daleko jsem to nepromýšlela, to jsem si musela připustit. Hmátla jsem po něm, podržela si ho a zatřásla s ním. Jeho mastné vlasy zavlály zezadu dopředu, nadechl se. Víčka se mu zatřepala.

Nic.

„Kevine!“ zavřískla jsem a znovu s ním zatřásla. „Krucí, co mám dělat? Probud’ se!“

Něco zamumlal, neobratně po mně plácl a pokusil se otočit na druhý bok.

Přitáhla jsem si ho a políbila ho. Chvíli nereagoval, ale pak jsem ucítila, že mi polibek vrací.

Ééééé... Kluci v jeho věku obvykle nebyvají v líbání moc dobří, ale tenhle se měl vážně ještě co učit. Neměl vůbec žádný styl. Osvobodila jsem se dřív, než se mi kroutící se červík jeho jazyka dostal hlouběji do pusy, a pro zdůraznění jsem jím znovu zatřásla.

Oči už měl otevřené, ale zamžené. Kdyby se pořádně umyl, nebyl by ani zpoloviny tak hrozný, jenomže skutečnost byla taková, že nebyl umytý ani čistý. Jeho

tělesný pach ve mně vyvolával představy míst bez tekoucí vody a kanalizace.

„Co...“ Výslovnost měl setřelou, ale byl už napůl při vědomí. Chytila jsem ho za špinavé tričko a posadila. „... pryč.“

„Mlč a poslouvej,“ řekla jsem mu. „Potřebuju tvou pomoc.“

„...pomoc?“ Pomalu zamžikal jako sova. Zorničky měl příliš široké. „Proč?“

„Filosofii si necháme na jindy. Jenom opakuji, co ti řeknu. Jasně?“

„Opakovat.“

„Správně.“ Odolala jsem nutkání pohlédit ho po hlavě, hlavně proto, že jsem se nechtěla ušpinit. „Přikazuji ti zničit tu bouři.“

„Hmmm?“ Oči mu už zase pokrýval skelný povlak. Štípla jsem ho dost silně, aby z toho měl modřinu, škulbl sebou a probral se. „Cože?“

„Přikazuji ti zničit tu bouři. Řekni to.“

Jejda. Probudila jsem ho až moc. „Proč?“ Vzdálený pohled mizel jako sníh, tající pod arizonským sluncem. „Ty. Tys mě... ošidila.“

„Jenom to řekni.“

„Nebo?“ Jeho čelist ztvrdla, jak se mu napjaly svaly. Ted' se snažil zůstat vzhůru, a všechny ty pěkné, příjemné představy ze snů se ztrácely. „A pak mě zase uspíš?“ Měla jsem ho radši, když spal. Jak by ne? „Ne. Já jsem tvůj, ehm, pán. Musíš dělat, co ti řeknu.“

„Tak mi řekni, ať zničím tu bouři.“

Oči pod těmi hezkými řasami, dlouhými jako u dívky, se mu zúžily. „Proč bych měl? Co z toho budu mít?“

„Ach, no, já nevím... To, že zůstaneš naživu? Copak to necítíš?“ Pak jsem ale pochopila, že to samozřejmě nemůže vnímat, pro něj, stejně jako pro většinu lidí, byla bouře prostě jenom bouře. Zlá, to jistě. Vražedná. Ale ne obdařená

vědomím, divoká a bažící po čerstvém mase. Nevěděl, že je živá. Jeho oborem byl oheň. „Sakra. Prosím tě, Kevine. Udělej jednou v životě něco pořádného. Prosím tě o to. Nech mě to udělat.“

Zíral na mě dalších pár vteřin. Mou láhev svíral v pěsti, měl vládu nad mou duší, a také nad tisíci životů, visících v nejistotě.

„Dobře,“ prohlásil nakonec. „Běž a znič tu zatracenou bouřku.“

Už jsem byla skoro venku, když dodal: „A vezmi mě s sebou.“

* * *

Zhmotnila jsem se v hale věže Sekretariátu a zjistila jsem, že je téměř opuštěná. Martin Oliver tu ještě byl; s ním pár členů ochranky. Správci Země se museli dorozumívat zvýšenými hlasy, aby překřičeli nepřetržitý jekot větru, a rozbitými okny se drala dovnitř stříbřitá záclona deště. Z východní strany budovy už všichni uprchli. Bouře pokračovala ve svém granátovém útoku. Mramor se změnil v minové pole ledových a skleněných střepů, vody a krve. Kevin mi výskal do ucha. Cestování éterikem se mu líbilo skoro až moc, i s tou dekou chladného světla, které nás pokrylo – *ale to souhlasí*, vzpomněla jsem si, on to nevidí. Nikdo z lidí to nemůže vidět.

„To je úplná *paráda!*“ zakřičel a zatančil na kluzké podlaze jakýsi spastický taneček. Pak se zastavil, rozhlédl se kolem sebe. „Ježíši. Ty sis nedělala srandu!“

„Ne,“ přisvědčila jsem. Překypovala jsem silou, hustá rudá moc ve mně pulzovala s tepem srdce, zrychleným adrenalinem. „Počkej tady.“ Přistoupila jsem k nejbližšímu rozbitému oknu.

„Baldwinová!“ zaječel Martin Oliver. Ohlédla jsem se na něj a nechala své oči vzplanout stříbrem. Poprvé, co jsem ho znala, vypadal naprosto užasle, ale během pár vteřin se vzpamatoval. „Buďte opatrná.“

Zvedla jsem ruku na znamení díků, nebo možná rozloučení, co já vím, a vstoupila do bouře.

Bylo to docela jiné, než za mých starých dívčích časů. Bouře se podobala jemnému mřížoví propojených sil, chladné světlo se hemžilo kolem a vytvářelo jakýsi krevní oběh – živilo ho, chránilo a drželo pohromadě. Neměla jsem dojem, že by chladné světlo bylo samo o sobě nepřátelské – jenom bezmyšlenkovitě využívalo situace. Bouře byla živá, tudíž mohla mít své parazity. Nakonec se chladné světlo pravděpodobně vymkne kontrole, pohltí příliš mnoho energie a zahájí řetězovou reakci, která celý proces zastaví – jenže já neměla potuchy, jak dlouho by to trvalo. Nejspíš příliš dlouho. V žádném případě se nedalo počítat s tím, že k tomu dojde včas.

Roztáhla jsem paže a stoupala do oblaků, za sebou vlečku modrých jisker jako ohon komety. Kam jsem se hnula, chladné světlo se shlukovalo. Bouře si mě okamžitě všimla a rozpoznala hrozbu; začala do mě bít blesky, milióny voltů se snažila přimět každou mou buňku k výbuchu. Nechala jsem elektrický náboj prostě vytéct, použila jsem ho na přitažení dalšího chladného světla. Modrá spirála, v jejímž centru jsem se nacházela, postupně sílila.

Stoupala jsem dál vzhůru, šplhala po strmé šedé věži mraku ve tvaru kovadliny. Do chladu a řídkého vzduchu mezoféry, kde sídlí srdce bouře, pokud se dá říct, že má bouře nějaké srdce.

Bouře do mě na oplátku bušila ledem a dalšími blesky. Tvořila koule doběla rozžhavené plasmy a házela je po mně, ale rozkaz, který mi Kevin dal, byl naprosto přímý a moc, kterou jsem z něj nasávala, byla ohromující. Jen jsem se

oklepala z ohně svatého Eliáše, ohnula blesky do pravého úhlu a dosáhla do zranitelného tlukoucího srdce bestie.

Zarazil mě výkřik. Pronikavý, zděšený řev, který mnou projel jako meč.

Hlas mého pána. „Pojď zpátky! Bože můj, honem se vrať! Hned teď!“ Kevin byl vystrašený – ještě hůř, k smrti zděšený.

Mohla jsem se vrátit, ale nemusela. Měla jsem na vybranou, protože jsem ještě nesplnila první úkol, který mi dal; dva rozkazy současně se účinně potlačovaly navzájem.

Svobodná vůle. Jít tam dolů a opatrovat Kevina, nebo zabít tuhle potvoru a zachránit tisíce, možná desetitisíce životů...

Vlastně nebylo z čeho vybírat. Ignorovala jsem jeho křik – i když nepřestával a řezal mi tělo i duši – a soustředila se na bouři.

Sáhla jsem do ní a zachytila samotné jádro ve středu obra. Ve skutečnosti na tom nic moc nebylo; pár excitovaných molekul, vzor stále se odrážejících vln, které se vzájemně znovu a znovu posilovaly. Nebylo nijak obtížné rozbít jádro; problém spočíval v jeho nalezení.

Správci ho nemohli vidět, protože bylo vytvořeno pouze z chladného světla. Hmátla jsem po něm a zmocnila se ho, vtáhla jiskry do sebe a pohltila je, jako ony pohlcovaly ostatní. *Jsme zrozeny ze smrti.* Patrick mi to vysvětlil. Jenže tehdy mě nenapadlo, že to myslí doslova.

Vichry zuřily dál, ale frekvence vln se rozdrobily a začaly jedna druhou rušit, místo aby vzájemně rezonovaly. Mraky se rozpadaly, místo aby se přitahovaly. Teplota někde stoupala, jinde zase klesala, vlády se ujala teorie chaosu.

Ještě to bude chvíli bouřit, ale už teď jde jen o jednu z těch bizarních historek o počasí, jaké někdy dávají na CNN nebo meteorologickém kanálu, pár dní se o nich mluví a pak na ně každý zapomene, až na ty taxikáře a cvoky, kteří za

vším vidí spiknutí a CIA. Déšť, kroupy, blesky. Běžné zboží.

Nechala jsem do sebe vsáknout přebytek síly, abych se trochu probrala, a pak jsem se pomalu snášela k budově OSN. Sotva jsem ji rozeznávala mezi tou vířící, dusivou hmotou chladného světla, která byla tažena vzhůru, proti mně, ale i tak jsem rozeznala, že ten dům bude potřebovat nejméně stovku nových oken. Lidé takové štěstí neměli. Když jsem si znovu udělala tělo – kosti, krev a další tkáně, viděla jsem na podlaze, zaplavené několikapalcovou vrstvou dešťové vody, spoustu lidí. Všude byla krev, ale zředěná a zčásti smytá bouří; teď, když déšť polevoval, bylo znát, jak se pod raněnými tvoří louže krve.

Někteří, a to bylo horší, už ani nekrváceli.

Dokonala jsem transformaci do lidského těla, nechala vlasy rovně a hladce splývat po ramenou a poprvé jsem si pomyslela: *Teď je to správné. Konečně.*

A pak jsem si uvědomila, na co se právě dívám. Nechala jsem tu Marion, Martina Olivera a pár dalších Správců, kteří se starali o raněné, snažili se je dopravit do bezpečí... a teď se tu už nikdo nehýbal.

Místo toho přibýlo nehybných těl.

Smykem jsem zastavila u zmuchlané postavy v hnědém semiši, nasáklém deštěm. Marioniny vlasy se zdály tmavé a řídké, jak ji za ně vláčela zuřící bouře; ležela tam tichá a bledá. Zkontrolovala jsem jí tep a zjistila, že její srdce bije, i když pomalu. Martin Oliver také padl a zůstal ležet, zbaven vši své elegance a neohrožené síly. Košilí mu prosakovalo něco růžového, a pod ní měl čerstvou, čtyři palce dlouhou ránu, zasahující hrudní kost. Sklo. Nabodlo ho.

Žádný tep jsem nenahmatala. Jen nesmírné ticho s ozvěnou.

Když se venku bíle zablesklo, vzhlédla jsem, ucítila ozón a chladnoucí krev a vzpomněla jsem si, že tady někdo chybí, někdo, koho jsem tu nechala.

Kevin.

Rozplynula jsem se a hned jsem ucítila ten tah, podobný gravitaci, dolů a doleva – nacházel se stále v budově, ale někde nejméně o patro níž. Prolnula jsem betonem, ocelí, chladným prázdným prostorem, dalším betonem a ocelí...

... až do chodby, která v Náhledu svítila jako Broadway. Tady to drnčelo *spoustou* moci, divoké a stěží zadržované; rozpoutala se tu také vánice jisker. Sotva znatelný tah Kevinovy přítomnosti mě vedl dolů opuštěnou chodbou, za roh, a tam náhle zazářily aury tak jasné, že pronikaly i hustou záclonou modrého třpytu. Stáhla jsem se zpátky, stále ve formě mlhy, a pokusila se dát si dohromady, kde to jsem a co se tu děje.

Tam vpředu byl nepochybně Kevin. Lewis také. Nedokázala jsem poznat, jestli je tam i Jonathan; džinské aury planuly všude kolem jako požár...

Kde to *k čertu* jsem? Pomalu jsem se vznášela dál, našla příhodný výklenek s dveřmi a vtělila se zpátky do vlastní kůže, abych se rozhlédla.

Na konci chodby jsem spatřila obrovské naleštěné dveře, jaké můžete vidět ve filmech, když za nimi má být něco opravdu senzačního na ukradení. Byly napůl otevřené. O kousek dál leželo tělo, lidské a krvácející na koberec z rány v hrdle, která vypadala smrtelně. Příslušník místní stráže ještě dýchal, ale už jen tak tak... Ve chvíli, kdy jsem se na něj dívala, mu oči zeskelnatěly a z hrdla se mu vydral poslední chrčivý vzdech.

Slyšela jsem hlasy a opatrně, při zdi, jsem se posunula z úkrytu za dveřmi. Ať už tady byl kdokoli, nalézal se v trezoru.

Lewisův hlas. „... nemusíš to dělat. Nech ho jít.“ Znělo to klidně, ale já vnímala v jeho hlase úsilí. Dělo se něco zlého, něco horšího, než zranění hlavy, které nedávno utrpěl. Cítila jsem tep jeho utrpení, duševního i fyzického, i na vzdálenost, která nás oddělovala.

Pomalů, krok za krokem jsem postupovala a přemítala, kde ksakru vězí Jonathan, kde je David a co se tady zase tak zhatilo. Nevěřila jsem, že by Kevin zabil všechny ty lidi tam nahoře, nebo vytáhl mrtvého strážce ven a nechal ho na koberci. Ovšem, co když jsem podcenila sílu jeho zoufalství, nebo jeho zuřivost...

Když jsem se přesunula na pravou stranu chodby, viděla jsem za pootevřenými dveřmi kousek interiéru.

Na zemi tam ležely dvě nehybné postavy. Jedna z nich měla na sobě sako ochranky OSN. Nasměrovala jsem své smysly a zjistila, že oba muži jsou mrtví.

Lewis stál úplně klidně s rukou na hrdle modré láhve. Byla ještě zazátkovaná. *David...* Naproti němu klečel Kevin, zezadu mu kdosi ovinul paži kolem krku. Zdálo se, že chlapec je v bezvědomí. Přinejmenším byl příliš vyděšený, než aby se bránil.

Ruka, která ho držela, byla velká, hranatá a pokrytá krví.

Pokročila jsem dopředu a chystala se vstoupit dovnitř, ale narazila jsem na bariéru, podobnou tlusté tabuli skla. Ochrana proti džinům. Musela bych být v láhvi, abych se dostala dovnitř, a jakmile bych tam jednou byla... *Do hajzlu.* Moje láhev musí být na druhé straně, u Kevina. Nejspíš zastrčená do kapsy kalhot, spolu s kondomy.

„Prosím,“ řekl Lewis a nervózně otřel skleněnou láhev o nohavici kalhot. Vypadal hrozně. Polovinu obličeje mu pokrývaly modřiny, podobné nějakému složitému kmenovému tetování – zásluha Kevinových kopanců do hlavy. Kde nebyly modřiny, tam měl pleť úděsně bledou s nezdravým nádechem ovesné kaše. „Máš na vybranou. Nevybírej si tohle. Pak už nebude cesty zpátky.“

„To není nikdy.“ Ruka, která držela Kevina, patřila muži, od chlupů na zápěstí až po silné, hranaté prsty, ale hlas byl ženský a vycházel odkudsi z opačné strany místnosti, kam jsem nedohlédla. Nepotřebovala jsem ji vidět. Poznala jsem, o koho jde. Ten hlas mě bude

navždycky strašit v nočních můrách. Yvette. No ovšem... kdyby tam byl Lewis, zabavili by Davidovu láhev a odvedli Yvette k výslechu. To nejspíš znamenalo, že se jí v tom zmatku tam nahoře podařilo uprchnout a přijít sem vydrancovat trezor, aby našla svého oblíbeného otroka.

Jen přes mou (ne tak docela) mrtvolu, ty mrcho! Znovu jsem zkusila bariéru, hledala v ní nějaké slabé místo, ale byla hladká a dokonalá. Myslím, že si mě nikdo z těch uvnitř nevšiml. Držela jsem se mimo dohled, a když jsem nutně potřebovala zůstat nepozorována, rozmělila jsem se. Milha, pevná látka, nic nepomáhalo. Nedokázala jsem projít. Musela jsem počkat, až vyjdou ven.

Promluvila hlasem sladkým a tvrdým jako zkamenělý med: „Dej mi tu láhev, Lewisi. Možná tě nechám naživu.“

Dál třel láhev o nohavici a já pochopila, oč se snaží. Láhev měla gumovou zátku a on ji pomalu vytahoval ven, aby dal Davidovi šanci uprchnout. „To zní lákavě.“ Hlas se mu lámal, bylo slyšet, jak ztěžka polyká a navlhlčuje si rty. „Podívej, na duševně nemocnou jsi vážně moc krásná žena, ale džin je to poslední, co bych ti chtěl dát. Takže bys možná měla radši uvažovat o...“

„Zab ho,“ řekla Yvette.

Ruka, která držela Kevina, zesílila sevření, zaslechla jsem křupnutí lámané kosti, podobné tříštění skla, obaleného plastem. Lewis zařval, prudce vztáhl ruku a z ní vylétl bílý plamen, který zalil Kevina, klesajícího na podlahu. *Ach Bože.* Jeho šíje. Ten zvuk, to bylo lámání vazů.

Nepocítila jsem žádné uvolnění. Kevin nebyl mrtev. Lewis ho udržoval při životě, přinejmenším pro tuto chvíli, ale Lewis sám vypadal jen o něco lépe než mrtvola.

Džin, který právě zabil Kevina – i když se to dělo pozvolna – se přesunul stranou a já spatřila jeho tvář.

Byl to Jonathan. Vypadal bezvýrazně, neproniknutelně jako matové sklo. Nezůstalo v něm nic z humoru ani jistoty,

kterou jsem si od něj zvykla očekávat. Byl úplně vygumovaný. Bylo z něj něco úplně jiného.

Byl povolán.

Objevila se Yvette. Ani ona nepůsobila právě svěže – na tváři měla podlitinu, vlasy rozčuchané. Oči jí svítily jako vlkodlakovi a už se neskrývala za tou hezounkou křehkou fasádou. Teď byla tvrdá až na kost, připravená zabíjet. Ne že by si chtěla zašpinit ty svoje prstíky s francouzskou manikúrou. Na práci měla (*ó Bože!*) Jonathanu.

V ruce držela malou lahvičku, něco víceúčelového, levnou, ale odolnou. Jonathanovo vězení. Vzpomněla jsem si, co mi říkal David. Jonathan nebyl nikdy povolán. Jaké to asi je, být tak starý, tak mocný, a muset se podvolit? Já sama to sotva snesla, a to je mi teprve pár dní. Pro něj to musí být...

...znásilnění, řekl David. A bylo. Přesně tak.

„Vzdej to,“ řekla Lewisovi. „Věř mi, on za to nestojí. Je to ubohý, mizerný, drzý fracek, jakživ se na nic pořádného nezmůže. Vlastně bude pro tebe lepší, když bude po něm. S tím počítej.“

Neposlouchal ji, nebo možná ano, ale nepřestal přitom nalévat energii do těla.

Možná jsem byla jediná, kdo postřehl, že gumová zátka z modré lahve vypadla a odkutálela se do stínu... Ne, zahlédla jsem něco v Jonathanových očích, nějakou změnu, nějaký posun. Věděl to.

David byl na svobodě.

Lewis těžce oddechoval, tvář se mu leskla potem; vydával obrovské množství energie, aby udržel Kevina při životě.

Yvette se k němu blížila s tou tygří grácií, kterou používala proti Davidovi, a já toužila víc než po čemkoli jiném v životě roztrhnout tu stěnu, zavrtat jí drápy tvrdé jako diamant do srdce a vyrvat jí ho z těla.

Lewis přenesl pohled a podíval se přímo na mě. Divoké, odhodlané oči. Vyschlo mi v krku. „Běž a sprav tu trhlínu,“ řekl. Vypadalo to, že mluví ke mně, ale já věděla, že tak to není. Byl to přímý rozkaz džinovi, který se právě vynořil z láhve a měl zatím podobu mlhy... Džinovi, jehož láhev držel v ruce.

Cítila jsem, jak David stoupá éterikem. Odlétal beze mě.

Yvette se dotkla Lewise rukou. Bylo to jako dívat se, jak šváb leze po tváři Mony Lisy.

Vytvořil slovo pouze rty, beze zvuku, tak, abych ho viděla. Pořád přitom upíral pohled na mě. *Běž.*

Umře, když ho opustím. Sakra, pravděpodobně umře, i když neodejdu, ale to by aspoň nebyl sám, nebylo by to beze svědků...

Ucítila jsem, jak se šňůra mezi mnou a Davidem napjala a tou námahou ještě zeslabila.

Yvettina ruka významně sklouzla po Lewisově šíji, zvlhlé potem, jak se stále snažil přimět její poslední oběť k dýchání.

Běž.

Lewis neměl mou láhev. Nemohl mi rozkazovat. Teď, když byl Kevin skoro mrtvý, mi ovšem nemohl dávat rozkazy nikdo.

Zašeptala jsem tak slabě, aby to slyšel jen on: *Miluju tě.*

A vystřelila jsem do éterika jako hořící šíp a truchlila jsem přitom.

* * *

Davida jsem našla o úroveň výš nad éterikem. Nepotřebovali jsme slova. Změnili jsme se v mlhu, splynuli, naše aury se promíchaly. Vzpomněla jsem si, jak mi jednou vykládal o milování v plynné formě, a pocítila jsem, jak ve mně rozkvétá smutný, teplý úsměv. I v tomhle netělesném

stavu jsem ho znala stejně dobře jako tlukot svého bývalého lidského srdce, a byl pro mě právě tak nezbytný jako kdysi to srdce.

Jo... Šepot v prázdném prostoru, pohlazení bez kůže, těla či slov. Nejčistší druh lásky, jakou jsem kdy poznala. Je mi to tak líto. Nedokázal jsem tě nechat umřít, ale sám jsem umřít také nechtěl. A přitom je to jediný způsob, jak stvořit džina. Prostřednictvím oběti. Pokusil jsem se podvádět. A takhle to dopadlo.

Určitě ve mně cítil žal, vinu a strašlivé vědomí odpovědnosti. Jeho dotek to všechno dělal snazším. Ale stejně to nebylo lehké.

Už byl zase v pohybu, stoupal, hnán příkazem, který mu dal Lewis, aby uzavřel trhlinu. Dokud se pohyboval, věděla jsem, že je Lewis naživu. Aspoň to.

Doprovázela jsem ho. Chladné světlo už tvořilo téměř pevnou hmotu, ve kterou se proměnila jeho energie. Napadlo mě, že by to mohla být antihmota, že jsme tu vetřelci, a tenhle nadbytek cizích částic znamená, že vesmír je nemocný, možná už umírá.

Nahoru. Nedokázala jsem rozeznat, jestli tu jsou ještě nějakí další džinové, protože jsem všude viděla jen chladné světlo, neutuchající vánici jisker, jež nás obklopovaly jako modrá ulita. Vytrvale jsem je z Davida stahovala, ze mě neškodně odpadávaly.

Nahoru.

Zpomalili jsme a zastavili, a přestože jsem nic neviděla, pochopila jsem, že jsme na místě. Davidovo nutkání nás tam dopravilo přesně. Když jsem napjala smysly do krajnosti, našla jsem trhlinu, pomalu rotující jako lenivý vír, jenž nasává chladné světlo z reality světa démonů do našeho.

Vrať se, vybědl mě David a jemně mě postrčil pryč. Přitiskla jsem se k němu pevněji. Jo, musíš se vrátit. Tohle musím zvládnout sám.

„Ne.“ Ani jsem nevěděla, jestli to dokážu, ani mi nedošlo, jak pitomý nápad to je, ale zformovala jsem si tělo. Překvapilo mě, že je to tady vůbec možné, ale najednou jsem měla hmotnost a rozměry a umělý život. Sice žádný vzduch k dýchání, ale to nevadilo, aspoň ne na krátkou chvíli; uměla jsem si udělat atmosféru, která mě chvíli udrží při životě, z téhož prvotního materiálu, z něhož právě vzniklo mé tělo.

Prázdnotou se proháněl horký suchý vítr, odhazoval mi z tváře dlouhé rovné vlasy, cosi mi šeptal, jak se dotýkal mé kůže.

Ze zadu se mi na ramenou sevřely ruce. Sklouzly mi na šíji a sčesaly z ní vlasy, rozechvěla jsem se pod polibkem, který mi zahorel přesně tam, kde se spojuje šíje a klíční kost.

„Jo.“ Jeho šepot zněl drsně a byl stejně rozechvělý jako jeho prsty. „Už jsem myslel, že tě nikdy neuvidím. Ne tak, aby na tom záleželo.“

Obrátila jsem se. David se zase změnil v *mého* Davida, s vlasy trochu delšími, než aby vypadaly úhledně, s horkýma očima barvy mědi, se rty stvořenými k líbání. Ovinula jsem ho pažemi a pevně ho držela. V jeho těle jsem vnímala příliš mnoho napětí, ale to bylo *správné*. Konečně. Chladné světlo doráželo s hlasitým bílým sykotem na bublinu, kterou jsem vytvořila kolem nás, ale právě teď mi to nevadilo. Chtěla jsem zůstat v jeho objetí navždycky.

A nemohla jsem. Věděla jsem, že to nejde. Cena za to by byla příliš vysoká.

Políbil mě, jemně, pomalu a teple, a z chuti jeho rtů mi málem vyhrkly slzy. Uchopil můj obličej oběma rukama, odtáhl se a v očích mu zářil mír.

„To je v pořádku,“ řekl a přejel mi palci rty v pohlazení, důvěrnějším než cokoli, co jsem kdy pocítila. „Jonathan to věděl. Jeden z nás musel jít. Já už si svoje užil.“

„Chyba,“ opravila jsem ho a vložila veškerou svoji sílu do pohybu, kterým jsem ho odstrčila zpátky. „Dávám ti svůj čas.“

A skočila jsem rovnou doprostřed víru.

Davidův výkřik mě následoval, ale už bylo pozdě, dokonce i pozdě na údiv nad tím, co jsem si vlastně myslela, protože už jsem pocítila temnotu na druhé straně trhliny a současně s ní přival hrůzy, a věděla jsem, že tohle bude bolet, a *hodně*.

Všude, kde jí pronikly kusy mého těla, se trhlina uzavírala.

Ach, Bože.

Teď už jsem to chápala. Chápala jsem, proč se Jonathanovi tolik nechtělo poslat sem Davida; on věděl, co je potřeba udělat. Jediné, co mohlo zapečetit tuhle trhlinu, byla má krev – má nebo Davidova, protože to z nás se tahle věc zrodila jako nějaké deformované dítě.

Nechala jsem to být. Všechno jsem nechala za sebou – všechny strach, bolest, úzkost, vinu. Ucítla jsem, jak se moje spojovací šňůra k Davidovi trhá s vysokým, tichým zpěvným zvukem jako drát, a jeho přítomnost mi vymizela z mysli.

Byla jsem sama.

Nechala jsem to být, ať si mě vezme Prázdnota, ať si ze mě vezme tolik, kolik je potřeba k uzavření otvoru mezi dvěma světy. Podobalo se to vykrvácení k smrti – pomalé rozpadání, pocit, že se ztrácím kapku po kapce. Bolelo to, ale na tom už nezáleželo.

Podstatné bylo, že se trhlina stahovala a hojila.

Záplava chladného světla, pronikajícího trhlinou, zpomalila až ustala. Jiskry vířily v tanci kolem mě.

Kolem toho, co ze mě zbylo.

Poznala jsem, ve kterém okamžiku se trhlina uzavřela úplně – znělo to jako klapnutí vakuového uzávěru, a v té chvíli chladné světlo kolem mě zazářilo žhavou bílou

barvou, jasnou jako vybuchující hvězdy, a pak pohaslo. Tady nemohlo existovat bez přítomnosti trhliny, právě tak, jako já nemohla být bez spojení s Davidem.

Už ze mě moc nezbývalo. Jen tolik, abych si pamatovala, kým jsem byla. Tváře v mé paměti, ale už jsem je nepoznávala. Všechno se ztrácelo.

Padalo to jako sníh do temnoty.

Sníh se změnil ve světlo. Sluneční záři. Stála jsem na louce s hustou trávou, příliš zelenou na to, aby byla opravdová, a mezi ohnivě rudými květy ke mně kráčela žena. Její bílý háv se vlnil ve větru, který trávou ani nepohnul.

Bílé vlasy jako oblak. Oči barvy nejtmašího ametystu. Nádherná, klidná, naplněná mírem.

„Sáro.“ Netušila jsem, kde se to jméno vzalo. „Jsem mrtvá, víš.“

Natáhla ke mně ruku. „Ne,“ řekla a pohladila mě po saténově lesklých vlasech. „Ne, má drahá. Ještě ne. Část z tebe přetrvala. Lidé už jsou takoví.“

Vybavila jsem si uhlově temný hlad, stín s ledovými hranami. „Ifrit?“ šeptla jsem.

„Tím by ses stala,“ odpověděla. „Ale je tu ještě jedna cesta. A možná ti ji dlužíme.“

„My?“

Odtáhla se a já objevila, že není sama. Vedle ní stál muž, velký, svalnatý, už se sklonem k tloustnutí, se seversky plavou kšticí a očima modrýma jako Karibské moře. Zнала jsem ho, ale přitom neznala. Usmál se na mě velmi slabě, a já v tom rozeznala bolest. A odvahu.

„Už jsem žila příliš dlouho,“ řekla Sára. „Kradla jsem životy druhých. Patrick tě zradil, aby pro mě koupil kousek života. Na tom, čím jsem se stala, není nic čestného.“

Nerozuměla jsem. Vítr, který se vlnil v Sářiných šatech, se dotkl mé tváře, projel mi chladnými prsty vlasy. Byl

něžný a nádherný a plný míru, a já věděla, že mě chce vzít s sebou, do temnoty.

„Udělal jsem to kvůli Patrickovi. To já zavinila začátek trhliny. To, co udělal David pro tebe, ji jenom zvětšilo. Chápeš?“

Pořád jsem nerozuměla. Všechno mi uplývalo, sklouzávalo do stínů.

„Pro lásku jsme udělali tu nejhorší věc,“ zašeptala. „Tak byl stvořen Jonathan. Tak David stvořil tebe. Já tak stvořila Patricka.. A žádný z nás neměl existovat. Rovnováha byla porušena.“

Pokud šlo o rovnováhu, tak já ji obnovím. Tím, že odejdu...

„Zůstaň,“ řekla a dotkla se mé líce těmi chladnými stříbrnými rty. „Jedině my s Patrickem ti můžeme dát dar. Jediný, poslední dar za to, cos ty udělala pro nás.“

Slova do mě vstupovala z temnoty. „Co jsem pro vás udělala?“

Její úsměv byl překrásný, smutný a dokonalý. „Ukázalas nám cestu, jak být spolu. A teď ti nabízím totéž, má drahá. Vezmi si to.“

Rozevřela náruč. Podívala jsem se na Patricka. V očích se mu leskly slzy, ustoupil. Přece jen měl strach.

Vstoupila jsem do Sářina objetí.

„Ne.“ Patrick se zhluboka nadechl a obrátil se k nám. Obemkl nás obě pažemi a skryl tvář v bledé krajce Sářiných vlasů. „My oba nebo nikdo. Jako tomu bylo vždycky.“

Ovinulo mě něco horkého, ulpívalo na mě jako dehet, pomyslela jsem si, že jsem radši měla odmítnout, ale pak se do mě zaryla bolest, vykřikla jsem.

A křičela jsem a křičela a křičela, dokud vesmír nevybuchl s tichým zvukem, podobným tříštění skla.

Nepřipadalo mi to jako dar.

Připadalo mi to jako zrada.

Když jsem se probírala, někdo mě držel v objetí. Silné, teplé paže. Pokusila jsem se do jeho objetí zavrtat hlouběji a cítila, jak se svírá pevněji. „Jo?“

Zvedla jsem hlavu a uviděla Davida. Seděli jsme opření o stěnu v chodbě, těsně vedle obrovských ocelově lesklých dveří sejfu. Cítila jsem se... prázdná. Čistá, ale prázdná. Vyčerpaná a bezmocná.

Připadala jsem si *nesprávně*.

Jemně mi hladil vlasy, nechával je stáčet kolem prstů. *Sakra*. Zase kudrnaté vlasy. Něco se nepovedlo, jak mělo...

„Jenom klid,“ zamumlal, když jsem se pokusila vstát. Zvedl se, ale nepouštěl mě a postavil mě na roztřesené nohy. „Ach Bože. Jo. Můj Bože, ty jsi živá.“

Sára. Patrick. Zdálo se to tak skutečné, tak hrozně to bolelo... Nadechla jsem se. Zase mi to připadalo nesprávné. Neohrabané. Mechanické. „Možná.“ Paměť se mi vrátila s prudkým pomstychtivým nárazem a zaplavila mě úlekem. Obrátila jsem se, abych viděla dovnitř do trezoru.

Nemohly uběhnout celé hodiny, i když tam na vrcholku světa mi to tak připadalo. Byly to vteřiny, nanejvýš minuty.

Konfrontace uvnitř stále pokračovala.

Lewis ještě stál, ale právě v okamžiku, kdy jsem se podívala, se zakymácel a klesl na kolena. Bílá žhnoucí energie, kterou vysílal do zhrouceného těla Kevina Prentisse, už byla téměř spotřebována, teď už jen blikala v rytmu tepu Lewisova přetíženého srdce.

Bože, on umírá. Nemohla jsem uvěřit, že vydržel tak dlouho, ani že mu to Yvette dovolila... Pak jsem spatřila výraz na její tváři a pochopila jsem, proč čekala. Protože on trpěl.

Tohle se jí tolik líbilo, že to nechtěla předčasně ukončit.

Jonathan byl v místnosti spíš nepřítomen než přítomen – s bezvýrazným obličejem, ztuhlý jako socha, ani stopa po té neklidné energii a moci, která byla jeho nedílnou součástí právě tak jako sarkastický úsměv. Neměl se nikdy dostat do rukou Yvette. Škoda, kterou mohla napáchat...

„Musíme něco udělat,“ řekla jsem Davidovi. Vztáhl ruku, narazil na bariéru a sklouzl po ní rukou.

„Já nemůžu.“ Hlas měl drsný a hluboký, hrdelní; nenáviděl tu bezmoc, nesnášel pohled na Jonathana takhle omezeného.

Také jsem se natáhla, moje ruka vedle jeho pronikla bariérou. Zaslechla jsem, jak zatajil dech, ale už jsem byla odhodlaná a musela jsem se pohnout. Nebyl čas něco si promýšlet.

Vrhla jsem se dopředu, na Yvette.

Byla silnější, než se zdála, a měkčí. Zaskočila jsem ji; nevěřila, že by nějaký džin mohl proniknout dovnitř. Padly jsme na podlahu dost tvrdě, takže ona zavřískla a já zalapala po dechu, překulily jsme se a v jednom klubku jsme skončily u jakýchsi kovových polic, které se při nárazu nebezpečně zakymácely.

Byly plné láhví.

Plné láhví s džiny.

Všechny byly označeny černou pečeti.

Sem ukládali láhve s džiny infikovanými démony, zapečetěné, aby nebyly už nikdy otevřeny, protože kdyby se démonovi podařilo džina ovládnout, taková moc... Na to nechtěl nikdo ani pomyslet.

Tohle byl ekvivalent místnosti plné nukleárních hlavic, které se kymácely sem a tam nad námi.

Yvette pořád držela Jonathanovu láhev, nepodařilo se mi přimět ji, aby ji pustila. Otevřela ústa, aby vykřikla rozkaz. Udeřila jsem ji do tváře, pěkně tvrdě, až se jí rty rozmáčkly o zuby, a mně v kloubech ruky vybuchla bílá, palčivá bolest.

„Ty,“ zasupěla jsem a udeřila ji znovu, „neříkej vůbec nic!“

Pořád se pokoušela zamumlat rozkaz. Chytila jsem ji za košili, roztrhla ji a strčila jí zakrvácený satén do pusy.

Jonathan se ani nepohnul.

Jeho láhev zůstala sevřena v její pravé pěsti. Zatímco do mě mlátila levičkou, hmátla jsem po její pravé ruce a bolestivě s ní třískla o kovové police. Uviděla jsem krev, ale to mě nezastavilo. Zopakovala jsem to. Její prsty povolily.

Sáhla jsem po láhvi, ale ona se k ní přilepila jako chobotnice chapadlem. Škubla mi za vlasy, až mi vyhrkly slzy, pak vyplivla roubík a zaječela: „Přikazuju ti...“

Hrůza mi dodala sílu nejméně dvou lidí, ne-li deseti. Znovu jsem hrábla po její pravičce, chytila jí ukazováček a zlomila ho s krátkým křupnutím.

Zavřískla, přerušila vydávaný rozkaz.

Láhev se uvolnila. Vrhla jsem se po ní, ale ona mě zasáhla zuřivým levým hákem a odhodila mě od ní.

„Couro!“ zafuněla. Z rozbitého rtu jí kapala rudá krev, vypadala zdivočele, naprosto šíleně. „Jen počkej, ty budeš trpět!“

Přešla do proklínání, a přitom se drala k láhvi. Pověsila jsem se na ni a odtáhla ji zpátky.

Právě v té chvíli se Lewis zhroutil a padl tváří na podlahu. Stále držel Davidovu láhev. Převrátil se na záda, upřel prázdný pohled na světelné vzory na stropě. Pak se znovu převálil a snažil se plazit k napůl otevřeným dveřím.

Kevinovo bezvládné tělo se najednou otřásl, viděla jsem, jak se chlapec bez pomoci nadechl.

Pak zvedl hlavu a to, co jsem zahlédla v jeho očích, mě zmrazilo na místě. Bylo to zmatené, plné bolesti a vzteku.

Lewis ho vyléčil. Nedokázala jsem si ani představit, co ho to stálo... Lewise, i Kevina. Zuřivost toho kluka byla šílená.

Vrhl se dopředu v téže chvíli jako Yvette, a dorazil k Jonathanově láhvi jako první.

Okamžitě jsem postřehla v Jonathanovi změnu, jak se jeho oddanost přesunula z matky na syna.

Yvette se nadzvedla a postavila se, couvala, jak jí pokoj dovolil. Kevin s Jonathanem stáli mezi ní a dveřmi.

„Nedělej to,“ vyhrkla a utírala si hřbetem ruky krev z tváře. „Zlatíčko moje, nedělej to. Víš přece, že nechceš...“

„Ty,“ řekl Kevin sevřeně a pohlédl na Jonathana. „Zabij Yvette. Hned.“

Jonathan neváhal. Skočil jako kočka, odstrčil mě – já se sbalila do klubíčka, abych se co nejvíc chránila – a cestou mu ze špiček prstů vyrostly ocelově tvrdé drápy.

Ucítila jsem na tváři spršku horké krve a z její chuti se mi udělalo na zvracení. *Ach Bože, ach Bože...* Ne že by si to nezasloužila, ale...

Kevin sledoval bezvýrazným, upřeným pohledem, jak jeho nevlastní matka umírá. Když bylo po všem a Jonathan odstoupil, přičemž se jeho drápy ztrácely v rudém oparu, Kevin přenesl pohled na mě.

Bože, ty oči. Tak prázdné. Dívat se do nich bylo jako dívat se do hrobu.

„Ty ses na mě vykašlala,“ řekl. „Řekl jsem ti, ať se vrátíš. Volal jsem tě. Křičel jsem!“

Neodvážila jsem se odpovědět. Ani pohnout.

„Slíbilas mi, že nedovolíš, aby se mi něco stalo,“ zašeptal. „Nemám rád lháře.“

Měl mou láhev. Vydoloval ji z kapsy a držel ji na dlani levé ruky – taková malá věčička, a přitom měla moc nad mým životem a smrtí. Usmál se na mě a řekl: „Chci, aby ses spálila. Abys hořela zaživa. Hoř, dokud mě neunaví poslouchat, jak ječíš.“

Pocítila jsem šlehnutí čiré hrůzy, která mi zvedla žaludek, čekala jsem, kdy mě přemůže nutkání, jenže...

... nic se nestalo.

Pomalů jsem se rozbalila ze své obranné polohy. Kevin zuřil. „Slyšelás mě? Povídal jsem *hoř*, ty mrcho!“

Vstala jsem a ohnula pravou ruku. Bolelo to. Když jsem Yvette praštila, pořezala jsem se o její zuby.

„Promiň,“ odpověděla jsem ve stavu jakéhosi pomalého úžasu. „Myslím, že už to nefunguje.“

Vzhledla jsem a spatřila v Davidově tváři tentýž výraz nesmírného údivu.

„Ty jsi živá,“ zašeptal. „Ty jsi... člověk.“

A pak se v jeho tváři objevil výraz naprostého děsu.

Byla jsem jenom člověk, chycený v pasti s Kevinem a nejmocnějším džinem ve vesmíru, který byl zcela v jeho moci.

Byla jsem chycená v pasti s klukem, který právě bez mrknutí zabil svou macechu.

Kevin opakoval Davidovo zašeptání. „Člověk?“ Tvrdý lesk v jeho očích se mi ani trochu nezamlouval. „Fajn. Tak to možná budeš cítit bolest, stejně jako jsem ji cítil já.“

Lewis se přepíazil přes práh, skrz bariéru, a Davidovu láhev přes ni protáhl s sebou. David se sehnul a odtáhl ho z cesty, dřepí si k němu. Vyměnili si pohledy.

Pak se oba podívali na mě.

Lewis se zhluboka, trhaně, bolestivě nadechl. „Udělej, co je potřeba, Davide, ale dostaň ji odtamtud. Udělej to hned.“

David prolétl bariérou, jako by tam nikdy nebyla, vrazil do Kevina zezadu a odhodil ho. Kevin ztratil rovnováhu, zakopl o Yvettino zkrvavené tělo a zřítíl se přímo na police, které se ještě třásky po posledním nárazu.

Naklonily se.

Černě zapečetěné láhve spadly. Některé se rozbily o kovové okraje police, a i když jsem džiny neviděla, cítila jsem, jak krouží po místnosti jako žhavá, mokrá bouře.

David mě chytil, protáhl mě kolem Kevina, který se ještě kroutil na podlaze a pokoušel se vstát. Chtěla jsem zpomalit, teď jsem měla příležitost vzít mu Jonathanovu láhev, ale

David měl jasný rozkaz. Dostat mě ven. Nezastavovat za žádných okolností.

Postrčil mě dopředu, pronikla jsem bariérou o jediný úder srdce před ním.

To stačilo. Jeho úkol byl splněn, bariéra se pro něj obnovila a odhodila ho nazpět. Natáhla jsem se a dotkla se ho, ale nemohla jsem ho protáhnout skrz, nemohla jsem ho dostat do bezpečí...

Kevin se překulil, Jonathanovu láhev stále svíral v pěsti. Zařval: „Ty! Zab ho!“

„Davide, pojď sem!“ vykřikl Lewis prakticky ve stejném okamžiku. David proskočil skrz.

Jonathan po něm hmátl, ale minul.

Uvnitř v sejfu se něco dělo. Neviděla jsem to, ne lidskýma očima, ale když jsem použila Nahléd, připomínalo to peklo – zmučená, svíjející se těla, džinové, vzájemně bojující v éteriku, Kevin a Jonathan, zářící jako bílá hvězda uprostřed. Zamrazila mě zlá předtucha. Otočila jsem se k Lewisovi, který se opíral o zeď a vypadal hůř, než jsem ho kdy viděla.

„Nemůžu,“ hlesl, přestože jsem se na nic nezeptala. „Už mi nic nezbylo.“

Pokud nic neměl on, neměl nic ani David. Všichni jsme sledovali džiny z černě zapečetěných lahví, kteří se osvobodili z vězení a začali se objevovat v reálném světě.

Noční můry. Zdáli se děsivě znetvoření a vydávali děsivé řezavé zvuky, jako když se trhají plechy. Skřeky. Takové skřeky, jaké bych už nikdy nechtěla slyšet.

„Vypadni tam odtud!“ vybuchla jsem a ukázala rukou na Kevina. „Musíš odtud pryč, Kevine! Prosím! Nemáš ponětí, co děláš!“

Mohl to udělat. Stačilo přejít vzdálenost dvou stop, která ho ode mě dělila, vzít mě za ruku. Vybrat si.

V jeho očích jsem viděla příšerný obraz zkázy. Už mu začínalo svítat, začínal si uvědomovat, že to, co provedl,

bude mít následky, že se toho už nikdy nezbaví. Hřích člověka pronásleduje – můžete se naučit ignorovat ho, ale nikdy se před ním neschováte.

Udělal krok, zastavil se a věnoval mi ten nejprázdnější úsměv, jaký jsem kdy viděla. „Teď se o mě staráš, *Joanno*? Už je pozdě. Už nebudu nikomu dělat děvku. Ani tobě, ani jí... Teď budu mít moc. Takovou moc, že mě nikdo z vás nedokáže zastavit.“

Pohlédl za mě na Lewise. „Ty jsi ten chlap. Ten, kterého se tak bála. Ten s tím velkým kouzlem.“

Lewis ani nemrkl. „Možná.“

„Pch.“ Kevin ho přejel pohledem od hlavy k patě. „No jasně. Díky, člověče. Zachránils mi život.“

„Nemusels mi oplácet tím, že ji zabiješ.“

Kevinovi temně zrudly tváře, zatvářil se vzdorně. „Nic o tom nevíš.“ Obrátil se k Jonathanovi. „Můžeš mě odtud dostat?“

Jonathan pohnul obočím, pohled měl pořád prázdný. „Kam by sis přál jít?“

„Někam.“ Kevin pod tlakem okolností zapomínal na pravidla. Podíval se na Jonathanu, který mu pohled vracel a čekal. „Kamkoli jinam.“

„Musíš určit místo,“ řekl Jonathan. A když Kevin začal vytvářet ústy slovo, které by patrně znělo *domů*, tím jsem si byla jistá, Jonathan mu skočil do řeči: „Mohl bys vybrat místo, kde si trochu užiješ. Disneyworld. Las Vegas. Něco...“

„Vegas!“ zaskřehotal Kevin. Chytil se toho a vypadal hrozně nadšeně. „No jo. Určitě do Vegas.“

Jonathane, pomyslela jsem si, *co to sakra děláš?* Mohl kluka k smrti utahat lpěním na detailech, mohl ho žádat, aby upřesnil místo až na pár čtverečních palců, ale bylo mi jasné, že dostal, co chtěl. „Musíš mi to prikázat,“ připomněl mu.

„Jo, jasně. Hm, vezmi mě do Las Vegas – počkat!“ Kevin zvedl ruku. „Co jsou tyhle věci?“ Ukazoval na sotva

viditelné džiny, vířící ve vzduchu. Jonathan nepohnul očima. Nejspíš se mu na ně nechtělo dívat. Mně tedy určitě ne.

„Džinové,“ odpověděl. „Jsou nemocní.“

„Jo? Do prdele. No, tak je pusť ven, je mi z nich nanic.“

„Ne!“ zaječela jsem a vrhla se dopředu. Příliš pozdě. Bariéra, která džiny držela v místnosti, najednou pukla – byl to téměř fyzický vjem – a infikovaní, ztrýznění džinové zmizeli. Kevin se rozhlédl po trezoru, po všech těch lahvích na policích. Ty vpravo měly nejružnější velikost a tvary a nebyly zapečetěné; ty nalevo byly označeny symbolem, označujícím nakažení démonem.

Sebral pár černě označených lahví a nacistal si je do kapes pytlovitých džínů. „Tak pojďme,“ řekl Jonathanovi. „Do Vegas. Pohni kostrou.“

Lewis pronesl příkrým tónem: „Davide, zabraň mu v tom.“

Dívala jsem se na Davida, když to řekl, a viděla jsem, jak se mu po obličeji mihl záblesk agónie; Lewis neměl ponětí, co mu právě přikázal. Bojovat s Jonathanem. S někým, koho měl rád a uznával ho víc než tisíc let.

A s někým, koho nemohl porazit.

Kevin šlehl pohledem po Jonathanovi, očividně pochopil, že *Do Vegas. Pohni kostrou* nepatří mezi správně formulované příkazy. Což znamenalo, že David měl převahu. „Ty. Ty čarodějný chlape. Myslíš, že mě dostaneš?“

Lewis odpověděl: „Nezachránil jsem ti život proto, abych se s tebou pral.“

„Ale jsi silný, co? Nejsilnější ze všech?“

„Ne ze všech.“

„Ale skoro.“ Kevin vrhl prohnáný, mastný pohled na Jonathana. „Hej, mám lepší nápad. Do Vegas můžeme kdykoli.“ Pohlédl znovu na mě a to šílenství v jeho očích způsobilo, že se mě zmocnila nevolnost a pocit beztlíže. „Mělas být ke mně milejší, ty děvko.“

Myslím, že jsem někde v hloubi věděla, co se chystá říct, ale neměla jsem šanci zastavit ho. Nikdo z nás neměl šanci zastavit ho.

Kevin ukázal na Lewise a prohlásil: „Dej mi všechnu jeho moc. Chci ji všechnu.“

Jasný, jednoznačný rozkaz, takový, jaký Jonathan musel vyplnit.

Lewis vykřikl a prohnul se do oblouku, vyrazila z něj řeka bílého světla, prolétla prázdným prostorem a zamířila do Kevinova úzkého hrudníku v tričku. David, stále v moci předchozího rozkazu, nemohl nic dělat, a pro mě to bylo něco, co se tak naprosto vymykalo mé zkušenosti, že bych ani nedokázala přijít na to, co dělat, natož nějak zasáhnout.

Lewis úplně ochabl, upadl do bezvědomí. Mimo soutěž. To znamenalo, že David neměl žádnou moc.

Kevin otevřel oči a usmál se. *Usmál se.* Založil si ruce jako pózující vzpěrač.

„Kevine, nedělej to. Nikam se neschováš,“ řekla jsem. Hlas se mi chvěl. Vzala jsem Lewisovo ochablé tělo do náruče, cítila jsem, jak je horký a křehký. Jak *lidský*. Jako já. „Kevine, oni ti to nikdy neodpustí. Lidé ani džinové. Uspořádají na tebe hon. Zničí tě.“

Spustil ruce a na chvíli zase vypadal jako šestnáctiletý kluk, vychrtlý, nervózní, nafoukaný. „Jo? Tak jim pověz, ať to zkusí, že jim nakopu prdel. Na to se spolehni.“

Jen jsem zakroutila hlavou. Nic nevěděl. Vůbec mu to nedocházelo.

Kevin luskl prsty na Jonathana. „Teď. Dnes. Vezmi mě do Vegas. Musíme si trochu užít.“

„Zastav ho!“ prosila jsem Davida. Vypadal omráčeně, rozzlobeně a naprosto bezradně.

„Nemůžu. Lewis...“ Podíval se na muže, kterého jsem držela v náruči. „Je to pryč. Všechna jeho moc. Není z čeho brát.“

Stejně už bylo pozdě. Ovanul nás vítr, a Jonathan s Kevinem byli pryč.

„A můžeš je sledovat?“ zeptala jsem se. David si dřepł vedle mě a přikývl. „Ach, Bože, Davide... můžeš s nimi bojovat?“

„Sám ne,“ odpověděl. „Ne v takovém stavu.“

Zavřela jsem oči a podívala se dovnitř do sebe, pocítila horké rudé vzednutí síly. Bylo mi vráceno lidské tělo včetně veškeré původní moci, a to znamenalo, že jsem možná byla jediná osoba s patřičnou kvalifikací. Jediná, kdo měl dost energie.

Jenže k tomu jsem musela udělat něco, o čem jsem kdysi přísahala, že to nikdy neudělám. A ať už o tom kdokoli řekne cokoli, věci se tím změní. Navždycky.

David mě znal a jako vždycky věděl. Řekl tiše: „Víš, že to musíš udělat.“

Vzala jsem láhev z Lewisových bezvládných prstů a pocítila náhlý příval síly, ten závratný pocit z přesunu Davidovy loajality ke mně.

Podíval se na mě těma měděnýma očima, usmál se tak teple, až mi připadalo, jako by mě objalo slunce, a prohlásil: „Už bylo zatraceně na čase. Co ti na tom trvalo tak dlouho?“

Rozevřela jsem rty. Pocítila jsem, jak se naše dvě poloviny vzájemně propletly ve vztahu, jaký jsem nikdy v životě nepoznala. Byli jsme si rovni. Můj džin nebyl žádný můj služebník, rozhodně ne. Byl mou součástí, byl víc než já. A já byla víc než on.

Jemně jsem položila Lewise na koberec a vstala. David mi položil ruce na ramena a posunul je, aby mi obemkl rukama tvář. Jeho palce mi přejely po rtech a zanechaly na nich vzpomínku na oheň. Byl tak zatraceně krásný, až by se mi skoro chtělo vybuchnout.

„Provedeme to společně,“ řekl a políbil mě. Dlouhý, sladký polibek, který se uvnitř ve mně rozhořel jako věčný plamínek, naskočil takovou silou, až mi zeslábla kolena.

„Ano,“ zamumlala jsem mu do úst. „Můžeme vůbec vyhrát?“

Jeho úsměv mě zahřál na rtech. „Nevím. Ale bude to parádní boj.“

Varovalo mě zařinčení kovu a skřípot těžkých dveří na vzdáleném konci chodby, ale neměla jsem důvod znepokojovat se skutečností, že Správci se konečně vyhrabali z toho zmatku a přišli se sem podívat. „Ani hnout!“ zařval najednou kdosi s autoritou muže s velkou puškou. Nevyvedlo mě to z míry. Už jsem čelila i horším.

Otevřela jsem ústa, chystala jsem se dát Davidovi svůj první rozkaz...

... a uslyšela jsem hlasité *bum*, hlasité jako svět, viděla jsem, jak se Davidovi rozšířily zorničky, ucítila, jak se moje tělo se škubnutím tvrdě přitisklo na jeho.

Ach sakra, pomyslela jsem si.

Střelili mě do zad.

Měla jsem čas na jediný povel. David už se chystal k boji, k zabíjení, na další smrti.

„Zpátky do láhve,“ zašeptala jsem, ucítila v ústech krev a spatřila, jak se Davidovy oči úzkostí ještě víc rozšířily, když ho vítr nasával do láhve.

Tekly mi slzy, když jsem zastrkovala zátku. Schoulila jsem se na zemi, lapala po dechu i přes stupňující se, vyjící bolest, a láhev jsem si držela oběma rukama na srdci.

Sklonily se nade mnou jakési stíny.

Temnota.

* * *

Probouzela jsem se pomalu, do pípání přístrojů a nezřetelného mumlání hlasů. Otevřela jsem oči a pozvolna zaostřila na muže, který seděl u mě, s velkou rukou ovinutou kolem mé.

„Jo?“

To nebyl Davidův hlas, ani jeho dotek. Světelné tečky za vířily a usadily se na strhaných rysech Lewisovy tváře. Bledé, zbrázděné vráskami, s nejméně jednodenním strništěm. K tomu mastné vlasy.

„Vypadáš příšerně,“ zašeptala jsem a jeho suché rty se zvlhnily v úsměvu. Měl na sobě nemocniční košili, jednu z těch, co jsou střižené speciálně tak, aby nikomu neslušely. To já ostatně také. Ruce jsem měla hadičkami připoutané k přístrojům a tupě mě bolelo v zádech.

Vzpomínky se mi v záblescích po kouscích vracely. Davidovy oči. Zvuk výstřelu. *Neubližuj jim*. To vyvolalo příliv adrenalinu, který přebil klid, navozený léky. „David... Bože můj, nevzali ho...“

Lewis se natáhl, otevřel zásuvku u nočního stolku a vytáhl modrou skleněnou láhev. Podal mi ji. Byla zazátkovaná.

„Je v pořádku. Já...“ Lewis zaváhal a olízl si rty. „Hlídal jsem ho pro tebe.“

„Nějaký debil mě střelil.“

„Neměli ponětí, o co jde. Věděli jen, že tam jsou nějakí mrtví Správci a že se někdo vloupal do sejfu. Nemohli nic tušit.“

Vydala jsem zvuk, který vyjadřoval nedůvěru. „Bolí to.“

„Já vím.“ Přejel mi prsty po tváři. „Bylas dva dny mimo.“

Chvilku trvalo, než na mě dolehl děsivý smysl jeho slov. Dva dny? *Dva zasraný dny*? S námahou jsem se pokusila posadit, ale léky, Lewis a slabost mě spojenými silami uložili zpátky. „Kevin... Vzal si Jonathana...“

„Já vím.“ Lewisův hlas měl v sobě ten stříbřitý chlad, kterým byl proslulý Martin Oliver. „To je v pořádku, Jo. Poslali jsme za nimi několik skupin. Najdeme je.“

„To teda není v pořádku!“ Lewis pořád nechápal. *Nemohl* to pochopit. Nevěděl, co je Jonathan zač. Co má

Kevin k dispozici. Moc nejsilnějšího Správce na světě plus nesmírná moc největšího z džinů... Poslali nějaké *skupiny*? Klidně za nimi mohli poslat partu dívčích skautek. „Musím jít. Musím za ním.“

Jeho ruce mě přidržely na místě. „Teď nějakou dobu nikam nepůjdeš.“

Sevřela jsem prsty kolem hrdla Davidovy láhve, a než mě mohl zastavit, vytáhla jsem gumovou zátku.

Bylo to jako zrychlení od nuly na šedesát. David se objevil okamžitě, rychlejší než myšlenka, a hleděl na mě z opačné strany lůžka. Pořád ještě byl v tom stavu zděšení a zuřivosti, kdy si myslel, že umírám.

Očima barvy žhavých mincí šlehl po Lewisovi, pak se obrátil ke mně, sehnul se a chytil mě do náručí.

Až do té doby jsem netušila, jak mi bylo zima.

David mi šeptal nějaká slova, neznala jsem je, byl to dávno mrtvý jazyk, ale jeho melodie byla univerzální. Láska, strach a dokonalá úleva. Políbil mě, tvrdě a pevně, a já se v něm rozplynula.

Když se odtáhl, zjistila jsem, že Lewis něco říká. Naléhavě. „Davide, tady nemůžeš zůstat. Nevědí o tobě. Musíš to nechat na Správcích. Joanne má tu nejlepší péči...“

„Buď zticha.“ David to zasyčel, a když jsem vzhledla, viděla jsem, jak se ti dva probodávají pohledy. „Běž pryč. Nemůžeš pro ni nic udělat.“

Lewis zradily oči, zamžikal a já si vzpomněla, že byl připraven o veškerou moc. Prázdný. Nebyl nic víc než kterýkoli ze smrtelníků, kteří se tu potloukali kolem. David to myslel doslova. Lewis mě nemohl uzdravit. Nemohl dělat nic, jen mě držet za ruku.

Nedokázala jsem si představit, jaké to je, pro někoho jako on, kdo v sobě nosíval takovou moc.

„To neříkej.“ Přitáhla jsem Davidův pohled k sobě. „Je můj přítel. Navždycky.“

To přinejmenším trochu zředilo temnotu v Lewisových očích. Věnoval mi velmi slabý, bledý úsměv.

„Takže... pověz mi jako přítel... jaké mám zase teď potíže?“

Chystal se k odpovědi, vtom se však ozvaly kroky, řinčící na dlaždicích, kdosi rázně odhodil bílý záves kolem mé postele, až kovové kroužky zaskřípěly, a objevila se celá delegace. Zjistila jsem, že se nacházím ve známé místnosti. V té samé, kde jsem se v kostýmu francouzské komorné vinula k doktorovi – který teď stál v rohu s rukama založenýma na prsou a netvářil se zrovna nadšeně. Vedle něj přešlapoval unavený Paul Giancarlo s kalnýma očima. A vedle něj Marion Bearheartová.

David mě pustil a postavil se. Jako štít a ochránce. Vzala jsem ho za ruku a jemně ji stiskla. „Ne,“ řekla jsem. „Jen klid, Davide. To jsou přátelé.“

Ve skutečnosti jsem si tím nebyla jistá, ale nikomu z nás by neprospělo, kdybychom spolu začali bojovat. David se – navenek – uklidnil, ale v sevření jeho prstů jsem stále cítila napětí.

„Přátelé,“ zopakovala tiše Marion. „Jistě. To předpokládáš vážně dost, Joanno.“

„Předpokládám, že byste mě nezachraňovali, kdybyste nemysleli, že za tu námahu stojím.“ Byla to dlouhá věta a na jejím konci mi chyběl dech.

Marion střelila pohledem po Paulovi, který nechal ruce vklouznout do kapes a zatvářil se tajemně. Nevzal si slovo, takže pokračovala ona: „Ten chlapec. Kevin. Tvrdíš, že za ten... zmatek byl zodpovědný on?“

Páni, to byla ale nabitá otázka. „Zodpovědný, to je široký pojem. Pokud se ptáš, jestli zabíjel lidi, tak ano. Udělal to. A teď má v ruce velmi mocného džina, nemluvě o několika lahvích z karantény.“ Musela jsem se odmlčet a několikrát se nadechnout. Tupá bolest v zádech rozkvétala

do něčeho horkého a akutního. „Byl na cestě do Las Vegas. To víte?“

Marion kývla. „Víme. Potřebujeme ale vědět, jak velkou mocí vládne. Můžeš nám to říct?“

To jsem mohla. Jen jsem si nebyla úplně jistá, jestli bych měla. Moje váhání způsobilo, že si Paul povzdechl a přistoupil blíž.

„Jo, zatraceně, už jsme přišli o dost lidí. Taky patnáct džinů. Tak s tím nedělej cavyky. Nechci, aby mi pořád narůstal počet obětí.“

Mezi očima mi začala tepat bolest. „Jednu skupinu už jste ztratili, že?“

Nikdo neodpovídal, až nakonec promluvil Lewis. „Tři lidi. Myslíme si, že jsou mrtví.“

Zhluboka jsem se nadechla – zabolelo to – a přikývla. „Ztratíte jich ještě víc. Odvolejte je. Sledujte ho, nesnažte se ho zajmout.“

„Někdo to zkusit musí,“ namítla Marion zachmuřeně.

„Jasně. Já.“ Znovu jsem se pokusila posadit. Doktor, Lewis a David se mě pokusili zadržet, ale to jsem nechtěla připustit. Kašlu na vnitřní zranění. Měla jsem na to lék.

„Davide,“ řekla jsem. „Uzdrav mě.“

Nikdy předtím jsem neměla ponětí, co to vlastně znamená, když vydám takový rozkaz. Nespočívalo to jen v tom, že David získal přístup k té hluboké studni potenciálu... Bylo to oboustranné, fungovalo to jako dokonalá jednota. Jeho prostřednictvím jako bych se dotýkala čehosi mnohem většího.

Pohlédl na mě a v očích se mu zablesklo užaslým pochopením. Sáhl i po mé druhé ruce, držel mě za obě a díval se dolů na mě.

A ve mně se rozproudila síla, Bože, neuvěřitelná síla. Věděla jsem, že náleží mně, že je pročištěná a kultivovaná jeho prostřednictvím, ale to bohatství bylo ohromující.

Bolest k tomu také patřila, ale bylo to i něco víc, byla tam radost. Nesmírná radost.

Hlasitě jsem zalapala po dechu, ovládla se a přestála to. Když se to zemětřesení rozměnilo na drobné následné otřesy, vydechla jsem: „Už jsi někdy cítil něco takového?“

Jeho úsměv byl tak nádherný, až hořel. „Nikdy.“

„Ani já.“ Vytáhla jsem si hadičky z rukou a přehodila nohy přes okraj postele. Lidé kolem mě protestovali. Ignorovala jsem je, postavila se na nohy a ujistila se, že svět kolem mě je pevný a zaostřený. Prohlédla jsem si svoje nemocniční oblečení a zalitovala ztracené schopnosti vytvářet si nový šatník. „Davide? Šaty?“

Tmavý kostým z mikrovlákn mi hladce přilehl na kůži. K tomu hedvábná halenka, dokonale střižená. Na nohou se mi objevily přímo vražedně krásné boty. Upřela jsem pohled na Davida, ten pokrčil rameny. „Učím se. Co dál?“

Ostatní byli potichu. Nikdo se nás nepokoušel zastavit. Změřila jsem si je jednoho po druhém – Marion, Paula, Lewis – a nakonec zase Davida.

„Jsi připraven?“ zeptala jsem se. Místo odpovědi mi pustil ruku, o krok ustoupil a na ramenou mu zavlál olivový kabát po kotníky. Jeho oči zakryla lidská hnědá barva a kulaté brýle. Působil mírně a jemně, až na sílu, patrnou v jeho úsměvu.

„Jsem připraven,“ řekl. Otočila jsem se k Paulovi a zvedla ruku. On moje gesto napodobil.

„Las Vegas?“ zeptal se. „Jen abych věděl, kam mám posílat pytle na mrtvoly.“

„Ty tomu teď velíš?“

„Dokud se věci neusadí. Momentálně tady nic není úplně pod kontrolou.“

„Určitě si povedeš dobře,“ ujistila jsem ho. „Paule. Drž svoje lidi dál ode mě.“

Marion si odkašlala. „*Moji* lidé by mohli pomoci.“

„Tvoji lidé by mohli přijít o život,“ opravila jsem ji. „Tohle je můj boj. Můj a Davidův.“

„Je to ještě kluk,“ ozval se Lewis. Nezvedl se. Neudělal nic, jen tiše seděl a sledoval celé to představení. „Nepřehánějte to.“

Podívala jsem se na něj v Nadhledu a spatřila něco strašného. Něco, co jsem měla vědět od začátku.

Lewis umíral. Prázdnota se v něm rozlézala jako rakovina a pohlcovala ho. Jeho aura už vybledla a nabírala nekrotické zbarvení. Kevin ho už zabil; Lewisovo tělo jen ještě bojovalo s nevyhnutelnou zkázou. Pokud tady vůbec byla naděje na jeho záchranu, pak spočívala jedině v navrácení moci, kterou mu Kevin ukradl.

To jsem musela udělat. Pro něj. Pro Jonathana. Dokonce i pro Kevina samotného.

Ovšem nebude to tak jednoduché, jako například bojovat s průměrným polobohem.

„Co potřebuješ?“ zabručel Paul.

Obdařila jsem ho úsměvem, viděla jsem, jak ho to zahřálo, a řekla jsem: „Kromě dovolené? Myslím, že budu potřebovat opravdu rychlé auto.“

Doporučení autorky

Pokud patříte mezi kutily, můžete si sestavit k této knize soundtrack z následujících skladeb (ale prosím, podpořte umělce a kupte si CD legálně!):

„If Heartaches Were Nickels“ – Joe Bonamassa
„Gett off“ – Prince and the New Power Generation
„American Woman“ – Lenny Kravitz
„Missionary Man“ – Eurythmics
„Hella God“ – No Doubt
„A New Day Yesterday!“ – Joe Bonamassa
„The Stroke!“ – Billy Squier
„Coconut“ – Harry Nilsson
„Wild Wild West“ – Escape Club
„Strangehold“ – Ted Nugent
„(If You Were) In My Movie“ – Suzanne Vega
„Jane’s Getting Serious“ – Jon Astley
„Battle Flag“ – Pigeonhead
„Bed“ – Semionic

(Protože se mě hodně lidí ptalo, jaké divné kusy poslouchám, když píšu.)

Mír s vámi

Rachel Caine

Rachel Caine

Americká autorka, vlastním jménem Roxanne Longstreet Conrad. Narodena 27. 4. 1962 na vojenské základně White Sands v Novém Mexiku. Vystudovala účetnictví a dnes pracuje v dceřiné společnosti firmy Lufthansa. Vedle psaní se ve volném čase věnuje filmu a televizi, z čehož plyne i její účast na tvorbě celé řady knih věnujících se rozmanitým televizním seriálům nejen fantastického zaměření. Uvést lze především průvodce **Stepping Through The Stargate** (2004), což je soubor rozmanitých esejů ze světa seriálu *Hvězdná brána*, sestavený ve spolupráci s přítelkyní P. N. Elrodovou.

Debutovala ještě pod dívčím jménem Roxanne Longstreet románem **Stormriders** (1990), napsaným na základě stejnojmenné fantasy RPG hry. V hororu **The Undead** (1993) popsala snahu pracovníka márnice utéct své krvavé upírské minulosti. Do světa nemrtvých se vrátila v románu **Cold Kiss** (1995), kde se přítel hrdiny předchozího svazku, dříve respektovaný chirurg, musí vypořádat s neukojitelnou vášní a nikdy nekončící žízni po krvi, přitom mu nezbyvá než se postavit svůdně lákavému zlu, které číhá na cestě k šílenství ostatních členů upírské společnosti. Vyšetřovatel Gabriel Davies z detektivního románu **Red Angel** (1994) byl po úspěšném vyřešení série brutálních vražd dětí propuštěn kvůli zveřejnění soukromých poznámek, které odhalují jeho chladně pracující mysl. Po letech začíná nová série krutých vražd a novinářka dychtící po úspěchu hodlá z tohoto případu udělat senzaci i díky

tomu, že blízko místa činu byl zahlédnut právě Davies. Napínavý thriller **Slow Burn** (1996) popisuje dalekosáhlou konspiraci spojenou s tajemnými případy lidského samovznícení.

Další dvojici románů vydala již pod jménem Roxanne Conrad. Prvním z nich je horor **Copper Moon** (1997), v němž si na malém městečku dosud poklidně žijící učitelka hudby náhle vzpomene na minulý život, v němž se stala obětí právě propuštěného vraha. Problémy spojené často i se smrtícími pokusy jak nelegálně přejít mexickoamerické hranice odkrývá thriller opět stojící mimo fantastiku **Bridge of Shadows** (1998). Následoval román **Looking For Lewis** (nepub.), dosud nevydaný z důvodů odmítnutí hned několika nakladateli. Hrdinka románu **Exile, Texas** (2003) se v roli detektiva vrací při pátrání po pohřešované dívce do rodného městečka, kde všichni věří v její aktivní roli při vraždě vlastní matky. Román byl vydán pod jménem Roxanne Longstreet Conrad.

Bezesporu největší čtenářské odezvy se dočkala pod pseudonymem Rachel Caine s cyklem *Správci počasí* (Weather Warden): **Ill Wind** (2003, č. Smolné povětrí/Triton 2006), **Heat Stroke** (2004, č. Úžeh/držíte v ruce), **Chill Factor** (2005, přip. Triton), **Windfall** (2005, přip. Triton), **Firestorm** (2006, přip. Triton) a **Thin Air** (2006, přip. Triton), v němž vytvořila zajímavou postavu Joanne Baldwinové, Strážkyně Počasí, nositelky vzácného daru předvídat, a dokonce i částečně kontrolovat či mírnit prudké klimatické změny. Život zasvěcený hrožícím katastrofám je už tak dosti dramatický, Joanne je však ještě navíc neprávem obviněna z korupce a vraždy, což ji přivede na cestu za očistěním vlastního jména. Ta ji zavede skrze smrt do nové formy života a zpět. Dvojice knih **Devil's Bargain** (2005) a **Devil's Due** (2006) popisuje případy soukromé vyšetřovatelky Jazz, která se za velmi přitažlivý finanční obnos zavázala přednostně vyřídit veškeré případy

přicházející v červených obálkách. Tím se však zaplete do nadpřirozených událostí, aniž by věděla, zda stojí na té správné straně. Do budoucna autorka dle vlastních slov připravuje další sérii; úvodní svazek má pracovní název **Glass Houses** (nepub.), či samostatný román **Rock and a Hard Place** (nepub.), jenž by měl být podle jejího dobrého zvyku napínavým a také trochu romantickým příběhem.

Další informace hledejte na internetových stránkách
<http://artistsinresidence.com/rlc/> či
<http://www.rachelcaine.com/>.

Martin Šust

TRIFID

Rachel Caine
Úžeh

Vydalo nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 898. publikaci, v edici TRIFID svazek 160.

Vydání 1.

Z anglického originálu Heat Stroke
přeložila Jana Rečková.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Redakce Eva Císařová.

Autorský medailon Martin Šust.

Sazba Petr Teichmann.

Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7254-777-7

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 199,– Kč
(členové SFK TRIFID 139,– Kč)